LAURIE FORD

Moștenire și visuri

Traducerea și adaptarea în limba română de
ELENA MITU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Din oglindă o privea o femeie sigură de ea și sofisticată. Sorrel era mulțumită de această imagine, pe care se străduise destul de mult s-o obțină.

La parter, Roderick Drury își anunțase sosirea. Îl lăsa să aștepte, deoarece aflase că femeile sofisticate nu aleargă în întâmpinarea oricărui bărbat.

Verifică din nou perfecțiunea machiajului, mâinile ei netezind materialul fustei elegante. Dar amintirea bărbatului care făcuse totul posibil pentru ea îi aduse un zâmbet cald pe buze.

Dragul domn Ollerenshaw, își spuse ea, amintindu-și că fusese singura care lăcrimase la înmormântare. Numai ea părea să regrete trecerea în neființă a unui bătrân negustor de metale, care fusese mult mai bogat decât crezuse posibil.

Zâmbetul i se șterse de pe buze la amintirea agitației provocate de fiica lui la aflarea conținutului testamentului. Nu contase foarte mult că aceasta, pe nume Cynthia Armitage, fusese cea care

moștenise cea mai mare parte a averii, iar acest fapt n-o împiedicase să arunce un șir de cuvinte urâte în direcția lui Sorrel.

Dacă n-ar fi fost dorința expresă a domnului Ollerenshaw de a se bucura un pic de viață, întărită de șantajul emoțional: "Dacă n-o vei face, nu mă voi odihni în pace!", Sorrel ar fi renunțat de mult la suma de bani pe care o primise moștenire de la el.

De fapt, chiar dacă ar fi renunțat, banii n-ar fi ajuns la Cynthia. Cu istețimea cu care ajunsese să facă această avere, bătrânul se asigurase că, dacă Sorrel va refuza banii, aceștia să fie donați unui centru de cercetări.

Singurul lucru care o împiedicase pe Cynthia să nu încerce să obțină o declarație că tatăl ei nu era în deplinătatea facultăților mintale, fusese suma prea mare de bani pe care ar fi trebuit s-o cheltuie.

Dar nu fusese deloc așa. Chiar dacă fiica lui îl neglijase, cu toate că locuiau în aceeași casă, fusese lucid până în ultima clipă. Sorrel știa foarte bine, deoarece ea fusese cea care-i rămăsese alături, în timp ce Cynthia plecase la o petrecere.

Tânăra femeie ridică din umeri, spunându-și că n-are de ce să se gândească la femeia aceea, care n-avea nici o șansă s-o tulbure. Dar tresări, aducându-și aminte că exista o persoană care o tulburase foarte mult, în urmă cu ani buni. Mai precis în urmă cu opt ani, iar rana abia acum părea să nu mai doară.

Închizând ușa de la apartament, luă liftul spre parterul clădirii. Zâmbi rece, fără să-și ceară scuze bărbatului pe care-l făcuse să aștepte, pe care-l întâmpină cu o replică neutră:

– La timp, ca de obicei.

– Și, ca de obicei, arăți uluitor de bine, replică avocatul de douăzeci și nouă de ani.

Bărbatul ar fi dorit să grăbească mersul relației lor, dar după ce fusese pus la punct cu fermitate, hotărâse să aștepte și să se conformeze pasului impus de Sorrel.

Așezată lângă el în timp ce mașina ieșea din Londra și se îndrepta spre Kent, tânăra femeie își aminti cum i se luminase figura la vederea ei. Alte gânduri nedorite, anume că Rod avea mai mult decât un interes trecător în legătură cu ea, o făcură să se simtă iritată.

Sorrel știa totul despre aranjamentul pe care-l stabilise în urmă cu șase luni. Anii în care trăise împreună cu Cynthia și cu soțul ei slab și patetic îi arătaseră că, în condițiile în care aveau amândoi legături amoroase cu alte persoane, nimeni nu suferea. Dar, deoarece nu avea nici cea mai mică intenție să aibă o legătură amoroasă cu Rod Drury sau cu oricare alt bărbat, dacă o să continue s-o privească atât de doritor, o să-i spună în curând că nu mai vrea să se vadă.

– Părinții tăi știu că...

Se opri. Rod se întorsese spre ea, iar privirea lui o făcea să-și dea seama că fațada ei sofisticată începuse să cadă. Dar, deoarece începuse, nu se mai putea opri. Zâmbi rece și se strădui să continue:

– Părinții tăi știu că n-are nici o importanță specială faptul că voi petrece o noapte la tine acasă, nu-i așa?

Rod îi zâmbi cu căldură, apoi se concentră asupra drumului.

– Relaxează-te, Sorrel, ridică el din umeri. E un obicei de-al meu să duc femei acasă.

Liniștită, Sorrel întoarse capul să privească pe fereastră, nesigură dacă vrea sau nu să-și fi dat seama că fusese foarte tensionată pentru o clipă.

Moira și Neville Drury erau niște persoane drăguțe, cu o pasiune pentru cai. După ce-i promiseră că-i vor arăta grajdurile, o conduseră în casă.

– Presupun că vrei să-ți revii după călătorie, observă Moira, în timp ce străbăteau holul. O să-i cer uneia dintre menajere să-ți arate camera ta.

– Mulțumesc, zâmbi tânăra femeie, promițând că va coborî curând să ia ceaiul împreună.

În timp ce se îndepărta cu menajera, își spuse că, dacă ar fi fost mai naturală și mai apropiată, cu siguranță gazda ar fi condus-o ea însăși în camera ei.

Dar nu voia să se apropie de nimeni. Învățase lecția vieții: dacă vrea să supraviețuiască, trebuie să fie mai distantă. Cu ani în urmă fusese o persoană caldă și impulsivă, iubind viața, cu o personalitate plăcută, îndrăgostită de...

Se concentră pe despachetatul celor câteva lucruri pe care le adusese cu ea, întrebându-se cum de ajunsese să se gândească la el. Dispăruse din viața ei de ani buni!

N-o mai durea, dădu ea din cap cu fermitate. Și oricum, după anii pe care-i petrecuse împreună cu Cynthia și Leslie, care aveau cea mai superficială căsătorie posibilă, având legături peste legături în timp ce ea avusese grijă de cei doi copii ai lor, știa ceva mai multe despre viață și despre dragoste.

Încă nu-i plăcea să-și aducă aminte cum se oferise practic bărbatului despre care credea că vrea s-o ia de soție, pregătită să facă orice i-ar fi cerut. Cu toate acestea, nu se mai îmbujora când își aducea aminte că se oferise la șaptesprezece ani, dar oferta îi fusese refuzată.

De atunci, se asigurase că nici un bărbat nu se va apropia prea mult de ea.

– Sper că nu v-am făcut să așteptați, se scuză tânăra femeie când coborî în salon.

Era puțin rigidă, ca o consecință a încercării de a scăpa de gândurile care, după opt ani, încă se întorceau s-o bântuie.

În timpul ceaiului se discuta despre lucruri superficiale, o conversație pe care putea s-o întrețină cu ușurință. Îndatoririle ei de bonă o obligaseră de câteva ori să rămână cu invitații Cynthiei, care încă nu se pregătise.

Tatăl lui Rod îi povestea fiului lui detaliile unei tranzacții făcute de un asociat, iar gândurile lui Sorrel se îndepărtară din nou de la subiectul conversației. Își aduse din nou aminte de tatăl Cynthiei, care fusese singurul motiv pentru care rezistase atât de mult în acea casă. Deoarece nimănui nu părea să-i pese dacă bătrânul trăiește sau moare, cum ar fi putut să-l părăsească, chiar dacă și-ar fi dorit?

Fusese hotărâtă să plece ultima oară când Leslie Armitage îi făcuse din nou avansuri. Dar Albert Ollerenshaw era atât de nesigur pe picioare în ultima perioadă a vieții lui, încât era nevoită de multe ori să-l ducă aproape pe sus în patul lui. Era sigură că, dacă n-ar fi făcut-o ea, bătrânul ar fi rămas pe jos.

Își aminti apoi de ziua când se întorsese dintr-o plimbare cu Arabella, fetița precoce și Benjamin, fratele ei mai mic și mai drăgălaș și găsise casa plină de oaspeți și de zgomote, iar bătrânul incapabil să se ridice de pe culoarul de la etaj, unde căzuse în urmă cu o oră. Când reușise în cele din urmă să se facă auzită, nici Cynthia și nici Leslie nu fuseseră îngrijorați de spusele ei, lăsând-o să cheme un medic. De asemenea, tot în sarcina ei căzuse și îngrijirea lui, fiica

bătrânului fiind de-a dreptul scandalizată la gândul că va trebui să cheltuiască bani pentru angajarea unei asistente. Nu înțelegea de ce ar mai fi nevoie de încă o persoană în casă, din moment ce Sorrel părea mai mult decât capabilă să aibă grijă și de cei doi copii și de tatăl ei.

"Să încerci să trăiești..." scrisese domnul Ollerenshaw în testamentul lui.

Zâmbetul blând de pe figura tinerei femei se stinse când reveni în prezent, la timp să audă că noul vecin al gazdelor va veni la cină în această seară. Prefera să fie așa-— nu mai avea impresia că Rod pregătise o seară specială în care s-o prezinte părinților lui.

– Ți-ar plăcea să vezi grajdurile?

Întrebarea, urmată de un zâmbet în direcția mamei lui care făcuse propunerea inițială, venise din partea lui Rod.

– Foarte mult, răspunse Sorrel, ridicându-se în picioare fără grabă.

Foarte repede, descoperi că însoțitorul ei moștenise dragostea pentru cai de la părinții lui. Fu încântată să descopere că părea să uite de prezența ei în clipa în care zărise caii. Cu toate acestea, zâmbetul lui din clipa în care se întoarse spre ea, conștient de gafa făcută, era rușinat.

– Nu m-am gândit să-ți spun să-ți aduci costumul de călărie, se scuză el. Deși sunt sigur că-ți pot face rost de ceva...

– Nu călăresc, replică ea, preferând sinceritatea unui răspuns evaziv.

Bărbatul o privi o clipă nedumerit, apoi zâmbi larg:

– Îmi cer scuze. Noi, iubitorii de cai, ne imaginăm că toată lumea are aceeași pasiune ca și noi. Mi-ar face plăcere să te învăț, dacă ai dori...

În ochii lui apăruse din nou acea luminiță care o nemulțumea.

– Nu, mulțumesc, clătină ea din cap cu hotărâre, întorcându-i spatele.

Revenită în camera ei, rămase o vreme pe gânduri, apoi se îmbrăcă pentru cină. Rochia ei era elegantă, fără mâneci și cu decolteu drept, dar era prima oară când nu se bucura că are haine frumoase.

Fusese o greșeală să accepte să vină aici, își spuse ea. Rod fusese rănit de schimbarea în modul cum îl trata, iar suferința lui era vizibilă. Problema era că nu putea încerca să schimbe lucrurile fiind mai călduroasă în timpul cinei, deoarece ar risca să-l facă să creadă că ține prea mult la el.

Din fericire, mai erau și alți invitați la cină. Cu noul vecin și, fără îndoială, soția lui, părinții lui Rod nu vor mai fi atenți la starea de spirit a fiului lor.

Cina urma să fie servită la ora opt, iar tânăra femeie era prea bine crescută să lase atâta lume s-o aștepte. La opt fără un sfert, după ce își ridicase părul castaniu cu luciri aurii într-un coc elegant, Sorrel ieși din camera ei.

Cu calm și încredere în ea, deschise ușa de la salon. Primul lucru pe care-l remarcă fu silueta înaltă și elegantă a unui străin care, întors cu spatele spre ușă, conversa cu Rod și cu părinții lui. Îl văzu făcând o mișcare la auzul exclamației cu care o primise gazda și presupuse că se întorsese să fie prezentat. Dar în timp ce Rod se îndrepta spre ea, îi ascunse vederii figura noului vecin al părinților lui.

– Ce frumoasă ești! fură cuvintele cu care o întâmpină Rod, făcând-o să se simtă în același timp ușurată că trecuse peste

supărarea provocată de cuvintele ei, dar și iritată să descopere că lumina dornică se aprinsese din nou în privirile lui.

Dar, chiar dacă nu-i făcuse plăcere că o prinsese de mână, în clipa următoare era foarte recunoscătoare că are un punct de sprijin. Ca și când abia atunci și-ar fi adus aminte de cerințele politeței, Rod se întoarse spre musafirul familiei.

– Vino să-l cunoști pe Ellis Galbraith.

Simțind că pământul începe să-i alunece de sub picioare, Sorrel strânse mai tare brațul de care se sprijinea. Orice gând legat de Rod Drury îi dispăru din minte. Numai auzul numelui familiar o făcea să-și dorească s-o ia la fugă și să se ascundă în camera ei. Ar fi avut o nevoie disperată de ceva timp să-și revină.

Dar nu avea nici măcar o secundă, deoarece Rod o conducea deja spre bărbatul de care îi era teamă.

Era evident că și Ellis era surprins, iar expresia lui dădea de înțeles că nu-și putea crede ochilor și că această femeie sofisticată din fața lui era aceeași cu adolescenta cu piele albă și păr lung care, în urmă cu opt ani, stătuse zdrobită în fața lui.

Numai datorită siguranței că arată bine în rochia elegantă și datorită experienței celor opt ani care trecuseră reuși Sorrel să treacă peste următoarele minute. Era însă recunoscătoare că nimeni nu putea zări dincolo de fațada calmă și sigură de ea, ca să vadă cât era de tulburată. Nici vocea nu-i tremura, așa cum se temea, iar mâna pe care o întinse spre bărbatul din fața ei, neschimbat în ciuda celor opt ani, cu excepția unor fire albe de păr, era fermă.

– Rod spunea că ne va prezenta, zâmbi ea cu răceală, dar nu cred că este cazul, nu? Ce mai faci?

– Vă cunoașteți? interveni Rod înainte ca Ellis să poată răspunde.

Știu că toată lumea a auzit de Ellis Galbraith, dar n-aveam nici cea mai mică idee că vă cunoașteți.

Bărbatul despre care se vorbea nu apucase să spună nimic, ci se mulțumea s-o fixeze cu o privire rece, fără nici o sclipire în ochii lui negri.

Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Sorrel ar fi fost să afle cineva ce se întâmplase între ea și Ellis în urmă cu opt ani. Încă purta cicatricea acelei experiențe.

– Am fost vecini la un moment dat, când locuiam în Wiltshire, răspunse ea cu aceeași răceală, simțind că i se înmoaie picioarele în timp ce aștepta replica lui.

– Cu mult timp în urmă.

Vocea lui era așa cum își amintea: profundă și joasă. Nu părea să fi intervenit vreo schimbare din vremea în care nu era atât de bogat și de celebru ca acum. Ochii lui continuau s-o fixeze, iar mâna lui nu-i dăduse încă drumul.

– Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna, Sorrel, continuă el, privind-o lung din cap până-n picioare. Ce-ai mai făcut de ultima oară când ne-am văzut?

Faptul că fusese în stare să se refere la scena care o distrusese fără nici o tresărire, o făcu să-și recapete stăpânirea de sine.

– Oh, diverse, ridică ea din umeri.

Își retrase apoi mâna cu grație, întorcându-se spre Rod, care-i propunea ceva de băut. Refuză cu un zâmbet, apoi se îndreptă spre gazde.

Nu-i era prea clar cum reușise să treacă peste momentul penibil al cinei. În interior se simțea amorțită dar, chiar dacă ar fi preferat să rămână tăcută și să-i lase pe ceilalți să susțină conversația, ceva o

împingea să nu-l lase pe Ellis să vadă cât de mult o afectase întâlnirea lor.

Chiar dacă nu crezuse posibil să fie vreodată recunoscătoare Cynthiei pentru ceva, acum constată că exercițiile de conversație superficială pe care fusese nevoită să le susțină de nenumărate ori se dovedeau mai mult decât utile.

Fu conștientă de mai multe ori de privirea fixă a lui Ellis. Era ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că se putuse schimba atât de mult nu numai în modul cum arăta-— în comparație cu acele zile în care abia își dădea seama ce poartă, iar părul îl purta liber.

– Locuiești aici, Sorrel? o întrebă el la un moment dat, imediat după o întrebare pusă de Rod, dar care îi dispăru imediat din minte.

– Mi-a plăcut întotdeauna la țară, răspunse ea zâmbind celor două gazde și străduindu-se să înghită replica "așa cum prea bine știi".

Dar Londra este locul în care se trăiește cu adevărat, nu-i așa?

– Locuiești în Londra?

Interesul lui brusc, după opt ani în care nu-i păsase dacă mai trăiește sau nu, era de-a dreptul enervant. Dar ea dădu din cap, cu un zâmbet fals:

– Da, și îmi place foarte mult. Moira, se întoarse tânăra femeie spre mama lui Rod, reușești destul de des să ajungi în oraș?

Spre ușurarea lui Sorrel, seara dovedindu-se mai obositoare decât era cazul, când masa se apropia de sfârșit tatăl lui Rod spuse că are câteva probleme de afaceri de discutat cu invitatul lui, așa că-și ceru scuze și se retrase cu Ellis în birou.

Chiar dacă bărbatul anunțase că vor lipsi o jumătate de oră, tânăra femeie și-ar fi dorit să stea măcar două ore. În timp ce se

treceau în camera de zi, mama lui Rod își sfătui soțul să nu întârzie prea mult.

– Știu ce se întâmplă când doi foști ingineri încep să stea de vorbă, glumi femeia, clătinând din cap.

– Foști ingineri? se interesă Sorrel, după plecarea celor doi.

– Ellis, la fel ca Neville, a trebuit să lase în urmă panoul cu schițe, explică Moira. Zilele astea își petrec zilele mai mult la birou, ocupându-se de probleme administrative.

Sorrel se întrebă în sinea ei cum suportase Ellis, care avea mereu idei noi și era foarte creativ, să fie legat de un birou. Poate că asta nu-l împiedica în cele din urmă să fie creativ.

– Sorrel, ce vrei să bei?

Ridică privirea, descoperind că Rod se apropiase de ea, dar clătină din cap. Nu voia nimic de băut, ci ar fi preferat să fie singură.

– Nimic, mulțumesc, zâmbi tânăra femeie. De fapt, aerul acesta curat de țară mi-a produs o stare de somnolență. Mă întrebam, se întoarse ea spre Moira, dacă m-ai crede nepoliticoasă dacă n-aș sta prea mult.

– Deloc, răspunse femeia. De fapt, mărturisi ea cu o căldură care nu apăruse până acum pe figura ei, deoarece trebuie să scot caii la o plimbare la prima oră dimineața, rareori stau prea târziu.

Dezamăgirea lui Rod că nu vor rămâne singuri după retragerea părinților lui nu avu nici un efect asupra hotărârii ei. Îl plăcea și ajunsese să țină la părinții lui, dar nimic mai mult.

Cu toate acestea, fiind și invitata lui, rămase suficient de mult ca să-l întrebe dacă n-avea nici o înclinație să se alăture firmei tatălui lui.

– E un subiect dificil, mărturisi bărbatul. Chiar dacă sper că tata a reușit să treacă peste asta. Oricum, n-ar fi mers, adăugă el,

zâmbindu-i mamei lui. Nu sunt deloc potrivit pentru afacerile lui. Nici nu eram în stare să-mi pun la loc lanțul de la bicicletă!

Sorrel zâmbi la gluma lui, iar Moira îl asigură că tatăl lui îi păstrează un loc în departamentul juridic al firmei. Dar tânăra femeie era mai atentă la sunetele care i-ar fi spus că întâlnirea de afaceri dintre cei doi bărbați luase sfârșit.

Erau absenți de douăzeci și cinci de minute când Sorrel, după ce își ascunsese un căscat prefăcut, asigurată de gazda ei că bărbații nu vor termina înainte de miezul nopții, se retrase în camera ei.

Dar, așa cum bănuise că se va întâmpla, nici nu ajunse bine și se întorsese deja în timp la clipele în care, având abia șaptesprezece ani, îl cunoscuse pe Ellis Galbraith. Se prezentase la biroul lui pentru o slujbă și se îndrăgostise în prima clipă de el.

Ellis avea deja o siguranță de sine care dovedea că știe deja în ce direcție se îndreaptă. Era calificat ca inginer și, chiar dacă nu avusese prea mulți bani imediat după terminarea facultății, dăduse dovadă de multă inventivitate.

Avea douăzeci și opt de ani când, frustrat că nici una dintre marile firme cărora le prezentase ideile nu se arătase interesată, adunase toți banii de care dispunea și făcuse datorii la bănci, dar reușise să-și înființeze propria firmă.

Câteva luni la rând fusese deranjat de actele și formalitățile care trebuia îndeplinite și care-l împiedicau să-și pună ideile în practică. Deoarece avea prea mult de lucru, dăduse un anunț că are nevoie de o secretară, iar Sorrel ajunsese să lucreze pentru el.

Fiind îndrăgostită de el, tinerei nu-i păsa că petrecea prea multe ore la serviciu. Chiar dacă erau aproape tot timpul împreună, se străduia să profite de orice ocazie să mai rămână în preajma lui până

când, observând cât se făcuse de târziu, el îi spunea că e prea bună pentru el și o conducea acasă cu mașina.

Oh, cât de mult iubise aceste drumuri spre casă! Obișnuiau să stea de vorbă tot drumul, iar când ajungea acasă și se ducea la culcare, rămânea ore întregi cu ochii în tavan, gândindu-se la el.

Părinții ei erau severi, dar îl cunoscuseră pe Ellis și tatăl ei, care credea că munca este foarte bună pentru suflet, aprobase și chiar aplaudase intențiile lui. Chiar dacă Sorrel ajungea târziu acasă, era în ordine atâta vreme cât muncea și ea din greu.

Era angajată la firma lui Ellis de șase luni când avuseseră primul succes. Își aducea aminte acea zi de parcă ar fi fost ieri. Era ziua în care încetase să mai fie doar o pereche de mâini dornice să ajute, și devenise o tânără înfloritoare cu dorința de a împărtăși cu Ellis toate cunoștințele acestuia.

Mai târziu și-a dat seama că el nu realizase ce face când, după ce lăsase receptorul în furcă, o prinsese în brațe cuprins de entuziasm și o strânsese cu putere.

Dar fața lui era foarte aproape de a ei, iar Sorrel n-a fost niciodată sigură după aceea dacă ar fi sărutat-o și dacă n-ar fi făcut ea prima acest pas. Oricum, buzele li se întâlniseră, iar ea îl cuprinsese la fel de strâns, fără să dea înapoi când bărbatul ridicase capul și o privise întrebător. Nu știa nici acum ce se reflectase în ochii ei, dar el șoptise:

– Sorrel, ești doar un copil...

Replica ei fusese rapidă:

– Cred că trebuie să-ți faci un control oftalmologic.

Bărbatul se retrăsese puțin, cercetând cu privirea conturul corpului ei adolescentin, dar ea continuase să-l țină de umeri, chiar dacă se îmbujorase. În cele din urmă, Ellis o sărutase din nou.

După ce o invitase de câteva ori în oraș, ajunsese să se considere iubita lui. O săruta de fiecare dată când o ducea acasă, fie după o întâlnire, fie după o seară prelungită de muncă. Dar văzuse mai multe în comportarea lui decât era cazul, pentru ca dezamăgirea să fie cruntă când descoperise în cele din urmă cât de mult o orbise iubirea.

Mult mai târziu a înțeles că replicile lui aveau alt sens decât cel dat de ea. Obișnuia să-i spună:

– Când voi avea ceva în acel cont care pare mereu gol, o să iau măsuri în ceea ce te privește, Sorrel!

Ca o copilă ce era, crezuse că se referea la căsătorie, când el nu voia decât să-i mărească salariul la o sumă rezonabilă.

Dar nu văzuse în cuvintele lui decât ce voia. Nu știa să aștepte. Avea șaptesprezece ani, era îndrăgostită și nerăbdătoare să devină doamna Ellis Galbraith.

Amintindu-și cât era de încrezătoare în ea și în dragostea lui Ellis pentru ea, Sorrel se încruntă.

Pentru că lucrurile ajunseseră la final în ziua în care el dormise prea mult. Muncea până târziu, întorcându-se întotdeauna la lucru după ce o ducea acasă și, în cele din urmă, oboseala își spusese cuvântul.

Sorrel ajunsese la serviciu și descoperise că era încuiat. Cum uitase cheile acasă, hotărâse să ocolească și să se îndrepte spre apartamentul din spate, unde locuia Ellis.

Bărbatul ajunsese la ușă cu un halat aruncat în grabă pe el. În timp ce ea îl privise lung, el aruncase o privire la ceas și descoperind cât e de târziu o chemase înăuntru, ordonându-i să-i facă o cafea în timp ce se îmbracă.

Era prima oară când intra în apartamentul lui, atât de mic încât fusese în pericol să dea peste ceva. Ellis o prinsese în brațe ca s-o salveze.

– Miroși minunat, murmurase el cu fața afundată în părul ei proaspăt spălat.

Inima ei începuse să bată mai tare în clipa în care îi ridicase bărbia și o sărutase ușor. Se înfiorase și se lipise de el, strângându-l în brațe. Spre uimirea ei, sărutul lui se adâncise, devenind mai pasional decât fusese vreodată. Copleșită de sentimente și senzații necunoscuse, se predase îmbrățișărilor și atingerilor lui, pregătită să fie a lui, pentru că o dorea. Bărbatul o condusese în dormitor, începând s-o dezbrace încet, printre sărutări.

Dorise să fie sigură de dragostea lui înainte de a i se dărui complet. Mângâindu-i pieptul gol, murmurase:

– Mă bucur că nu trebuie să așteptăm până după căsătorie.

– Căsătorie? repetase Ellis, încetând s-o mângâie și prinzând-o repede de umeri.

Dar ea zâmbise, fără să-l privească atent, dar bănuind că îndoielile lui se refereau la situația materială care nu-i permitea să aibă o soție.

– Nu va trebui să mă mai plătești când vom fi căsătoriți, continuase ea, chiar dacă știa că e prea mândru s-o lase să muncească fără nici un salariu.

El se ridicase, privind-o cu o răceală și o fermitate necunoscute.

– Sorrel, te rog să mă asculți, începuse el.

Dar tânăra nu voia să asculte. Îl iubea, era sigură de sentimentele ei și voia să fie din nou strânsă în brațe și sărutată. Zâmbise larg, încrezătoare și sinceră.

– Dacă nu vrei să ne căsătorim imediat, spusese ea, conștientă că munca era pe primul loc, o să așteptăm. Dar te iubesc atât de mult și aș vrea să locuim împreună până atunci.

– Să locuiești împreună nu mine? exclamase el.

Sigură pe ea, își imaginase că știe ce vrea să însemne exclamația lui.

– Oh, te gândești la părinții mei, nu-i așa? dăduse ea din cap. Nu vor fi foarte încântați, desigur... dar ne vom strădui să nu avem copii înainte de căsătorie...

– Copii?

Groaza întipărită pe figura lui la auzul cuvintelor ei fusese primul semn că situația nu e chiar atât de roz precum își imaginase.

– Nu vrei copii? întrebase ea în cele din urmă.

Confirmarea că nu vrea nici copii și nici să se căsătorească rezultase din cuvintele lui spuse pe un ton rece:

– Sorrel, îmbracă-te și ieși de aici.

– Să mă îmbrac? se îmbujorase ea, conștientă că Ellis nu dorea nimic din ce avea de oferit. Nu mă vrei?

– Pentru numele lui Dumnezeu, ieși afară! se răstise el, adunând poșeta ei de pe podea și împingând-o în brațele ei.

– Dar... te iubesc, protestase ea, rănită. Tu...

– În viața mea nu există nici un loc pentru tine, replicase el cu răceală.

Nici dacă ar fi lovit-o, n-ar fi durut-o mai tare. Dar avusese efectul dorit. În câteva minute, ieșise din apartamentul lui. Nu-i era prea clar ce se întâmplase în acea zi.

Dar încrederea în propria persoană revenise a doua zi dimineață. Începuse să creadă din nou că Ellis o iubea, datorită privirilor pline de afecțiune ale acestuia. Toată noaptea se gândise la ce se

întâmplase și găsise o explicație potrivită. Desigur, avea legătură cu experiența tatălui lui, care fusese nevoit să-și lase ideile la o parte din pricina obligațiilor față de soție și de cei trei copii, apăruți destul de repede după căsătorie.

Ziua următoare, Sorrel se dusese la serviciu cu totul plănuit cu grijă. Nu va mai vorbi despre căsătorie și despre copii. O să se întoarcă la relația pe care o avuseseră înainte de acea întâmplare și o să fie mulțumită cu ce are până când Ellis va face o mișcare din proprie inițiativă.

Numai că nu mersese așa cum plănuise. Deoarece, înainte să spună că preferă să uite tot ce se vorbise cu o zi înainte, ochii îi căzuseră pe silueta unei alte tinere, așezate în fața mașinii de scris.

În timp ce se străduia să-și revină din șoc, Ellis apăruse din biroul lui și o condusese afară, spunându-i cu o încruntare:

– Nu credeam că te vei mai întoarce.

– Nu credeai...? murmurase ea.

– Credeam că ieri ți-ai dat seama că nu mai am nevoie de tine, ridicase el din umeri.

Sorrel își aminti că, spre rușinea ei, murmurase pierdută:

– Dar te iubesc, Ellis... Te voi iubi întotdeauna.

– Să n-o faci, o întrerupsese el cu răceală. Îți irosești timpul degeaba... Și-l irosești și pe al meu...

Îi întorsese spatele, lăsând-o să fixeze ușa care se închisese după el.

Nu știa nici ea prea bine cum ajunsese acasă. Dar trecuseră săptămâni întregi în care se agățase de speranța că Ellis o iubea. Speranțele i se spulberaseră în clipa când aflase că bărbatul se întâlnea cu Jenny Pearson, o fată din satul ei. Din acea clipă, înțelesese că Ellis nu simțea nimic pentru ea.

Lunile care urmaseră după momentul acela erau o amintire neplăcută. Suferise o cădere nervoasă și abia mult mai târziu își dăduse seama că părinții ei, pe care îi credea foarte severi o sprijiniseră cum putuseră mai bine și n-o întrebaseră niciodată despre ce fusese vorba.

Mai târziu, mama ei descoperise anunțul dat de o doamnă din orașul învecinat care avea nevoie de o bonă pentru copiii ei, dar că nu cere să aibă experiență.

Deoarece avusese foarte multă încredere în Ellis care o trădase, Sorrel ajunsese la concluzia că e mai bine să lucreze cu copii.

Ajunsese astfel să lucreze pentru familia Armitage, timp în care învățase să-și păstreze ascunse emoțiile. Felul în care se purta Leslie Armitage, deși uneori părea de-a dreptul speriat de soția lui, n-o ajutase în nici un fel să-și schimbe părerea despre bărbați.

La ceva vreme după ce se angajase, aflase că Ellis nu se mai întâlnea cu Jenny Pearson și că plecase din Kinglingham. Anul care urmase îi arătase mai bine cum stăteau lucrurile în familia în care ajunsese să trăiască.

Era conștientă că proprietarul casei era tatăl Cynthiei, dar aceasta nu făcea prea multe să-i ușureze viața în ultimele zile pe care le mai avea de trăit. Era destul de des bolnav, dar fiica lui nu se apropia de el decât dacă dorea să-i ceară bani.

Cynthia îi spusese deschis că tatăl ei ar putea rezista ani întregi, ca o poartă care scârțâie, iar ea n-are de gând să-și reducă moștenirea angajând o asistentă medicală care să aibă grijă de el. Destul de des, Sorrel trebuia să aibă grijă de bătrân. Odată cu trecerea anilor, se atașase foarte mult de acesta și nu voia să părăsească familia, știind că nimeni n-ar avea grijă de el.

În cele din urmă, Cynthia reușise să-și convingă tatăl să-și vândă casa și să se mute la Londra. Știind că nu va rezista foarte mult, tânăra femeie acceptase să meargă cu ei. De fiecare dată când răsfoia un ziar, Sorrel descoperea figura lui Ellis, de obicei pe prima pagină. Părea să se afirme cu rapiditate.

Era de puțin timp în Londra, când zărise din nou fotografia lui în ziar, de această dată în compania unei blonde uimitor de frumoase, pe nume Wenda Sykes. Ellis se logodise și urma să se căsătorească. Nu peste mult timp, în ziare apăruse știrea că logodna fusese ruptă. Odată cu trecerea timpului, Sorrel începuse să aibă impresia că în fiecare ziar apărea câte o fotografie a lui Ellis, de fiecare dată cu o altă femeie la fel de frumoasă și de sofisticată.

După moartea lui Albert Ollerenshaw, care-i lăsase moștenire o sumă destul de mare de bani, Cynthia fusese mai nervoasă decât crezuse că era posibil.

– L-am suportat pe bătrânul acela atâția ani, iar acum îndrăznește să-mi facă una ca asta, exclamase femeia, furioasă mai ales pentru că, din pricina cheltuielilor excesive, nu putea avea imediat acces la moștenire. Și tu, cățea nerecunoscătoare, își îndreptase ea apoi mânia spre Sorrel, ai primit mai mult decât ai putea câștiga într-o viață.

Nu fuseseră singurele insulte la adresa tinerei femei. Bineînțeles, o dăduse afară din casă și-i interzisese să se mai întoarcă vreodată.

Zgomotul unei uși trântite o trezi din reverie. Vocea lui Neville Drury răsună pe hol, în timp ce-și luă rămas-bun de la invitatul lui.

Sorrel își dădu seama că avea obrajii plini de lacrimi. Era prima oară când plângea după ani buni, iar motivul nu era doar moartea lui Albert Ollerenshaw.

Capitolul 2

A doua zi dimineață când coborî la micul dejun, Sorrel era deja stăpână pe ea. Era de părere că lacrimile se potrivesc adolescenței și, în plus, ce motiv ar fi avut să plângă? Avea o casă frumoasă, bani în bancă, iar Rod Drury părea pregătit să-i fie aproape de fiecare dată când ar fi avut nevoie de o companie masculină.

Cu toate acestea, nu era foarte sigură că va rămâne în aceleași relații cu Rod.

Dacă o privea în continuare cum o făcuse seara trecută, nu-i va rămâne nimic de făcut decât să-i spună rămas-bun.

Gândurile acestea fură întrerupte de sosirea menajerei familie, care o conduse spre sufragerie.

– Familia a plecat să călărească, își ceru scuze femeia în locul lor. Iar domnul Roderick a crezut că...

Femeia se opri, jenată.

Sorrel zâmbi, încercând s-o liniștească:

– A crezut că nu mă voi trezi până la prânz.

Poate că acesta este un comportament potrivit pentru o femeie sofisticată, își spuse ea, ridicând din umeri. Chiar dacă este adevărat, era prea obișnuită să se trezească la prima oră, să vadă ce fac Arabella și Benjamin, copiii pe care-i avea în îngrijire. Sorrel știa că nu va fi niciodată destul de sofisticată pentru a lenevi în pat.

Termină repede cu micul dejun și ieși la soare, mulțumită că este singură. N-avea nici o intenție să se gândească la Ellis Galbraith. Dar, în timp ce se îndrepta spre un măr bătrân, se întrebă dacă își păstrase obiceiul să stea până târziu și să se trezească la prima oră. Clătinând din cap, încercă să se gândească la Rod și la ce ar trebui să facă în legătură cu el.

Îl întâlnise pe Roderick Drury când avusese nevoie de consiliere juridică în legătură cu apartamentul pe care-l închiriase. Dar, după ce toate procedurile legale se încheiaseră, o surprinsese apărând în ziua în care trebuia să se mute, ca să se asigure că erau respectate toate condițiile. Se dovedise foarte util, ajutând-o cu instalarea unor încuietori. Dar nu știa nimic despre situația ei anterioară. În ochii lui, era doar o femeie independentă. Oricum, era sigură că nu-i va oferi nimic mai mult.

După ce plecase de la casa familiei Armitage, se întorsese acasă la părinții ei pentru câteva săptămâni. Dar nu-și găsise locul acolo, așa că se întorsese din nou la Londra. Nu-i plăcea să vorbească despre ea, ci prefera ca oamenii să rămână niște cunoscuți, aproape străini. Devenise o persoană foarte retrasă.

Ajungând la mărul spre care se îndrepta, Sorrel își dădu jos ochelarii de soare și se așeză pe banca de sub coroana bogată.

Singura relație apropiată pe care o avusese fusese cea cu părinții ei. Era uimitor cât de mult se schimbase tatăl ei în ultimul timp.

Poate că responsabilitatea pentru creșterea unui copil îi făcuse pe părinții ei severi, iar acum, văzând-o matură și cu capul pe umeri, se relaxaseră. Cu toate acestea, erau în continuare foarte mândri. Știau că moștenise o sumă considerabilă de bani, dar în afară de tutun pentru tatăl ei și flori pentru mama ei de fiecare dată când se ducea în vizită, nu acceptaseră nimic altceva.

Tocmai se gândea că ar fi cazul să-i viziteze din nou, când bătăile grăbite ale inimii îi spuseră că nu se înșelase în identificarea bărbatului care apăruse în fața casei. Și el o zărise și, fără să-și schimbe ritmul, se îndrepta acum spre ea.

La umbra copacului nu era nevoie de ochelari de soare, dar Sorrel și-i puse, fără să se grăbească. Sperase că nu va mai fi nevoie să dea din nou ochii cu Ellis Galbraith, înainte de a se întoarce la Londra.

Până când ajunse lângă ea și se așeză pe bancă fără să-i ceară permisiunea, tânăra femeie își liniștise bătăile inimii, părând calmă și sigură de ea.

– Familia Drury a plecat la o partidă de călărie, îl informă ea cu seninătate.

Simțea privirile lui fixate asupra ei și întoarse capul încet, fixând cu ochii ei verzi figura atât de familiară. Aceeași bărbie masculină, aceeași gură fermă și ochi întunecați și misterioși.

Ellis nu avea nici o intenție să privească în altă parte. Dimpotrivă, părând să fie deranjat că nu putea să-i citească în ochi, întinse mâna și, fără ceremonie, îi scoase ochelarii de soare.

– N-ai nevoie de ei, remarcă el.

În timp ce ea se străduia să-și controleze pornirea de mânie care i-ar fi distrus fațada construită cu grijă, bărbatul o informă:

– N-am venit aici ca să văd gazdele tale.

– Sunt onorată, îl ironiză ea. Asta în cazul în care n-ai pus cumva ochii pe menajera de la parter.

Deși plecase privirea, descoperi că buzele lui se arcuiră într-un zâmbet. Dar n-avea nici cea mai mică intenție să fie amuzat de ceea ce spunea. Atunci când se cunoșteau, zâmbeau sau râdeau tot timpul, iar ea nu voia să i se amintească de acest lucru.

– Din câte am auzit, ai o adevărată reputație în ceea ce privește femeile, adăugă ea, crezând că va reuși să-i șteargă zâmbetul de pe figură.

Avea dreptate. Chiar dacă lui părea să nu-i pese prea mult de reputație, replică ridicând din umeri:

– Prefer să-mi folosesc ochii mai degrabă decât să ascult bârfele.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă ea cu o expresie care spunea că nu-i pasă prea mult de răspunsul lui.

– Înseamnă că ar trebui să fiu orb să nu observ schimbările petrecute cu tine în ultimii opt ani.

Era pe punctul să-i adreseze o nouă replică ironică, dar știa că Ellis dăduse întotdeauna dovadă de un simț de observație foarte precis. Ar fi fost o greșeală din partea ei ca, din dorința de a-l face să creadă că trecuse peste suferința produsă, să exagereze cu nepăsarea sau cu ironia.

– Sunt sigură că nu te așteptai să rămân același copil inocent de la șaptesprezece ani, nu-i așa? întrebă ea, străduindu-se să pară oarecum uimită.

– La șaptesprezece ani, inocența era cea mai mare comoară a ta, replică el cu răceală. Prospețimea de care dădeai dovadă îți punea în valoare frumusețea.

– Nu mi-ai spus niciodată așa ceva, nu se putu ea abține să nu răspundă.

Maxilarul lui se încordă:

– Căsătoria este cea care ți-a făcut așa ceva? mârâi el, adăugând, în timp ce ea se străduia să treacă peste șocul produs de înțelegerea faptului că o credea căsătorită: nu m-am așteptat niciodată să dau peste tine și să te ascult vorbind verzi și uscate, într-un stil care nu ți se potrivește deloc.

– Nu știi nimic despre mine, declară Sorrel cu răceală.

– Știu suficient de multe ca să-mi dau seama că te-ai căsătorit pentru bani, ridică bărbatul din umeri. Ce n-a mers, Sorrel? întrebă el apoi, cu o voce mai blândă.

– Ce n-a mers? repetă ea.

– Nu porți verighetă, murmură Ellis. Ți-a făcut probleme? Ai divorțat de el?

Vocea lui blândă o făcu să se înfioare.

– Crezi că am fost căsătorită? întrebă ea. Și că am trecut printr-un divorț?

Vocea lui căpătase din nou răceala pierdută pentru moment.

– Și n-ai făcut-o?

Sorrel își feri privirea, clătinând din cap.

– N-am fost căsătorită.

Tăcerea care se lăsă între ei era apăsătoare. Tânăra femeie se simțise mulțumită și aproape fericită înainte de sosirea lui. Acum, nu-și dorea decât să fie din nou singură. Începea să se simtă agitată, după ce ultimele câteva luni se scurseseră în liniște.

Dar, exact în clipa în care se pregătea să se ridice în picioare și să spună că are nevoie de ceva din cameră, avu nevoie din nou de toată stăpânirea de sine ca să nu se enerveze la auzul întrebării lui:

– Și ce s-a mai întâmplat cu tine, Sorrel Maitland, după ce...?

Replica ei răsună ca o lovitură de bici:

– După ce m-ai dat afară?

Izbucnirea de furie nu dură decât câteva secunde, iar tânăra femeie reuși să i se adreseze în cele din urmă cu răceală:

– Nu m-am aruncat în cel mai apropiat râu, așa cum te așteptai. M-am maturizat, Ellis.

Era prima oară după atâția ani când îi rostea numele. Avea impresia că o să se sufoce. Dar în modul acela în care reușea întotdeauna s-o facă să râdă, el ridică din sprâncene, observând:

– Cu siguranță. Arătai destul de bine și înainte, dar acum...

– Oh, ești prea amabil, murmură Sorrel, pe punctul să înceapă să râdă, amuzată de sarcasmul lui. Dacă mă scuzi...

Începu să se ridice, dar tresări când mâna lui se întinse și o prinse de braț.

– Nu pleca, șopti el. Nu te-am mai văzut de atât de mult timp.

Tânăra femeie devenise o expertă în a-și impune voința.

– Scuză-mă, ridică ea din umeri, dar ultima oară când ne-am văzut am avut impresia că nu ți-ar păsa dacă nu m-ai mai vedea vreodată.

– Oh, Doamne, clătină el din cap, refuzând să-i dea drumul, ai devenit foarte dură. Când ai încetat să mai râzi?

– Nici nu mi-am dat seama că am râs vreodată, replică ea, bucuroasă să constate că sentimentul de ură o ajuta să treacă peste aceste momente dificile.

Dar el schimbă brusc tactica, întrebând-o:

– Vrei să te căsătorești cu Rod Drury?

– O să mă mai gândesc și o să fii primul care află, îl ironiză ea.

Deoarece suportase destule întrebări despre viața ei și nu voia să-și strice imaginea trăgând de brațul imobilizat, încercă să-l atace cu aceeași armă, replicând:

– Dacă nu mă înșel, am citit la un moment dat într-un ziar că te-ai logodit. Nu-i așa?

Privirea lui era gânditoare, iar tânăra femeie fu sigură că nu-i va plăcea ce va urma.

– M-ai ținut sub observație, Sorrel? avu el tupeul să întrebe.

Ea reuși să zâmbească, făcând un efort inimaginabil.

– N-ai fost niciodată prea discret, îl ironiză ea.

Ochii lui se întunecară.

– Am fost logodit, dădu el din cap, dar n-a mers.

Privirea ei întrebătoare nu rămase fără răspuns.

– Situația mea financiară când m-am logodit nu era cea de acum. M-am despărțit de Wenda când am descoperit că obținea tot ce nu-i puteam oferi răspunzând la avansurile unui bărbat în vârstă, deja cu un picior în groapă.

– S-a căsătorit cu el?

Bărbatul clătină din cap.

– N-avea nici un motiv s-o facă. Obținuse tot ce dorea. La moartea lui, i-a lăsat întreaga avere moștenire.

Sorrel nu moștenise nici măcar un sfert din averea lui Albert Ollerenshaw, dar din punctul ei de vedere era o sumă semnificativă. Avu nevoie de toată stăpânirea ei ca să observe:

– După cum se pare, ai ceva împotriva unei tinere care moștenește bani de la un bătrân.

– Când n-are nici un sens, mi se pare dezgustător, ridică el din umeri.

Când Wenda și-a îndreptat atenția asupra lui, bătrânul n-a avut nici o șansă să se împotrivească.

– Sper că s-a purtat bine cu el.

– Poți s-o spui încă o dată, mormăi el.

Dar Sorrel nu se gândea decât că, dacă Ellis ar afla vreodată cum ajunsese în posesia averii ei, ar crede că făcuse același lucru ca fosta lui logodnică.

– Spui asta doar pentru că ești supărat că ai pierdut-o? îl provocă ea.

El se încruntă.

– După moartea lui, a făcut imprudența să mă caute.

– Presupun că n-ai primit-o prea frumos... Era cumva secretara ta? se interesă Sorrel, în cele din urmă.

Ellis nu fusese niciodată încet la minte, așa că nu fu nici acum.

– N-a trebuit s-o dau afară, replică el.

Privind în altă parte deoarece nu mai putea suporta privirea aceea penetrantă, Sorrel descoperi cu încântare că Rod tocmai apărea în fața casei. Se ridică încet în picioare.

– Cred că n-ai deloc noroc la femei, Ellis, murmură ea.

Spre norocul ei, era cu spatele la el când răsună replica lui:

– Dar tu n-ai fost niciodată femeia mea, nu-i așa?

Strângând din dinți, se îndreptă spre Rod. În clipa în care se întâlniră, bărbatul o cuprinse în brațe, privind-o lung. Când aruncă în cele din urmă o privire spre banca de sub măr, Ellis dispăruse.

Rod își ceru iertare că nu fusese acasă când coborâse la micul dejun, iar regretul lui era atât de profund, încât tânăra femeie uită de Ellis Galbraith.

Masa de prânz fu luată într-o atmosferă relaxată. Mama lui Rod părea mai caldă și mai apropiată decât ziua trecută. Poate că fuseseră

de vină sentimentele materne. Deși, dacă Rod continuă să-i arunce aceste priviri, până la urmă părinții lui își vor spune că reprezintă pentru el mai mult decât o simplă prietenă.

Spre surprinderea ei, acest subiect fu abordat spre finalul mesei. Petrecerea de aniversare a căsătoriei Moirei și a lui Neville pe care cei doi o plănuiau de câteva săptămâni fu subiectul discuției pentru o vreme, apoi femeia, interpretând corect semnalele fiului ei, o invită pe Sorrel la acestă petrecere.

– E foarte drăguț din partea ta să mă inviți, răspunse tânăra femeie, conștientă că are cel puțin două motive pentru care să nu accepte.

În primul rând, această vizită scurtă îi arătase că Rod era mai interesat de ea decât păruse până acum. În al doilea rând, era mai mult decât probabil ca Ellis să fie și el invitat.

– Din nefericire, nu sunt sigură că sunt liberă în acel weekend, explică ea. Nu mi-am adus agenda cu mine.

– Dacă îți aduci aminte, interveni Rod, este weekendul pe care ți-am cerut să-l păstrezi liber. Într-un fel, am ghicit că, după ce te va cunoaște, mama va dori să te invite.

În timp ce tânăra femeie se străduia din răsputeri să găsească o ieșire, bărbatul adăugă:

– Sorrel, mi-ai promis că nu-ți vei planifica nimic pentru acele zile.

Sub privirile a trei perechi de ochi, sigură că nici unul dintre părinții lui Rod nu i-ar simți lipsa, n-avea altă soluție decât să zâmbească.

– În acest caz, probabil că n-am altceva planificat, declară ea, întorcându-se spre gazde. Vă mulțumesc pentru invitație, mi-ar face plăcere să vin.

Pe drumul de întoarcere spre Londra, în timp ce Rod continua să vorbească, Sorrel devenea din ce în ce mai neliniștită. Dacă voia să fie sinceră cu ea însăși, trebuia să recunoască: întâlnirea cu Ellis Galbraith o tulburase destul de mult. În plus, avea impresia că Rod Drury era din ce în ce mai legat de ea.

Știa foarte bine că era un bărbat foarte drăguț și că era capabil să facă o femeie fericită, dar era sigură că această femeie nu era Sorrel Maitland.

Cunoscuse destule cupluri nefericite, pe lângă familia Armitage, ca să ajungă la concluzia că nu pierdea nimic. Și chiar dacă n-ar fi avut această experiență, discuțiile cu Ellis, care-i spunea că părinții lui fuseseră foarte îndrăgostiți la început, dar în cele din urmă au ajuns să se urască unul pe altul și să divorțeze, o puseseră pe gânduri.

Rod Drury tocmai oprea mașina în fața blocului ei, în timp ce Sorrel încerca să se gândească la un singur cuplu fericit care să fi rezistat la proba timpului. Ca să contrazică gândurile acestea sumbre, îi veni în minte imaginea părinților lui și a căsniciei fericite a propriilor ei părinți.

Ca de obicei, după ce încuie mașina, Rod insistă s-o conducă până în fața ușii.

– Pot să intru câteva minute? întrebă el cu o expresie plină de speranță, făcând-o să se întrebe dacă nu este momentul potrivit să-i spună că nu se vor mai vedea.

Dar amintirea petrecerii la care fusese invitată și unde acceptase să meargă o împiedică. Nu-i făcea plăcere să încalce o promisiune.

– Sunt destul de obosită, opri ea orice încercare de a intra în apartamentul ei, știind foarte bine că putea vorbi ore întregi.

– Să fie de vină aerul curat de țară? sugeră el, părând destul de mulțumit să stea de vorbă și la ușă.

– E destul de solicitant, dădu ea din cap.

– Nu mi-ai spus ce făcea Ellis Galbraith pe banca de sub măr, păru el să-și amintească brusc.

– Așa este, replică tânăra femeie cu răceală, dându-i de înțeles că nu vrea să fie interogată. M-a văzut stând pe bancă și a venit să mă salute, adăugă ea, dându-și seama că-l șocase. Nu putea să mă ignore.

– Parcă spuneai că ați fost vecini, comentă bărbatul, fără să dea vreun semn că vrea să plece.

– Exact, dădu ea din cap aprobator, introducând cheia în broască și sperând că va înțelege sugestia. Dar a fost în urmă cu multă vreme.

După ce deschise ușa, Sorrel făcu un pas înăuntru și se întoarse spre el să-i spună noapte bună. Dar bărbatul se apropie de ea și se aplecă s-o sărute. Se strădui din răsputeri să nu se retragă, dar nu permise atingerea prea mult.

– Noapte bună, Rod, spuse ea în cele din urmă. Îți mulțumesc pentru plimbarea plăcută...

– Te-ai simțit bine? întrebă el, ezitând să plece.

– Foarte bine, dădu ea din cap, încercând să închidă ușa.

– Vin să te iau mâine, zâmbi el, făcând un pas înapoi. O să fiu aici pe la ora...

– Mâine?

– Sper că n-ai uitat că trebuia să mergem la teatru?

– Nu, desigur, minți ea. Doar că nu mi-am dat seama că e mâine.

Când reuși în cele din urmă să închidă ușa, se sprijini de ea.

Se simțea obosită și neliniștită. În plus, aversiunea pe care o simțise brusc la gândul că va fi sărutată de Rod o luase prin surprindere. Singura explicație era neliniștitoare.

În minte îi veni imaginea lui Ellis, senzațiile pe care i le producea atingerea lui. Clătină din cap, încercând s-o alunge, dar nu se putea minți singură să nu se întrebe cum ar fi să fie din nou în brațele lui.

Nu că ar fi avut impresia că dorea s-o sărute. Chiar dacă vorbise despre prospețimea ei de adolescentă, nu părea s-o placă foarte mult acum, când avea deja douăzeci și cinci de ani.

Se duse în dormitor și se așeză pe scaunul din fața oglinzii. Privi lung trăsăturile delicate, spunându-și că, dacă vrea să fie sinceră, nu era nici ea foarte încântată de persoana rece care devenise.

Capitolul 3

Trezită devreme după un somn neliniștit, Sorrel nu era mai mulțumită de ea însăși decât seara trecută.

Se îndreptă spre șifonier, nehotărâtă ce să îmbrace. Spre uimirea ei, hainele scumpe, la care nu putuse nici măcar să viseze înainte de a primi moștenirea, acum nu mai însemnau nimic.

În cele din urmă, se îmbrăcă în blugi și un tricou larg, întrebându-se de ce cheltuise atât de mult pe o nouă garderobă, din moment ce se simțea mult mai bine în vechile ei haine.

Răspunsul la această întrebare veni ca un șoc, făcând-o să se prăbușească într-un scaun din apropiere.

Acum îi era limpede ca lumina zilei că, fără să-și dea seama, nu făcuse decât să devină o copie a femeilor pe care le zărise în ziare la brațul lui Ellis Galbraith!

Uimită, în timp ce-și aducea aminte fotografia fostei lui logodnice, își dădu seama că aparența ei sofisticată nu se datorase încercării de a se conforma dorinței domnului Ollerenshaw. La baza

tuturor deciziilor ei, stătuse încercarea de a deveni genul de femeie pe care el părea să-l admire.

Șocată de această descoperire, tânăra femeie avu nevoie de aproape o oră să-și revină. Prima reacție era să schimbe imediat lucrurile, dar când stătu să se gândească mai bine, își dădu seama că acest aer sofisticat îi fusese foarte util când se întâlnise cu Ellis. Datorită aerului rece și detașat, nu numai Ellis și Rod Drury, dar nici gazdele ei nu bănuiseră nimic.

Nu reușea să se decidă dacă să revină la stilul ei dintotdeauna, sau să continue cu această aparență sofisticată. În timp ce se gândea, telefonul începu să sune.

Nu era nici măcar opt și jumătate, așa că tânăra femeie speră că nu va fi Rod, care dorea să-i amintească de seara de teatru pe care o planificaseră. Dar, amintindu-și că el era sigur că nu se trezește înainte de prânz, ridică receptorul.

Să audă vocea profundă a lui Ellis Galbraith fu atât de neașteptat, încât aproape scăpă receptorul. Dar frustrarea pe care o simțea în preajma lui o ajută să-și recapete stăpânirea de sine.

– De unde ai numărul meu de telefon? întrebă ea cu răceală, fără să încerce să ascundă că nu era foarte încântată de acest lucru.

– A fost destul de greu, replică el. Mai întâi, a trebuit să-i dau telefon lui Rod Drury.

– Îl ai de la el?

– Chiar dacă a protestat, veni răspunsul lui ironic. De asemenea, a vrut să se asigure că înțeleg că este îndreptățit să te scoată la teatru în această seară.

Înainte ca Sorrel să poată replica, întrebarea lui rece o luă prin surprindere:

– Are dreptate, Sorrel? Are tot dreptul?

– Nu e treaba ta, se răsti ea, hotărâtă să-i dea o replică pe măsură.

Dar el o luă din nou pe nepregătite:

– Ceea ce înseamnă că n-are. Foarte bine. Să ieșim împreună în seara asta.

– Am făcut-o la șaptesprezece ani, declară ea mânioasă, trântind receptorul în furcă.

Supărată pe propria persoană pentru că nu se putuse abține și nu-l tratase cu răceală, clătină din cap, ridicându-se agitată de pe fotoliu. Străbătea camera cu pași mari, certându-se. La naiba, de ce trebuise să apară din nou în viața ei? Trecuse peste eșecul relației lor și se vindecase. Nimic nu mai putuse s-o atingă de la acea experiență. Nici insultele Cynthiei Armitage, nici măcar moartea bietului domn Ollerenshaw... Dar acum, mâinile îi tremurau doar din cauza unui telefon.

Spre seară, când se îmbrăcase deja într-o rochie elegantă de mătase verde, reușise să-și recapete stăpânirea de sine. Îl întâmpină pe Rod cu un zâmbet rece, primind cu indiferență complimentul lui.

– Sper că piesa se va ridica la înălțimea comentariilor, observă el, în timp ce se așezară pe scaune.

Dar, în cazul în care avem nevoie de ceva mai ușor, am rezervat o masă la un club de noapte.

– Drăguț, murmură Sorrel, străduindu-se să pară mai entuziastă.

Era o piesă bună și, știind că biletele costaseră enorm, tânăra femeie se strădui să se concentreze.

Era un efort conștient să treacă peste agitația provocată de telefonul lui Ellis, iar starea aceasta neplăcută se adăugă reproșurilor pe care avea să i le facă.

Sătulă de apariția nedorită în mintea ei, simți că e la capătul puterilor în pauză când Rod ieși să se ducă la bar, iar Ellis Galbraith fu prima persoană asupra căreia i se opri privirea.

Părea să se evidențieze din mulțime. Înalt, întunecat și distins în hainele elegante, supraveghea mulțimea din jur cu aroganță. Deoarece nici ea nu era prea scundă, Sorrel era mulțumită că un bărbat masiv apăruse în calea ei, permițându-i să-l analizeze în voie, fără să fie văzută.

Amintindu-și invitația lui impertinentă de a ieși împreună, se întrebă dacă bărbatul venise la teatru doar pentru că știa că se află acolo. Oricum, era inutil să-și pună o astfel de întrebare, deoarece biletele la această piesă se epuizaseră de foarte mult timp. Probabil că Ellis cumpărase biletul în urmă cu câteva săptămâni.

Inima începu să-i bată mai tare în clipa în care descoperi în ce direcție se îndrepta. Pentru o clipă, cuprinsă de panică, vru să se întoarcă și să plece. Deodată, auzi în stânga ei o conversație, iar uneia dintre vecinele ei i se spuse "Wenda". Se întoarse spre ea, descoperind că era fosta logodnică a lui Ellis.

Gelozia care o cuprinse brusc era surprinzătoare. Era cu atât mai supărată cu cât părea că el n-avusese nici o intenție să se îndrepte spre ea, ci voia să stea de vorbă cu fosta lui logodnică.

Dar, continuând să creadă că este ascunsă vederii lui, ceea ce se întâmplă în următoarele secunde o luă prin surprindere, trebuind să lupte din răsputeri să-și recapete controlul. Deoarece, ajungând în apropierea logodnicei lui, chiar în timp ce-i auzea vocea mohorâtă salutându-l, Sorrel descoperi că Ellis nici măcar n-o văzuse pe aceasta. Când o descoperi, bărbatul o privi cu atât dispreț, încât era clar că nu-i păsa dacă n-o va mai vedea niciodată. Dar

bunele maniere învinseră imediat reacția instinctivă, iar bărbatul se întoarse spre fosta lui iubire.

Tulburată, Sorrel își dădu seama că disprețul față de modul în care Wenda făcuse rost de bani, acceptând avansurile unui bătrân, nu era prefăcut. Plecă privirea, gândindu-se că nu-i va spune niciodată lui Ellis în ce mod ajunsese la situația financiară de care se bucura acum.

Fu mulțumită pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă în clipa când, fie pentru că o zărise dinainte, fie că abia acum dăduse cu ochii de ea, Ellis se opri exact în fața ei. Expresia disprețuitoare de pe figura lui dispăruse, fiind înlocuită de admirație la vederea siluetei ei elegante.

– Ești destul de departe de casă, reuși ea în cele din urmă să-și găsească vocea.

Sprâncenele lui se ridicară la auzul vocii ei afectate, dar tonul îi era rece când răspunse:

– Am un apartament în oraș.

Uimită la aflarea acestei informații, Sorrel se strădui să-și păstreze calmul și să trateze această întâlnire ca pe una accidentală.

– Ce părere ai despre piesă? întrebă ea, simțind că vrea să-l lovească în clipa în care, fără să-i pese de regulile de politețe, el răspunse cu voce sigură:

– Prefer să avem câte o conversație, pe rând. Încă n-am terminat-o pe aceea începută de dimineață.

Tânăra femeie ridică din umeri cu indiferență.

– Credeam că am încheiat-o, murmură ea.

Nu era surprinsă să constate că modul ei de a se comporta îl irita. Din îngustarea pleoapelor, își dădu seama că nu-i păsa prea mult de

atitudinea ei. Dar, în timp ce era sigură că nu-i va mai spune nici un cuvânt, o surprinse întorcându-se spre ea și privind-o gânditor. Apoi, fără să pară tulburat, el declară:

– Nu cred că am făcut-o.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Sorrel îl provocă:

– Ce anume nu crezi?

Fixând-o cu privirea, fără să-i permită să privească în altă direcție și fără să ezite nici măcar o clipă, bărbatul observă:

– Aceasta nu ești tu, Sorrel Maitland.

Din toți cei pe care îi cunoștea, Ellis era ultimul față de care și-ar fi dorit să pară transparentă. Dar nu era de mirare, din moment ce fusese atât de deschisă cu el la un moment dat. Cu atât mai mult, acum simțea că are motive să se supere pe el că fusese indiferent atât de multă vreme.

Râzând ușor și afectat, îl privi drept în ochi și replică:

– Aceasta sunt, Ellis...

Mânia o cuprinse din nou când el, văzând dincolo de afectarea ei, întrebă cu voce blândă:

– Eu sunt de vină pentru schimbarea aceasta?

Trebui să privească în altă parte, evitându-i privirea, strângând cu putere din dinți în timp ce se străduia să se controleze. Cu coada ochiului, îl zări pe Rod apropiindu-se.

– Te înșeli din nou, Ellis, răspunse ea în cele din urmă.

Mândră de autocontrolul de care dădea dovadă, îi mai aruncă o privire și se întoarse apoi spre partenerul ei. Fu nevoită să-și ceară scuze unor vecini pe care-i stropi cu lichidul din paharul adus de Rod, atât de tare îi tremurau mâinile. Multe din lucrurile pe care le crezuse uitate despre Ellis îi veneau acum în minte. În special

expresia de pe figura lui când, întâlnind o provocare, hotăra să-i facă față. Dacă nu se îndoia, acea expresie apăruse în clipa în care-i aruncase ultima privire.

Restul serii, Sorrel petrecu o mare parte din timp încercând să se convingă că se înșelase. Oricum, chiar dacă Ellis o invitase să iasă împreună și ea refuzase, deoarece nu însemna prea mult pentru el, va fi nevoit să accepte că nu orice femeie acceptă prezența lui, doar pentru că e solicitată.

Hotărâtă să nu se mai gândească la el, se purtă cu mai multă căldură cu Rod decât intenționase. Că acesta era încântat era mai mult decât vizibil, după zâmbetul desenat pe figura lui.

Dar seara părea să se întindă la nesfârșit, ceea ce nu era neplăcut din punctul ei de vedere, din moment ce n-avea nici cea mai mică dorință să se ducă la culcare. Însă Rod părea să-i strice toate planurile și încercările disperate de a nu se mai gândi la Ellis, începând să-i vorbească tocmai despre acesta.

Cuprinsă de disperare, Sorrel se strădui să zâmbească și încercă să găsească un motiv pentru care Ellis ar fi avut nevoie de numărul lui de telefon.

– Ar fi putut să vă scutească pe amândoi de osteneală, explică ea, cu un zâmbet rece. Avea nevoie de adresa unei cunoștințe comune din Wiltshire-– dacă ar fi știut că vom da unul peste altul la teatru în această seară, n-ar mai fi fost nevoie să dea telefon.

Fără să țină cont de faptul că era aproape ora două când o conduse acasă, Rod părea din nou dornic să fie invitat înăuntru măcar câteva minute.

Dar își dădu seama că n-avea nici o șansă în clipa în care Sorrel introduse cheia în ușă și-i spuse zâmbind:

– Mulțumesc pentru o seară foarte plăcută.

– Ai vreun plan pentru mâine? întrebă el, nefiind dispus să rateze o ocazie.

– Poți să-mi dai un telefon, dădu ea din cap, evitându-i din nou sărutul în timp ce-i spunea noapte bună.

Tinerei femei i se păru că abia închisese ochii, când o bătaie în ușă o trezi.

Încă pe jumătate adormită, deschise ochii și privi spre ceas, descoperind că era deja opt și jumătate.

Nu era suprinzător că dormise mai mult decât de obicei, ținând cont de faptul că noaptea trecută fusese destul de agitată, iar seara avusese și ea solicitările ei. Se ridică din pat și-și luă halatul, îndreptându-se spre ușă ca să descopere cine o căuta la această oră care i se părea foarte matinală.

Fu un adevărat șoc să descopere silueta elegantă a lui Ellis Galbraith într-un constum impecabil. Bărbatul o privi cu un zâmbet ironic, părând să-și dea seama că abia se trezise. Imaginea din fața ochilor avu efectul unui duș rece.

– Ce înseamnă asta? începu ea, întreruptă apoi de mișcarea lui rapidă.

Bărbatul păși în interiorul camerei fără să fie invitat, apoi închise ușa după el. Ea îl privi cu ochi mari.

– Ce înseamnă asta? repetă ea, adăugând: și de ce m-ai trezit la o asemenea oră, când dormeam foarte bine?

Fără să-și dea seama cât de atrăgătoare era cu halatul aruncat neglijent pe umeri și cu părul răvășit, se încruntă. Ellis o privi lung, răspunzând în cele din urmă, fără să se grăbească:

– Unul dintre ceilalți locatari mi-a dat voie să intru.

Continuând s-o privească lung, el avu insolența să-i amintească de zilele când, dornică să-l vadă, să trezea suficient de devreme pentru a prinde autobuzul de ora șapte și jumătate.

– În trecut, obișnuiai să te trezești odată cu păsările.

– Mi se pare cea mai...

Începuse să vorbească, purtată de mânie, dar expresia lui înfuriată o opri. Ellis făcu un pas înainte, mormăind vizibil deranjat:

– Sau nu erai singură în pat?

Cu ochi mari, îl văzu îndreptându-se cu pași grăbiți spre dormitor. Tinerei femei nu-i venea să-și creadă ochilor, descoperind că verifica într-adevăr dacă dormise singură.

Mânia care o cuprinse brusc o făcu să se scuture de amorțeală. Îl urmă imediat.

– Ce naiba crezi că faci? strigă ea, când aproape se ciocni de el.

Bărbatul privea patul gol, iar mânia care-l cuprinsese dispăruse la fel de brusc. Se întoarse spre ea, fixând-o încruntat.

– Dumnezeu știe, murmură el.

În clipa următoare, ca și când n-ar fi avut deja destule surprize, Ellis se apropie de ea și o cuprinse în brațe.

Căldura îmbrățișării lui merita anii de așteptare, iar Sorrel trebui să se străduiască din răsputeri să rămână supărată pe el. Chiar dacă nu părea să facă vreo încercare de a o săruta, asta nu însemna că n-o va face la un moment dat. Tânăra femeie știa că nu trebuie să permită așa ceva.

Făcu o încercare de a se elibera, dar descoperi repede că este inutil, deoarece brațele lui se strânseră mai tare.

– Ellis Galbraith, dacă ai intenția să mă violezi, atunci n-ai decât să încerci. Dacă nu, lasă-mă în pace!

Își dădu seama că replica ei îl făcea să râdă înainte să termine ce avea de spus. Râsul lui era neașteptat. Dar și mai neașteptat era că și ei i se părea amuzant.

Încă în brațele lui, străduindu-se să nu izbucnească în râs, ridică privirea spre figura lui amuzată. Nu reuși să se abțină, iar hohotul ei de râs răsună în cameră.

Inima îi bătea cu putere, iar râsul îi îngheță pe buze în clipa în care își dădu seama că, atât de aproape de ea, Ellis putea descoperi lucrurile pe care ea voia să le ascundă. Își plecă privirea, dar se simțea lipsită de puterea de a se smulge din brațele lui. Dar trebuie s-o fac, își spuse ea cu disperare, reușind în cele din urmă să-l împingă.

Dar brațele lui se strânseră mai tare în jurul ei.

– Lasă-mă să te țin puțin în brațe, murmură el, iar tonul lui blând o făcu să se simtă cuprinsă de slăbiciune.

Se sprijini de el, plecând capul în piept, incapabilă să reziste șuvoiului de amintiri. Buzele lui îi atinseră părul, iar palmele fierbinți păreau să-i topească materialul subțire al halatului.

– Părul tău miroase la fel cum îmi aduc aminte, observă el cu voce scăzută.

Nu-și dădu seama cât rămase așa, lipită de el, uitând cât e ceasul, în mintea ei rămânând doar încercarea de a trece peste suferința provocată de respingerea lui din trecut. Dar Ellis fu cel care îi aduse aminte de această suferință, șoptindu-i la ureche:

– Ești aceeași fată pe care o cunoșteam, nu-i așa, Sorrel?

Întrebarea lui fu ca un duș rece, făcând-o să-și revină. Corpul ei deveni rigid, iar figura ei exprima răceală. Văzând această schimbare, bărbatul îi dădu drumul.

Ea făcu un pas înapoi.

– Te înșeli, Ellis, declară tânăra femeie cu răceală.

Dar el clătină din cap înainte să termine ce avea de spus.

– Nu mă minți; n-ai făcut-o niciodată, îi aminti el. Fata pe care o cunoșteam ar zâmbi, iar ochii ei ar fi luminoși și ar râde înainte ca zâmbetul să-i apară pe buze. Și ai făcut-o din nou, acum câteva minute. Ai râs cu mine, cu toată figura, arătându-mi că ești aceeași Sorrel pe care o cunoșteam.

Ea făcu încă un pas înapoi, bătând în retragere. Pentru a se liniști, simțea nevoia să-i arate că în ea nu mai exista nici o urmă din adolescenta pe care o rănise cu atâta ușurință. Dar îi era foarte greu să-l privească în ochi și să-i spună toate acestea. Era important să fie rece și impersonală.

– Nu mai sunt acea fată care s-a făcut de râs în fața ta, declară ea, continuând repede, în clipa în care își dădu seama că voia din nou s-o contrazică: și nici nu vreau să fiu, Ellis.

Declarația aceasta fu cea care-l opri. Ochii lui o priviră cu atenție, scrutător, de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile. Crezând că vrea din nou s-o contrazică, ea ridică bărbia cu mândrie, hotărâtă să nu cedeze.

Dar, spre uimirea ei, expresia de pe figura lui se îmblânzi, iar bărbatul murmură gânditor:

– Te-am rănit foarte tare, nu-i așa?

Sorrel ridică din umeri, străduindu-se să pară nepăsătoare, în timp ce răspunse:

– S-a terminat în urmă cu mulți ani.

Era sigură că Ellis ar trebui să plece, dacă voia să-și păstreze în continuare expresia netulburată.

Dorința ei fu evidentă în clipa în care se întoarse din ușa dormitorului, îndreptându-se spre sufragerie. N-avea nici o importanță de ce bărbatul se prezentase la ușa ei în această dimineață, singurul lucru care conta acum era să rămână singură, pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine.

Spre surpriza ei, Ellis se apropie imediat de ea. Oare ce se ascundea în întunecimea ochilor lui? N-avea nici cea mai mică idee, dar era sigură că nu însemna că simte ceva pentru ea, sau că regretă că o făcuse să sufere în trecut.

O urmă fără un cuvânt spre ușă, dar în clipa în care era sigură că va ieși fără să mai spună nici un cuvânt, se întoarse spre ea și spuse:

– O să rămân prin preajmă și o să te conduc la serviciu, când vei fi gata.

Sorrel îl privi tăcută, fără să facă nici o mișcare, în timp ce realiza că el credea că lucrează în continuare ca secretară, dar acum se mutase la Londra.

Descoperind însă că nu se grăbea să facă duș, nici să se îmbrace, și știind că părinții ei nu erau bogați, bărbatul începu s-o privească lung, cu ochii îngustați. Nu era surprinsă să constate licărul de suspiciune din privirile lui.

– Deși, cu serviciul pe care probabil că-l ai, observă el după câteva clipe de tăcere, sunt sigur că-ți permiți propria mașină.

Îi acorda tot timpul necesar pentru a răspunde. Dar cum ea nu spuse nici un cuvânt pentru a confirma sau infirma suspiciunile, el repetă:

– Ai nevoie să te conduc la serviciu?

Între timp, Sorrel căutase o modalitate de a scăpa mai repede de el. Dar acum, când avea această ocazie, descoperea că nu era foarte simplu să spună acele cuvinte.

– Am mașină, se bâlbâi ea în cele din urmă, apoi ridică privirea spre el, dregându-și vocea. Dar n-am un serviciu la care să mă duc.

Ochii lui erau reci ca gheața. O străpunse cu privirea, în timp ce se răsti:

– Și cine plătește pentru toate acestea? Drury?

– Nu, răspunse ea cu răceală, dar amintindu-și disprețul din privirea lui când vorbise despre modul în care Wenda moștenise banii acelui bătrân, hotărî să evite răspunsul: de fapt, bărbatul care plătește pentru acest stil de viață este unul pe care n-ai de unde să-l cunoști.

Cu aceste cuvinte, trânti ușa după el.

Abia spre ora zece, găsi Sorrel destulă energie să se ridice din pat și să facă un duș. Ellis plecase, dar disprețul din privirea lui era vizibil și dureros. Oricum, probabil că dacă ar fi aflat de unde provin banii, ar fi disprețuit-o și mai mult!

Ceea ce o durea cel mai mult era că abia acum își dădea seama că-l iubea pe Ellis, că nu încetase niciodată să-l iubească. Oricât încercase să ignore acest adevăr, acum îi era foarte clar. Acesta era motivul pentru care trebuia să se asigure că nu va mai da niciodată ochii cu el, și nici nu vor mai vorbi la telefon. Poate că încă însemna ceva pentru el, dar tulburarea care o cuprinsese când o strânsese în brațe fusese un semn că e mult prea periculos să fie în preajma lui. Trebuia să-l uite, o dată pentru totdeauna. N-ar mai suporta să treacă din nou prin starea prin care trecuse în urmă cu opt ani, nu mai îndura atâta durere. O a doua respingere din partea lui ar distruge-o.

Capitolul 4

După ce trecu o săptămână, apoi două din clipa în care Ellis ieșise pe ușa ei, strângerea de inimă pe care o simțea la auzul soneriei telefonului sau a interfonului deveni din ce în ce mai slabă, pentru a pieri în cele din urmă.

După cum își imaginase, Ellis n-avea timp pentru ea, mai ales acum când era sigur că are un iubit bogat. Fără îndoială că ajunsese la concluzia că, din moment ce locuia singură, bărbatul despre care era vorba era unul căsătorit, pe care îl vedea doar când putea pleca de lângă soția lui. Oricum, această situație o satisfăcea, din moment ce nu trebuia să-și facă probleme la gândul că se va pomeni cu el la ușă.

Spera că astfel va reuși să-l uite, deși în cele două săptămâni care trecuseră se gândise aproape tot timpul la el. Nici măcar nu avusese timp să se gândească prea bine la Rod Drury și la ce va face în privința lui. Era clar că trebuia să ia cât mai repede o decizie, deoarece acesta părea din ce în ce mai legat de ea.

Tânăra femeie tocmai se pregătea să se ducă la o petrecere împreună cu Rod, și alesese o rochie la întâmplare, când își dădu seama că, deoarece această petrecere nu însemna nimic pentru ea, ar putea foarte bine să nu se ducă.

Acest moment fu un adevărat șoc, dându-și seama că nu era cinstită nici cu ea însăși și nici cu Rod. Într-adevăr, nu-i ceruse să țină din ce în ce mai mult la ea dar, nedorind să-l rănească, îi permisese să-și facă speranțe, în loc să-l descurajeze.

Dacă stătea mai bine să se gândească, prezența lui Ellis din nou în viața ei fusese cea care o făcuse să evite săruturile lui Rod. Apariția fostei ei iubiri, chiar și pentru o scurtă vreme, fusese suficientă pentru a o îndepărta de oricare alt bărbat.

Dar îi promisese lui Rod că va merge la petrecere, și nu era stilul ei să nu-și țină promisiunile. În schimb, hotărî că în această seară, când o va aduce acasă, îi va spune partenerului ei adevărul despre relația lor.

Era o adevărată ușurare să ia în sfârșit hotărârea aceasta, mai ales că, după ce-i va mărturisi adevărul lui Rod, nu va mai trebui să-și țină promisiunea de a merge la aniversarea părinților lui.

Hotărâtă în legătură cu ce avea de făcut, sigură că nu va mai avea astfel ocazia de a se întâlni cu Ellis, se îmbrăcă și se fardă, așezându-se apoi pe un scaun, în așteptarea lui Rod.

Ca de obicei, el veni ceva mai devreme, complimentând-o cu căldură la vederea rochiei de culoarea chihlimbarului pe care o îmbrăcase.

– O să fiu invidiat de toți bărbații prezenți la petrecere, spuse el cu mândrie, în clipa în care Sorrel ieși din apartament și închise ușa în urma ei.

– O să fie mulți invitați? întrebă ea, mai degrabă pentru a-i distrage atenția.

– Nu m-ar mira dacă ar fi toată lumea, glumi el, pornind mașina. Familia Fenton nu organizează petreceri restrânse, ci unele mari, unde se strâng toți cei din lumea bună.

– Pare interesant, murmură ea, obligată de politețe să pară entuziastă.

Așa cum presupusese Rod, casa familiei Fenton era plină până la refuz de invitați. Cele două gazde erau niște persoane foarte plăcute, atente cu toți invitații și dornici să creeze o atmosferă destinsă.

Rod o prezentă câtorva persoane, iar conversația superficială de salon își continua cursul când una dintre femeile din apropiere aruncă o privire spre intrare și remarcă:

– După câte se pare, draga de Cynthia uită că se apropie de patruzeci de ani și se străduiește să-și facă apariția într-un stil tineresc.

Vocea femeii era acidă, iar privirile lui Sorrel se îndreptară spre intrare. Imediat, orice urmă de relaxare dispăru. Simți că i se strânge stomacul la vederea Cynthiei Armitage, care se despărțise de soțul ei încă de la intrare și saluta cu entuziasm primul bărbat întâlnit.

Tânăra femeie era sigură că, mai devreme sau mai târziu, fosta ei angajatoare se va apropia și de grupul în care se afla. Faptul că erau ambele invitate în aceeași casă n-o va împiedica să facă o scenă.

– Nu pot suporta asta, comentă Beverly, femeia care observase apariția Cynthiei, urmărind-o cu dezgust în timp ce-și manifesta zgomotos entuziasmul. Să mergem să luăm ceva de mâncare.

– Sorrel,ți-e foame? o întrebă Rod, atent ca întotdeauna.

La răspunsul ei că n-ar deranja-o să mănânce ceva, întreg grupul se îndreptă spre cealaltă încăpere.

Tânăra femeie nu-și dădea seama ce avea Beverly împotriva Cynthiei, deoarece după ce se întoarseră în camera principală, conversația continuă de unde fusese întreruptă.

Spre miezul nopții, Beverly anunță că vrea să plece, ținând cont de faptul că a doua zi dimineață avea ceva de făcut. Mulțumită că astfel avea ocazia să plece, Sorrel îi sugeră lui Rod să urmeze exemplul cunoștințelor lui.

Își luară rămas-bun de la gazde, iar Sorrel se îndreptă spre camera în care își lăsase haina, în timp ce Rod o aștepta aproape de ieșire. Cu toate că sperase că va pleca fără să fie nevoită s-o întâlnească pe Cynthia Armitage, aceasta fu prima persoană pe care o văzu în salonul în care fuseseră depozitate hainele.

În clipa în care o văzu, femeia păli, iar toate speranțele lui Sorrel că va putea pleca neobservată dispărură.

– Doamne, tu! exclamă fosta ei angajatoare.

Pentru câteva secunde, păru să fi rămas fără cuvinte. Dar pacea nu dură foarte mult, începând să-i spună în toate felurile la care se putea gândi, în timp ce două alte invitate, care intraseră în aceeași cameră, priveau scena, mute de uimire.

Cea mai blândă expresie folosită de femeia cuprinsă de furie fu "cățea nerecunoscătoare care l-a păcălit pe bietul meu tată să-i lase bani moștenire".

– Fiecare zdreanță de pe ea a fost cumpărată cu bani care ar fi trebuit să fie ai mei! strigă Cynthia, fixând cu dispreț rochia lui Sorrel.

Străduindu-se din răsputeri să rămână calmă și netulburată, tânăra femeie își luă haina. Era tentată să-i spună femeii din fața ei

câteva adevăruri dureroase, de față cu niște necunoscute. Dar își reprimă acest impuls, întorcând spatele oricărei satisfacții pe care ar fi avut-o în a descoperi lumii cum se purtase Cynthia cu tatăl ei și că, dacă n-ar fi fost de față pentru a avea grijă de el, ar fi putut chiar muri de foame. La fel de tăcută ca în clipa în care intrase în cameră, se îndreptă spre ieșire.

Fără să-și dea seama, Rod avu o influență benefică asupra nervilor ei tulburați. Ignorând ce se petrecuse la etaj, bărbatul vorbi despre cu totul alte lucruri, ajutând-o să uite de Cynthia și de veninul ei, care nu părea să se fi micșorat odată cu trecerea timpului.

Întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine s-o lase să spună tot ce avea pe suflet, Sorrel abia își dădu seama când ajunseră în fața blocului în care locuia. Abia când Rod o conduse spre apartamentul ei, cuprinzându-i umerii cu brațul, își dădu seama că ar fi fost mai bine să se gândească pe drum cum ar putea să-i spună că e ultima oară când mai ies împreună, astfel încât să fie cât mai puțin rănit.

Ajunseră în fața ușii de la intrare înainte să poată rosti primul cuvânt. Hotărî să încerce să spună ceva, dar Rod o opri, declarând:

– Mă bucur că ai vrut să pleci de la petrecere în același timp cu mine.

Un sentiment neplăcut îi spuse că lăsase ce avea de spus până în ultima clipă, iar acum era prea târziu.

– A fost o petrecere plăcută, murmură ea, sperând că greșise în aprecierea ei, dar uimită să-l vadă atât de grav și de hotărât.

– Am vrut să plecăm mai devreme de la petrecere, astfel încât să nu fii prea obosită în clipa în care îți voi spune ce vreau să-ți spun de ceva vreme, continuă el, spre disperarea lui Sorrel.

– Rod, eu... începu ea, încercând să-l împiedice.

Dar el nu voia să fie împiedicat.

– Trebuie să știi că te iubesc, declară bărbatul, apoi continuă, în timp ce ea realiza cât de tare îl va răni: îmi dai voie să intru, ca să te pot cere în căsătorie?

– Rod...

Nu-și găsea cuvintele, dar expresia ei era grăitoare. Figura lui se întunecă înainte să fi apucat să spună:

– Rod, îmi pare rău...

Nu mai avea nici un motiv să-i spună că nu mai vrea să se vadă cu el, deoarece, oricât de mult ar fi încercat să evite adevărul, bărbatul văzuse în ochii ei că n-au nici un viitor împreună.

– Nu spune nimic, o opri el brusc. Ai un timp de gândire. Poate că, după ce te vei gândi, o să-ți surâdă ideea.

Dar Sorrel clătină din cap:

– Nu pot să fiu soția ta, spuse ea cu blândețe. Îmi pare rău... Îmi placi foarte mult, dar nu sunt îndrăgostită de tine.

– Dar poate că vei învăța să mă iubești, insistă el, dar ea clătină din nou din cap.

– Nu, Rod.

Siguranța din vocea ei îl făcu să se încrunte, în timp ce întrebă:

– Ești îndrăgostită de altcineva?

Suprinsă de observația lui, Sorrel știu că poate recunoaște adevărul doar în fața propriei persoane, dar că mândria nu-i dădea voie să mai spună și altcuiva.

– Nu sunt îndrăgostită de nimeni, minți ea.

– În acest caz, te poți căsători cu mine, o presă el. Ne înțelegem bine și...

– Nu, Rod, îl întrerupse ea. Nu vreau să mă căsătoresc.

Sinceritatea din privirea ei fu cea care păru să-l convingă că n-avea nici o șansă. Dar Sorrel se simți copleșită de tristețe când, fără să spună un cuvânt, el se aplecă și o sărută pe obraz, întorcându-se apoi pe călcâie și plecând.

Tânăra femeie îl urmări cu privirea până când dispăru, iar abia când auzi zgomotul ușii de la ieșire, introduse cheia în broască.

Inima ei era grea, dându-și seama că, fără să vrea, ajunsese să-l rănească. Deschise încet ușa, clătinând din cap, când un zgomot din stânga o făcu să întoarcă privirea. Spre uimirea ei, în fața ușii apăruse silueta înaltă a lui Ellis Galbraith!

Incapabilă să spună vreun cuvânt, rămase încremenită de șoc în clipa când bărbatul o împinse înăuntru și o urmase, închizând ușa după el.

Gândindu-se fără sens că blocul ei nu mai este sigur, reuși să murmure:

– Cum ai intrat?

Bărbatul ridică din umeri, zâmbind ironic în timp ce declara, fără să țină cont de întrebarea ei:

– Așadar, amicul Drury n-are pic de noroc!

În timp ce realiza că Ellis ascultase cu nerușinare conversația pe care o avusese cu Rod, deschise gura să-i spună ce părere are despre comportamentul lui. Dar bărbatul o opri cu un singur gest și un zâmbet amuzat, declarând:

– Ai de gând să-mi faci o cafea? Sau trebuie să-mi fac singur?

– Cafea? repetă ea, nevenindu-i să creadă. La naiba, n-am de gând să-ți fac nici o cafea!

Privirea lui ironică o fixa, făcând-o să se simtă ca sub lupă. Aproape împotriva voinței ei, declară:

– E foarte târziu, sunt obosită.

Începu să se liniștească, dându-și seama că Ellis lua în considerare remarca ei nu prea subtilă.

– Bine, ridică el din umeri, cu o privire dezamăgită.

Dar satisfacția ei nu dură foarte mult, deoarece el adăugă, întorcându-se spre bucătărie:

– În acest caz, sunt nevoit să-mi fac singur. Vrei și tu?

Pe de o parte, ar fi vrut să-l lovească pentru impertinența de care dădea dovadă. Pe de alta, i se părea că situația este amuzantă. Era dificil să încerce să stea supărată pe el, deși apariția lui din senin o speriase mai mult decât era dispusă să recunoască. Bărbatul se întoarse spre ea, înainte de a ieși, iar ea plecă privirea, nedorind să-l lase să vadă cât era de amuzată de comportamentul lui.

– Nu vreau zahăr, mormăi ea, acceptând oferta lui, știind că se expune sarcasmului lui cu această replică.

Își imagina deja că-i va spune că, dacă ar dori zahăr, poate s-ar mai îndulci, dar el o surprinse, declarând cu seriozitate:

– Da, îmi amintesc.

Următorul zgomot pe care îl auzi fu clinchetul cestilor de cafea. Încerca să se convingă singură că n-avea prea mare importanță că-și amintise că prefera cafeaua amară. Ellis avusese întotdeauna o memorie excelentă, mai ales pentru lucruri de detaliu. Și oricum, nu vedea nici un motiv pentru care s-ar tortura singură, căutând înțelesuri ascunse faptului că-și amintea diverse lucruri despre ea.

De fapt, știind foarte bine cum se făcuse de râs în fața lui, spera mai degrabă că a uitat tot.

Când bărbatul se întoarse cu două cești de cafea, îl privi cu gravitate. N-avea de gând să-i permită să stea mai mult decât câteva

minute, cât să-și bea cafeaua. Apoi, îl va da afară. La urma urmei, cine se credea, venind în vizită la o asemenea oră?

Nu așteptă prea mult să-l anunțe care sunt intențiile ei. Abia se așezaseră la măsuța scundă, pe două fotolii față în față, când îl întrebă:

– De cât timp bântui prin preajmă?

După zâmbetul lui, își dădu seama că alegerea cuvintelor îl amuza.

– Pe unde, mai precis? o provocă el, lăsându-i o vreme să reacționeze, apoi adăugând chiar în clipa în care deschidea gura să-i dea o replică usturătoare: de suficient de mult timp ca să aud declarația lui Drury.

Era clar că bărbatul intenționa să ignore ostilitatea ei.

– Nu ți-a trecut prin minte că e nepoliticos să tragi cu urechea la un moment intim? se răsti ea.

– Nu crezi că Drury ar fi fost deranjat de prezența mea dacă m-aș fi arătat exact în clipa în care aproape îngenunchease în fața ta? o ironiză el.

Tânăra femeie era conștientă că agitația pe care o simțea în preajma lui era de vină pentru ostilitatea de care dădea dovadă, din moment ce nu putea face mare lucru dacă voia să-l scutească pe Rod de un moment neplăcut. Singura soluție era să încerce să-și recapete răceala și aparența sofisticată de care dăduse dovadă în prima seară când îl revăzuse.

– Poate că ai dreptate, dădu ea din cap, deși nu prea cred că te-ai străduit să nu auzi despre ce se discuta.

Zâmbetul lui larg îi confirmă impresia. Cei opt ani care trecuseră părură doar o clipă, la vederea acelui zâmbet. Stomacul i se strânse

de emoție, amintindu-și clipele plăcute petrecute împreună, când îi zâmbise la fel. Dar, spre mulțumirea ei, bărbatul interpretă altfel momentul acesta de emoție:

– Sorrel, nu te-ai schimbat deloc, clătină el din cap. Detești în continuare să rănești sentimentele cuiva, nu-i așa?

În clipa în care voia să-l convingă de contrariu, o întrerupse din nou:

– Tocmai ți-ai amintit că l-ai rănit pe Drury cu refuzul tău...

– Nu e niciodată plăcut să rănești pe cineva, comentă ea cu răceală.

– Nu, nu este, fu el de acord, încruntându-se.

Pentru o clipă, tânăra femeie își spuse că poate și el a suferit puțin când a rănit-o.

Dându-și seama că imaginația ei nu-și învățase încă lecția, clătină din cap, refuzând să vadă lucrurile din acest punct de vedere.

– Cafeaua ta se răcește, observă ea.

Sorrel ridică încet ceașca spre buze, încercând să ignore faptul că el nu făcea nici o mișcare, și aproape se înecă în clipa în care el spuse, fără urmă de tulburare în voce:

– I-ai spus lui Drury că nu vrei să te căsătorești cu nimeni.

Era un efort foarte mare să-și păstreze fațada sofisticată, mai ales că aproape îi dădură lacrimile, în încercarea de a înghiți cafeaua. Ellis Galbraith părea s-o surprindă de fiecare dată fără apărare, își dădu seama, așa că e poate mai bine să nu răspundă la nici una dintre întrebările lui.

Bărbatul observă expresia ei nemulțumită, dar nu dădu nici un semn că l-ar fi afectat în vreun fel dorința ei de a-l vedea plecat.

– Acea remarcă era o declarație că nu vrei să te căsătorești niciodată? își continuă el șirul ideilor, părând să nu-și dea seama că

nu mai avea șaptesprezece ani, când îi spunea tot ce simțea și gândea.

Refuzând să se lase afectată, ridică din umeri. Cu ceva noroc, în curând o să se satureă să tot întrebe, fără să primească nici un răspuns. Apoi o să plece, iar ea va merge la culcare, întrebându-se probabil care era motivul pentru care venise. Oricum, n-avea nici cea mai mică intenție să-l întrebe.

Ridică privirea spre el, iar expresia lui o făcu să tresară. Cunoștea prea bine această expresie hotărâtă, care însemna că nu va pleca nicăieri înainte să obțină răspunsul dorit.

– Cred că e timpul să pleci, spuse ea brusc, fără să-i pese că era nepoliticoasă.

– Ai mințit? continuă el interogatoriul, dându-i impresia că nici n-o auzise. Ai mințit și când i-ai spus că nu ești îndrăgostită de nimeni?

Sorrel încremeni. Era incapabilă să facă vreo mișcare, incapabilă să spună vreun cuvânt. Inima i se strânse în piept, în clipa în care el continuă, nemilos:

– Sorrel, încă ești îndrăgostită de mine?

Timp de câteva secunde, nu putu face altceva decât să-l privească lung. Apoi, de teamă că va citi în ochii ei mai mult decât era dispusă să spună, râse încet, disprețuitor:

– Doamne, Ellis, sper că nu sunt chiar atât de transparentă!

Replica era încărcată de tot sarcasmul de care era în stare. Dar ar fi trebuit să știe că e nevoie mai mult decât de o simplă replică să-l ia prin surprindere.

Bărbatul ținea la părerea lui și răspunse imediat:

– La un moment dat, ai jurat că mă vei iubi toată viața.

– Chiar așa? îl ironiză ea, părând surprinsă. Doamne, ce copil trebuie să fi fost!

Starea de agitație o făcu să se ridice în picioare, privind în direcția ușii.

Ellis se ridică și el, dar nu-i dădu timp să se bucure că avea intenția să plece. Deoarece, în clipa în care se ridică în picioare, nu se îndreptă spre ușă, ci spre ea, cu o lucire hotărâtă în priviri.

– Așadar, acum ești o femeie matură, dădu el din cap, oprindu-se în fața ei.

Neștiind ce-ar trebui să răspundă la o asemenea replică, Sorrel rămase nemișcată, privindu-l cu atenție. Dar când una dintre mâinile lui se ridică spre fața ei, mângâindu-i pielea catifelată a obrazului, constată că-i era aproape imposibil să-și păstreze expresia rece. Inima ei începu să bată cu putere, dându-i impresia că bătăile răsună în toată camera.

Respiră ușurată în clipa în care palma lui îi părăsi obrazul, pregătită să-i spună cu ultimele forțe "Noapte bună!", dar nu avu nici o șansă să-și ducă planul la bun sfârșit.

Fără să-i dea timp să respire, ambele lui mâini se ridicară spre părul ei, desfăcând dintr-o singură mișcare agrafele care susțineau cocul elegant. În timp ce părul bogat îi căzu liber pe umeri, avu impresia că dispare și ultima ei redută de apărare.

– Acum semeni mai mult cu fata pe care o cunoșteam, murmură el, privind-o cu satisfacție.

– Ți-am mai spus... încercă ea să riposteze, dar încremeni în clipa în care el o cuprinse în brațe, privind-o cu căldură.

Mai fusese cuprinsă de panică, dar în această clipă avu impresia că o să leșine.

Ar fi vrut să rămână calmă și liniștită, dar de ani buni tânjea după atingerea lui.

Încercă să-l împingă, dar Ellis refuză să-i dea drumul, aplecându-se spre ea. Cu fermitate, buzele lui îi luară în stăpânire gura.

Tânăra femeie oftă ușor, cuprinsă de o stare de mulțumire pe care n-o mai avusese de ani buni. Îl cuprinse cu brațele, de parcă ar fi fost un naufragiat agățându-se de ultimul colac de salvare.

Mișcarea fusese inconștientă, în timp ce săruturile se adânceau, devenind din ce în ce mai pasionale. Nu știa decât că tânjise după atingerea lui, după sărutările lui fierbinți.

– Frumoasa mea Sorrel, murmură Ellis, îndepărtându-se puțin, degetele lui împingând la o parte bretelele rochiei ei.

Se aplecă să-i sărute pielea fierbinte a umerilor, urcând apoi spre gât.

– Te doresc atât de mult, respiră el adânc, făcând-o să se înfioare.

O sărută din nou, fierbinte și pasional, iar mâinile lui îi cuprinseră spatele. Când degetele atinseră fermoarul rochiei, ridică privirea spre ea, întrebător. Cuprinsă de pasiune, tânăra femeie nu avu nimic de obiectat.

După ce rochia elegantă nu mai era decât o grămăjoară mătăsoasă la picioarele ei, bărbatul își aruncă haina. Privirea lui rămase fixată pe pieptul ei, apoi gemu slab și o cuprinse cu brațele, mângâind cu buzele fierbinți pielea fină a sânilor ei.

Sorrel nu-și dădu seama cum ajunsese în pat, dar atingerea pielii lui o îmbăta.

– Iubita mea, murmură el, mângâind-o cu pasiune.

Nu era conștientă că degetele lui îi desfăcuseră sutienul, dar privirea lui fierbinte o făcu să se îmbujoreze.

– Cât ești de frumoasă!

Orice gând dispăru din mintea ei la atingerea degetelor precaute dar și îndrăznețe. Ametită, închise ochii, conștientă doar de prezența lui aproape. Se dezbrăcară cu mișcări grăbite, dornici să-și exploreze corpurile, și abia când era goală în brațele lui Sorrel se simți copleșită de timiditate. Bărbatul se retrase puțin ca s-o poată admira, dar ea se întinse să-l sărute.

– Ești atât de frumoasă, draga mea, murmură el liniștitor. Corpul tău e perfect. E de mirare că n-am putut sta departe de tine?

– Voiai să stai departe de mine? șopti ea.

El clătină din cap, răspunzând la întrebare cu buzele lipite de ale ei:

– Am încercat din răsputeri, dar n-am mai putut rezista.

La auzul mărturisirii lui, Sorrel simți că se sufocă de emoție. Îl dorea din toată inima, iar corpul ei tremura. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar el o trase și mai aproape, declarând cu hotărâre:

– Sorrel, trebuie să fii a mea. Vreau să locuiești cu mine.

– Oh, Ellis! gemu ea, în pragul lacrimilor.

O clipă mai târziu, era într-adevăr pe punctul să plângă. Dar nu de fericire că Ellis i-ar fi cerut să fie soția lui și să locuiască împreună în Kent.

Ci pentru că, văzând că este de acord cu propunerea lui, el o strânse mai tare, murmurând:

– Nu suport gândul că un alt bărbat plătește datoriile tale.

Șocată, rămase nemișcată în brațele lui. Dându-și seama că este goală în brațele unui bărbat care o rănise cu cruzime și căruia îi acorda din nou puterea s-o rănească, sări apoi din pat, luând halatul

de la capătul patului și acoperindu-se cu el. Își dăduse seama că, dacă ar accepta oferta lui, ar trebui să-i spună de unde avea banii. Nu suporta gândul că o va privi cu același dispreț cu care o privise pe fosta lui logodnică.

Figura lui era nedumerită, dar expresia se schimbă imediat în uimire când, sigură că-și poate controla vocea, Sorrel declară:

– Cred că ți-am spus în urmă cu ceva timp că ai stat deja prea mult. Te-aș ruga să fii bun să pleci.

– Să plec?

Acesta fu singurul lui răspuns, dar sări imediat din pat și se apropie de ea, prinzându-i umerii într-o strânsoare de oțel.

O întoarse spre el, privind-o cercetător.

– Ellis, haide, comentă ea, fără să clipească, chiar dacă degetele lui o răneau. Nu cred că ți-am făcut probleme în acea dimineață în care m-ai dat afară din camera ta, după un moment asemănător!

El se retrase, ca și cum l-ar fi lovit. O privi uimit, apoi exclamă:

– Doamne! Vrei să-mi spui că te-ai prefăcut până acum, doar pentru că voiai să te răzbuni pentru ceea ce s-a întâmplat în urmă cu opt ani?

Expresia lui rănită o făcu să-și dorească să cadă la picioarele lui și să-i mărturisească adevărul. Dar își învățase lecția și nu mai voia să dea înapoi. În fața privirii lui suspicioase, instinctul de supraviețuire începu să lucreze.

– Ai dreptate, Ellis, răspunse ea cu răceală prefăcută, observându-l cu atenție. În plus, două cereri în căsătorie în aceeași seară sunt prea multe! Sau, de fapt, cererea ta era mai mult o propunere?

Bărbatul o privi încă o dată, plin de mânie.

Înainte să plece din apartamentul ei, îi aruncă:

– Orice ar fi fost, propunere sau cerere în căsătorie, te asigur că am destui bani să-ți asigur stilul de viață cu care se pare că te-ai obișnuit!

Oricum ar fi, își spuse tânăra femeie după o vreme, fusese o seară foarte emoțională.

Mai întâi, venise supărarea provocată de Cynthia Armitage, apoi cea produsă de propunerea lui Rod și de faptul că fusese nevoită să-l rănească. Dar ultima întâmplare le făcuse pe celelalte să pară nesemnificative.

Își dori să poată plânge, dar nu putea. Se simțea înfrântă, înghețată și mai nefericită decât fusese vreodată.

Capitolul 5

Hotărând că se gândise prea mult la Ellis Gailbraith și că trecuse de prea multe ori în revistă tot ce se petrecuse seara trecută, Sorrel se trezi a doua zi dimineață devreme și, simțind că are nevoie de o activitate care s-o țină ocupată, începu să facă ordine în apartament.

Dar, ca și cum ar fi fost o conspirație împotriva liniștii ei sufletești, agrafele împrăștiate pe covor îi aduseră aminte de atingerea lui Ellis. Să-și aducă aminte că nu făcuse nici o mișcare să-l împiedice când i le scosese din păr și o luase în brațe, îi aduse lacrimi în ochi.

– La naiba cu el, murmură ea, dar fără ură în voce.

Și imaginea lui îi rămase în minte întreaga zi.

La lumina zilei, îi era clar că propunerea lui de a locui împreună cu ea era reală, nu rezultatul imaginației ei. Da, o dorise, n-avea nici o îndoială.

Și fusese de-a dreptul furios când îi venise din senin ideea că încercase să se răzbune pe el.

Pentru o clipă, inima îi bătu mai tare, la ideea că poate se trădase. Răspunsul la atingerea lui, pe care și-l amintea prea bine, era tot ce și-ar fi putut dori un bărbat. Ar fi vrut ca Ellis să creadă că nu mai avea nici un fel de putere asupra ei. Dar ce mod mai bun ar fi avut să-l convingă de acest lucru, decât să-i arate că a devenit o femeie în toată firea, stăpână pe ea și care știe ce vrea? Dacă era sigur că îl înșelase în ultima clipă pentru a se răzbuna, nu era un motiv destul de clar că nu mai era aceeași Sorrel Maitland pe care o cunoștea?

Amintirea a ceea ce se petrecuse între ei continuă s-o bântuie și ziua următoare. Dar până atunci, ajunsese la o concluzie legată de motivul pentru care-i spusese că nu suportă gândul că un alt bărbat îi plătește datoriile. Era vorba despre posesivitatea lui, de care nu fusese conștientă până acum.

Dacă ar fi mers la el pentru o lună sau două, cine știe cât ar fi durat? În plus, era sigură că și-ar fi dorit s-o posede în totalitate în acea perioadă. Nu declarase cu siguranță că voia să fie singurul care să aibă drepturi asupra ei?

Ce alte dovezi ar mai fi necesare? Era clar că renunțase la fosta lui logodnică doar pentru că aflase că primea bani de la un altă bărbat.

Telefonul ei rămăsese tăcut o vreme, dar când începu să sune joia următoare, inima începu să-i bată mai tare. Dar în cele din urmă își dădu seama că e norocoasă dacă Ellis va accepta s-o mai salute, data viitoare când se vor vedea.

Sigură că nu risca să fie la capătul firului, ridică receptorul și descoperi, spre surprinderea ei, că Rod Drury era cel care-i telefonase.

– Bună, Rod, îl salută ea cu voce calmă, dornică să nu-i provoace mai multă suferință decât o făcuse.

Trebuia să recunoască: n-o deranjase prea tare că nu mai ieșeau împreună. După ce schimbară câteva replici despre vreme și lucruri fără importanță, descoperi că Rod voia să-i aducă aminte că petrecerea părinților lui era a doua zi.

– Mi-am adus aminte, răspunse ea cu voce blândă, sperând din toată inima că nu-i va cere să-și îndeplinească promisiunea făcută.

– Vrei să vii cu mine? întrebă el.

– Nu cred că este o idee prea bună, Ros, replică ea.

– Pentru că m-am grăbit să-ți cer să fii soția mea?

– Eu... ezită ea.

Nu voia să-l rănească din nou, dar știa că singura soluție e sinceritatea.

– Da, recunoscu tânăra femeie în cele din urmă. Dar n-ar fi avut nici un rost să mai aștepți. Pur și simplu nu vreau să mă căsătoresc.

– Înțeleg, veni răspunsul lui.

Sorrel speră că-și va lua rămas-bun de la ea, dar el o surprinse, revenind la subiectul petrecerii părinților lui.

– Sorrel, mi-aș dori ca părinții mei să fie fericiți în acest week-end.

– Sunt sigură că vor fi, murmură ea, amintindu-și că i se păruse unul dintre cele mai potrivite cupluri pe care le cunoscuse vreodată.

– Problema este, insistă el, că au o problemă în ceea ce mă privește.

– Da?

– Da, murmură el. Mă cunosc foarte bine și, dacă mă voi duce singur, vor fi siguri că ne-am certat și că nu mă simt foarte bine... O să le strice ziua, care ar trebui să fie perfectă.

– Dar ai mai dus fete acasă, replică ea repede, dornică să nu fie încolțită. De ce n-o inviți pe una dintre ele?

– Părinții mei te-au invitat pe tine, comentă Rod. În plus, dacă trebuie să fiu sincer, ești singura fată pe care aș duce-o acasă în acest week-end. De altfel, adăugă el repede, fără să-i dea voie să spună nimic, ar fi cinstit față de părinții mei.

– Sunt sigură că-ți faci prea multe probleme... începu ea, dar el o întrerupse din nou.

– Îți promit că nu te voi cere din nou în căsătorie, dacă asta este problema, promise el. Vino cu mine, Sorrel. O să fim doar prieteni buni, nimic mai mult. Îți dau cuvântul meu. Ar însemna foarte mult pentru părinții mei.

Tânăra femeie lăsă receptorul în furcă, regretând deja că acceptase. Dacă Rod i-ar fi lăsat un minut de gândire și n-ar fi presat-o, n-ar fi acceptat. Dar el apelase la conștiința ei, când deja se simțea vinovată că-l făcuse să sufere.

Problema era că nu se mai așteptase să mai stea de vorbă cu el și nu-și pregătise nici o scuză. Singurul motiv pe care l-ar fi putut prezenta ar fi fost cel real: nu vrea să se ducă de teamă că-l va întâlni pe Ellis Galbraith.

În timp ce pregătea valiza cu cele necesare pentru week-end, se simți brusc cuprinsă de revoltă. De ce ar trebui să-i fie teamă de Ellis? Nu-i datora nimic, la fel cum, după cele întâmplate, nici el nu-i mai datora nimic. La urma urmei, de ce să creadă că nu vor avea o conversație civilizată data viitoare când se vor vedea?

Spre mulțumirea ei, Rod se ținu de cuvânt și, când veni s-o ia, se purtă ca un bun prieten. Nimic din comportamentul lui n-o jena. Când ajunseră la casa părinților lui, Sorrel era sigură că, dacă se va purta tot week-endul la fel, au toate șansele să se simtă chiar foarte bine.

– Ți-am dat aceeași cameră ca data trecută, îi spuse Moira, după ce se salutară. Ambele mele surori sunt aici cu soții lor, la fel și fratele lui Neville cu soția lui. Sunt cu toții pasionați de cai, de aceea au mers întâi la grajduri, dar apoi vom lua ceaiul și o să-i cunoști pe toți.

– Între timp, o să duc bagajul lui Sorrel la etaj, interveni Rod, conducând-o spre camera ei.

După ce-i lăsă valiza în cameră, nu încercă să mai rămână în preajma ei, ci spuse simplu:

– Ne vedem într-un sfert de oră.

Era clar pentru Sorrel că bărbatul renunța la propriile sentimente, de dragul părinților lui.

Plăcându-l mai mult decât înainte pentru acest lucru, tânăra femeie despachetă, apoi se pregăti pentru ceai. Când ieși din cameră, Rod era pe scară și o conduse spre salonul de la parter.

Zgomotul conversației animate răsună din clipa în care deschiseră ușa. Dar Sorrel descoperi foarte repede cât de drăguți erau membrii familiei lui Rod, făcând cunoștință cu o mulțime de unchi, mătuși și verișori.

Inevitabil, din când în când se discuta despre cai, iar cu aceste ocazii își aducea aminte de problema pe care o avea cu Ellis, dar în alte ocazii se străduia să se concentreze la conversația din jurul ei.

Din ce aflase, întreaga familie hotărâse să înceapă sărbătorirea cu o partidă de călărie. Masa de prânz urma să se ia în drum, la un local din Habberleigh, oriunde ar fi această localitate de care nu mai auzise.

Începuse să fie cuprinsă de entuziasm, chiar dacă nu călărea și nu putea face parte din grupul care pornea de dimineață, când îl auzi pe Rod declarând:

– Dacă vremea rămâne la fel, o să aveți o zi minunată.

În cameră se lăsă tăcerea, în timp ce toată lumea se întoarse spre el. Neîncrederea se zărea pe figurile lor, iar una dintre mătuși întrebă:

– Roderick, sper că nu vrei să spui că nu vii cu noi?

Cu toate că avea douăzeci și nouă de ani, mătușa lui i se adresase ca unui copil de zece ani, ceea ce-i aduse un zâmbet pe buze.

– Mi-e teamă că nu, mătușă, replică el vesel.

– Dar... începu femeia să protesteze.

– Sorrel nu călărește, Sybil, interveni Moira repede, zâmbind în direcția tinerei femei, așa că Rod...

– Nu călărește...? repetă Sybil, făcând-o pe Sorrel să se amuze de expresia ei, de parcă ar fi comis un păcat capital.

Dar amuzamentul ei fu înlocuit de uimire, când femeia își reveni și se întoarse spre gazde:

– Neville, sunt sigură că, dacă n-ai deja una, poți face rost de o trăsură pentru tânăra domnișoară. Nu vrem să fragmentăm grupul.

– Nu va fi fragmentat, interveni Sorrel, fără să fie prea încântată la ideea de a fi purtată ca un sac de cartofi peste câmpuri, ținând pe toată lumea în loc. Rod glumea doar când spunea că nu vrea să vină, nu-i așa, Rod?

Spera că bărbatul va citi în ochii ei ceea ce voia să spună și anume că nu avea nevoie să stea în continuare lângă ea.

Pentru o vreme, el rămase nemișcat, privind-o. Apoi, privind-o pe mătușa lui cu un zâmbet ironic, observă:

– Aș face orice s-o pornesc pe mătușa Sybil.

Apoi se întoarse spre Sorrel, anunțând-o:

– Știi că, dacă te interesează, avem un cal mai liniștit în grajduri.

– De fapt, răspunse ea repede, m-am gândit să mă duc la o plimbare.

Prefera să aibă bășici la călcâie, decât să nu fie în stare să stea jos o săptămână. Adevărul era că-i făcea plăcere să meargă pe jos.

Cina din acea seară fu una dintre cele mai vesele la care asistase vreodată. Neville Drury ținu un discurs amuzant despre perioada fericită când o cunoscuse pe Moira până în prezent, iar în timp ce se deschideau sticlele de șampanie, Sorrel trebui să-și aducă aminte că fetele sofisticate nu plâng la scenele romantice.

După terminarea cinei, toată lumea trecu în sala pregătită pentru petrecere, în așteptarea musafirilor. Sorrel nu era prea încântată să fie aici cu această ocazie.

Chiar dacă petrecerea începuse de mai bine de o oră, Ellis nu se zărea nicăieri, iar tânăra femeie începu să se relaxeze. Știa că petrecerea și-a pierdut o parte din farmec, datorită lipsei lui, dar prefera să se întâmple așa, decât să fie din nou cuprinsă de durere la apariția lui.

Nu ducea lipsă de parteneri și, tocmai când era pe punctul să refuze un tânăr care o invita a doua oară la dans, privirile ei alunecară spre ușa de la intrare. Inima i se opri în loc, fără să se întrebe care era motivul acestei reacții.

– Mi-ar face plăcere, răspunse ea, zâmbind tânărului care aștepta s-o cuprindă în brațe.

Îi zâmbi partenerului ei, refuzând să privească în stânga sau în dreapta, dar conștientă permanent de prezența întunecată din sală.

Din fericire, când dansul luă sfârșit și începu să se teamă că va fi destul de greu să scape de bărbatul care o ținea în brațe, Rod se apropie de ea și o salvă.

– Te simți bine? întrebă el, conducând-o pe ringul de dans.

Fără să vrea, ochii ei se îndreptară spre ușă. Ellis nu era acolo. Aruncă o privire în sală, căutându-l. Inima i se opri în piept și un atac de gelozie sălbatică o luă prin surprindere, descoperind că bărbatul aluneca și el pe ringul de dans, neatent decât la blonda superbă din brațele lui.

– Fantastic, răspunse în cele din urmă la întrebarea lui Rod, dându-și seama că nu era politicos să nu răspundă.

– Nu regreți că ai venit?

Zări din nou silueta lui Ellis, mult prea aproape de partenera.

– Nu, minți ea cu tot curajul de care era în stare, conștientă că nu simțise niciodată o asemenea emoție devastatoare.

Simțea o nevoie copleșitoare să se îndrepte spre perechea din apropiere și s-o smulgă pe tânăra blondă din brațele lui Ellis.

– Ești sigură că nu te deranjează să mă duc mâine la partida aceea de călărie? întrebă partenerul ei, în timp ce Sorrel își aducea aminte că brațele care se strângeau acum în jurul unei necunoscute o cuprinseseră în urmă cu o săptămână.

– M-aș supăra dacă nu te-ai duce, spuse ea, încercând să-și revină.

Era hotărâtă să nu-i pese cu cine dansează Ellis-– chiar dacă nu știa cum va reacționa dacă o va invita la dans.

În minutele următoare, bărbatul dansă de două ori cu aceeași blondă, apoi cu o altă invitată la fel de frumoasă. Sorrel, sigură că a suportat destul și că n-o va mai invita, era pe punctul să anunțe că se duce la culcare.

Nici ea nu stătuse prea mult departe de ringul de dans, hotărâtă să evite orice ocazie de a intra în contact cu el.

Nici măcar nu era sigură că bărbatul o văzuse.

Dar în clipa în care se întreba dacă mai trebuie să stea până la plecarea membrilor familiei, descoperi că Ellis știa că se află acolo. Tocmai încerca din răsputeri să nu arunce o privire spre locul în care îl zărise ultima oară, așteptând ultimul ei partener care se dusese să-i aducă de băut, când ridică privirea și descoperi că bărbatul pe care dorea să-l evite se afla în fața ei.

Rămaseră o vreme nemișcați, în timp ce ochii lui o măsurau din cap până-n picioare, admirând rochia elegantă de culoarea flăcării, cu bretele delicate.

Era sigură că avusese dreptate și nu voia nici măcar s-o salute, când el spuse, cu voce calmă:

– Sorrel Maitland, vrei să dansezi cu mine?

Din vocea lui răsuna provocarea, ca și cum ar fi încercat să vadă cât de îndrăzneață poate fi.

Provocarea era ciudată, ținând cont de faptul că-i demonstrase deja cât de ușor se poate smulge din brațele lui. Dar, în clipa în care voia să accepte invitația doar pentru a-i demonstra că are această putere, gelozia o făcu să-și spună că o invita la dans doar pentru că blonda avea nevoie de o pauză.

– Poate altă dată, dădu ea din cap, răspunzând cu voce rece. Partenerul meu trebuie să se întoarcă, a plecat să-mi aducă de băut.

Privirea lui atentă, printre pleoapele îngustate, îi dădu de înțeles că lui Ellis nu-i păsa de aroganța din vocea ei. Dar, spre mirarea ei, Ellis Galbraith era hotărât să demonstreze că nu acceptă un răspuns negativ.

– N-are decât s-o bea singur, spuse el, întinzându-se și prinzând-o de mână.

Fără să poată face vreun gest, Sorrel se pomeni pe ringul de dans, cuprinsă strâns de brațele lui. N-avea ce face decât să danseze, dacă nu voia să provoace un scandal.

Cuprinsă de supărare, ar fi vrut să-l lovească, dar știa că era urmărită de atâtea perechi de ochi, încât era imposibil să scape neobservată. Își controlă mânia, încercând să-și păstreze o expresie netulburată.

Făcuseră deja câțiva pași prin sala aglomerată, când Ellis spuse:

– Nu mă așteptam să te văd aici în această seară.

Încercând să ignore faptul că inima ei încerca să evadeze din piept, își imagină că se referea la modul în care se despărțiseră, și la faptul că probabil nu dorea să dea din nou peste el. Conștientă că aștepta un răspuns la această declarație, rămase o vreme tăcută, apoi încercă să răspundă cu aceeași răceală de care dăduse dovadă când îl dăduse afară din apartament.

– Oh, de ce asta? întrebă ea, ca și cum nu și-ar fi amintit ce se întâmplase.

– Nu e evident? răspunse el, uimind-o din nou când declară cu simplitate: din moment ce l-ai refuzat pe Drury, aș fi considerat că e mai bine pentru el să nu-l mai vezi.

– Am acceptat această invitație în urmă cu mult timp, replică Sorrel repede, încercând să se apere. Rod voia să...

Se întrerupse, conștientă că, în încercarea de a se apăra, pierduse o parte din atitudinea degajată și rece. În cele din urmă, ridică din umeri, provocându-l:

– Și de unde știi că mă interesează ce e mai bine pentru cineva?

Ar fi trebuit să plece de lângă el fără nici un alt cuvânt. Dar înainte să facă un pas, brațul îi fu prins cu fermitate, iar în clipa în

care ajunseră în apropierea ușilor de la terasă, el spuse cu voce tare, pentru urechile celor din preajmă:

– E cald aici, nu crezi?

Lăsase impresia că ea tocmai se plânsese că-i este cald. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, o conduse afară pe terasă, și apoi mai departe, de-a lungul peluzei.

N-avea decât două soluții. Fie să-i dea o replică dură și să încerce să scape din strânsoarea lui, deoarece nu părea dispus să-i dea drumul prea repede, fie să rămână calmă și rece.

– E o seară foarte plăcută, nu crezi? remarcă ea.

Strânsoarea lui se relaxă, dar tot nu părea dispus să-i dea drumul. Ignorând încercarea ei de a vorbi despre vreme, continuă subiectul pe care-l părăsiseră atât de abrupt:

– Te-a interesat întotdeauna ce e mai bine pentru alții, Sorrel, observă el. Nici o pisică pierdută care se apropia de birou nu pleca fără să primească mâncare.

– Îmi plac animalele, ridică ea din umeri.

– Pisicile, câinii, copiii, bătrânele, continuă el, îți păsa de toate.

Gândindu-se că e bine că nu vorbise și despre bătrâni, se înfioră. Bărbatul simți reacția ei, dar n-avea de unde să-și dea seama că provine din teama de disprețul lui.

– Ți-e frig, murmură el.

Dar, în loc să se îndrepte spre casă, continuă s-o conducă mai departe, cuprinzându-i umerii cu brațul ca să-i țină de cald.

– E ciudat cum se schimbă oamenii, nu-i așa? murmură ea, încercând să ignore strângerea stomacului și bătăile grăbite ale inimii.

Nu voia să se întoarcă în casă, dar știa că n-are de ales.

Deja cineva ieșise pe terasă, putând să-i zărească, chiar dacă îmbrățișarea lui n-avea o tentă intimă.

– Sunt de acord că mergem cu toții mai departe, răspunse el, fără grabă. Dar păstrăm aceleași calități care ne definesc. De fapt, cred că, în adâncul inimilor noastre, rămânem la fel.

Chiar dacă își dădea sau nu seama, vocea lui începuse s-o seducă, iar ea nu voia acest lucru.

– Ai început să studiezi filozofia? întrebă ea cu ironie.

Ar fi putut la fel de bine să-și cruțe forțele, deoarece replica ei n-avu nici un efect. Își continuă ideea, cu o voce cu efect hipnotic asupra ei.

– De fapt, am crezut că ai rămas aceeași fată care iubește copiii, când m-am întors la un moment dat în Kinglingham în urmă cu câțiva ani.

– Te-ai întors în Kinglingham? exclamă ea, fără să-și dea seama că se oprise brusc, privindu-l cu ochi mari.

Ellis se oprise și el, lăsându-și mâna să cadă de pe umerii ei.

– De fapt, cred că te-am văzut cu doi copii, continuă el, păstrându-și fața ascunsă în întuneric. Aproape am venit să te salut.

Tânăra femeie se întreba dacă era într-adevăr ea cea pe care o zărise. Ar fi putut să fie. Petrecea destul de mult timp cu copiii, mai ales când mama lor declara că nu-i mai poate suporta și o trimitea la plimbare cu ei.

– Dar nu eram eu? întrebă ea, fără să se poată abține să se gândească dacă ar fi devenit la fel de închisă în ea și în cazul în care, în urmă cu câțiva ani, Ellis s-ar fi apropiat de ea pe stradă s-o salute.

Bărbatul părea să întârzie prea mult cu răspunsul.

– Cum puteai să fii tu? murmură el, în cele din urmă.

N-ai fost căsătorită niciodată, nu-i așa?

Dar asta n-o împiedica să aibă grijă de copiii altora, își spuse ea. Oricum, era sigură că nu fusese ea cea pe care o zărise. Deoarece nu era nimic în neregulă cu vederea sau cu memoria ei și, în clipa în care o zărise în casa familiei Drury, o recunoscuse cu ușurință.

– Nu, răspunse tânăra femeie. N-am fost căsătorită.

– Și, scuză-mi întrebarea, n-ai avut nici copii, nu?

– Te scuz, zâmbi ea, aproape fără să vrea. Nu, n-am avut nici copii.

Brusc, se simțea dezamăgită că nu-l zărise niciodată în Kinglingham, deși era sigură că ar fi reacționat extrem, fie îmbujorându-se și luând-o la fugă, fie încercând să-l lovească. Dar acum era timpul să se întoarcă în casă.

Încercă să se întoarcă și să pornească pe același drum pe care veniseră, dar brațul lui o prinse din nou. Trebui să lupte nu doar cu senzația copleșitoare a atingerii lui, dar și cu panica bruscă la auzul vocii lui blânde:

– Sorrel, de ce nu te-ai căsătorit niciodată?

Încercă să ridice din umeri nepăsătoare, dar era prea tensionată și nu reuși. Nici cuvintele acide pe care voia să i le arunce nu-i reușiră. Nu putea decât să se întrebe ce intenții avusese Ellis în seara în care îi propusese să locuiască împreună. Dar el n-o lăsă prea mult să se întrebe, ci spuse:

– În seara în care ne-am văzut, nu mi-ai lăsat nici o îndoială că nu vrei să fii soția mea, dar...

– Erai serios? exclamă ea, înainte să se poată abține. Chiar mă cereai în căsătorie când...

Se opri brusc, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. El o privi lung, zâmbind:

– Cred că m-am înfierbântat cam tare, nu-i așa? râse el, continuând, fără să-i dea voie să-și revină din șoc: dar ești o femeie fierbinte, Sorrel. Erai încă de la șaptesprezece ani... Deși, din moment ce nu pari să vrei să-mi țin promisiunea făcută într-un moment în care îmi pierdusem capul, să spunem că am scăpat amândoi ieftin.

– Sunt de acord, dădu ea din cap, străduindu-se să-și țină vocea sub control.

– Bine... Acum, îmi răspunzi la întrebare?

– Nu mai știu care era aceasta, minți ea, încercând din nou să se întoarcă spre casă.

Dar brațul lui o opri din nou, la fel de ferm, în timp ce bărbatul îi împrospătă memoria:

– Te-am întrebat de ce nu te-ai căsătorit niciodată, repetă el întrebarea.

Tânăra femeie încercă din nou să ridice din umeri, dar n-avea nici un sens, ținând cont de faptul că Ellis n-o putea zări în întuneric.

Chiar dacă părea să fi simțit mișcarea ei nepăsătoare, el nu părea dispus să renunțe.

– Cred că nu mi-a plăcut nimeni destul de mult, răspunse ea în cele din urmă.

– Așadar, nu ți-a plăcut nici un bărbat destul de mult, murmură el, cu voce serioasă. Sau n-ai avut destulă încredere în nimeni, Sorrel?

Tresărirea involuntară din clipa în care bărbatul atinse rana ascunsă o dădu de gol, dar vocea ei era rece, când replică:

– Încrederea este pentru copii.

Fără să-i mai pese că nu este demn din partea ei să se zbată, își smulse brațul din strânsoare. Dar nu apucă să facă mai mult de doi pași, când el o ajunse din urmă. O prinse cu ambele brațe și o trase spre el, murmurându-i la ureche cu voce blândă:

– Eu ți-am făcut asta? Din cauza mea ai devenit atât de închisă, fără să dai voie nimănui să se apropie de tine?

Trebuia să accepte că nu-i va da drumul, dar nu voia să-l lase s-o facă din nou să sufere, dacă îl putea opri.

– Oh, Doamne, ridică ea privirea, încruntându-se.

Ar fi vrut să-i arunce câteva cuvinte bine alese în legătură cu cât de mult se înșelase – dacă i-ar fi dat ocazia.

Dar n-avu nici o șansă. Deoarece, ca și cum ar fi vrut să-și ceară iertare pentru toată durerea pe care i-o provocase, el o strânse mai aproape cu tandrețe. Buzele lui îi atinseră gura ușor, ca o adiere de vânt. Era atât de frumos acest sărut cu putere vindecătoare, încât îi veni să plângă. Numai că nu putea să-l lase din nou aproape...

Nu mai voia să se îndrăgostească din nou de el... Brațele din jurul ei n-o mai rețineau, ci doar o mângâiau. Îl împinse departe de ea, întrerupând sărutul tandru.

– Ellis, te înșeli dacă îți imaginezi că nici un bărbat nu s-a mai apropiat de mine, spuse ea cu răceală.

El încremeni, iar vocea lui fu la fel de rece când o întrebă:

– Vrei să spui că un bărbat după mine...

Râsul ei ironic îl întrerupse.

– Tocmai asta vreau să spun.

– Cine? reveni el, spre uimirea ei.

Dar avea deja un răspuns pregătit, singurul lucru care o surprinsese fusese îndrăzneala lui de a pune o asemenea întrebare.

– Cine altcineva decât cel care plătește pentru mașina, pentru hainele și pentru apartamentul meu?

Își aduse aminte că Ellis spusese la un moment dat că nu poate suporta gândul că un alt bărbat plătește pentru datoriile ei. Își dădu seama că-l atinsese într-un punct sensibil. Vocea lui era sălbatică, răstindu-se la ea:

– Și-l iubești pe acest bărbat?

Fusese foarte legată de domnul Ollerenshaw, așa că putea spune că ținea mult la el.

– Din toată inima, sosi răspunsul ei.

Când se îndreptă din nou spre casă, descoperi că bărbatul n-o mai urma. Cu bărbia ridicată, urcă scările și intră în casă.

Capitolul 6

La micul dejun, câțiva dintre invitați se plângeau de dureri de cap, dar Sybil hotărî că un galop în aerul rece al dimineții va fi cel mai bun leac. Toată lumea era de acord că fusese o petrecere foarte reușită.

– Ești sigură că nu vrei să vii cu noi? o întrebă Rod pe Sorrel, aplecându-se spre urechea ei. Pot să-ți găsesc un cal potrivit. Și promit că nu voi pleca, lăsându-te să te descurci singură.

Tânăra femeie clătină din cap, chiar în timp ce se gândea cât de grijuliu se purta cu ea. Numai că nu era dispusă să-i strice distracția, reținându-l lângă ea.

– M-am hotărât să fac o plimbare, zâmbi ea.

– Ei bine, de ce să nu-ți faci plimbarea, apoi să vii la Habberleigh și să iei masa de prânz cu noi? Poți să iei apoi mașina mea, adăugă el, dar ea clătină din cap.

– Au trecut ani buni de când n-am mai avut ocazia să fac o plimbare lungă, răspunse ea zâmbind din nou, descoperind că Moira Drury privea în direcția ei.

N-am nici cea mai mică idee unde voi fi la vremea prânzului.

– E o zonă frumoasă, interveni mama lui Rod. Dar dacă vrei să stai atât de mult, o s-o rog pe doamna Richards să-ți pregătească un pachet.

Fără să vrea să ridice cuiva probleme -– din punctul ei de vedere, personalul avusese destul de mult de lucru cu ocazia petrecerii – tânăra femeie clătină din cap. Dar Moira nu voia să asculte protestele ei, iar când micul dejun luă sfârșit și toată lumea se împrăștie pentru a se pregăti de plimbare, se îndreptă spre menajera casei, pentru a-i cere să pregătească pachetul.

Deoarece nu se gândise la plecare că va merge pe jos, fu nevoită să îmbrace un costum cu pantalon, în locul blugilor care ar fi fost mai potriviți. Din fericire, încălțase o pereche de pantofi cu toc jos.

Când coborî la parter, Rod era în hol, iar tânăra femeie îl însoți la grajduri. Fu ultimul care plecă, zâmbindu-i cu căldură și încercând să-și ascundă regretul din priviri.

– Mi-ar fi plăcut să vii cu mine, Sorrel. Dar îți urez o plimbare plăcută.

– Și ție la fel, replică ea, întorcându-se spre casă.

Dacă ar fi fost așa cum dorea doamna Richards, Sorrel ar fi plecat la plimbare cu un coș de picnic de o mărime impresionantă. În cele din urmă, reuși să reducă pachetul la câteva sandvișuri, depozitate într-o cutie de plastic deoarece, din punctul de vedere al menajerei, urma să plouă.

Soarele refuza să apară, dar nu părea să fie pericol de ploaie. Dar gândindu-se că menajera se pricepe mai bine la prognoza meteo, în câteva minute teama de ploaie dispăru din mintea ei, la fel ca orice alt gând.

Nu-l mai văzuse pe Ellis din clipa în care-l anunțase că ține foarte mult la binefăcătorul ei, apoi se îndepărtase de el. N-avea nici cea

mai mică idee dacă traversase terenul care despărțea cele două proprietăți, sau se întorsese în fața casei unde avea parcată mașina.

Pornind pe un drum de țară, tânăra femeie se opri după o vreme, descoperind o casă în fața ei. N-avea nici cea mai mică idee dacă era casa lui Ellis. Nu știa decât că se află aproape de cea a familiei Drury și că n-avea nici o intenție să-l mai vadă din nou. După câțiva pași, făcu la dreapta, îndepărtându-se cât putea de repede de casa pe care o zărise.

Poate că Ellis avusese un aranjament cu blonda aceea care părea să asculte fiecare cuvânt al lui de parcă ar fi fost un adevărat profet, se surprinse ea gândind. Și ea dispăruse în clipa în care se întorsese în sala de dans.

Sorrel era enervată că e geloasă pe o altă femeie, iar gândul că Ellis o sărutase pe aceasta îi provoca o înțepătură dureroasă.

Ora următoare continuă să meargă cu hotărâre, refuzând să se mai gândească la Ellis Galbraith. Descoperind că se grăbise când avea toată ziua la dispoziție, tânăra femeie se opri la marginea drumului și, văzând că era foarte cald chiar dacă cerul devenise de un cenușiu amenințător, își dădu jos haina și rămase o vreme să se odihnească.

Când câteva picături de ploaie îi udară tricoul, găsi răceala lor foarte plăcută. Își puse din nou haina abia când simți că i se face frig. Micul pachet cu mâncare începuse să devină o povară, iar pentru o vreme cochetă cu ideea de a scăpa de el. Animalele sălbatice vor fi foarte mulțumite să încerce sandvișurile doamnei Richards.

Dar gândul că femeia lăsase la o parte alte treburi doar ca să-i prepare ei ceva de mâncare, o făcu să se simtă vinovată.

Părăsi marginea drumului unde se oprise, pornind mai departe. După cum spusese Moira Drury, peisajul era fermecător. Dar ploaia

începuse să se anunțe, iar tunetul răsună în depărtare, ceea ce-o făcu să-și spună că e cazul să caute un adăpost.

Nu era foarte departe de a găsi un loc de refugiu, iar când ploaia începu să cadă, se îndreptă spre un pâlc de copaci. Din locul în care se afla, descoperi, destul de aproape, o casă splendidă în izolarea ei, unde era sigură că nimeni nu se va supăra dacă va aștepta trecerea ploii pe verandă.

Era la jumătatea distanței dintre casă și copaci, în timp ce ploaia o udase deja până la piele, când gândul că Ellis locuia pe undeva prin apropiere o făcu să se oprească brusc.

Nu-i păsa că hainele ei erau de acum bune de aruncat, dar gândul acesta nu-i dădea pace. Dacă era casa lui? Și dacă era acasă? Dacă...

Încetă să facă presupuneri la vederea siluetei înalte a unui bărbat care ieșin din casă. Nu-i păsa de ploaia care cădea șiroaie și care îi uda hainele. Recunoscându-l pe Ellis, Sorrel vru s-o ia la fugă, dar mândria o opri, înainte să se îndepărteze. Ellis sugerase deja că nu era în stare să aibă încredere în bărbați, și că el era motivul. Mulțumită domnului Ollerenshaw, putuse să-i declare că n-avea dreptate. Dar ce va crede dacă, în clipa în care se va apropia de ea, se va răsuci pe călcâie și va începe să alerge?

Oricum, era prea târziu s-o facă, deoarece bărbatul era deja lângă ea. Figura lui întunecată era imposibil de citit. Fără nici un semn că ar fi supărat pe ea și ignorând că erau la fel de uzi, comentă, cu ironie:

– Ai ieșit la o plimbare?

Nu știa nici ea prea bine de ce o amuzase acest comentariu. Probabil că știa că mersese destul de mult pe jos, dar poate că era ridicol să înceapă o conversație normală, când erau amândoi din ce în ce mai uzi.

Fără un zâmbet, răspunse:

– Toată lumea a plecat la o partidă de călărie. Am preferat să ies la un picnic, adăugă ea, arătând pachetul cu sandvișuri pe care-l avea încă în mână.

Ellis îi luă pachetul din mână și, ancorând-o cu fermitate cu cealaltă, începu s-o conducă spre casă.

– Unde mergem? întrebă ea, spunându-și în același timp că, din moment ce era clar unde mergeau, probabil că ploaia nu-i făcea prea bine.

– Nu cred că e bine pentru tine să stai într-un soare atât de puternic, răspunse el, străduindu-se să pară grav. Aceasta este casa mea.

Amuzamentul dispăru brusc de pe figura ei. Brusc, îi veni ideea că Ellis credea că știuse prea bine unde locuiește. Și că venise special la el...

– Nu veneam să te văd, izbucni ea, în clipa în care ajunseră la poarta care rămăsese deschisă.

El o privi lung.

– Știu asta, dădu bărbatul din cap, împingând-o în fața lui pe poartă.

Cu inima bătând cu putere, chiar dacă nu mersese prea repede, tânăra femeie rămase în hol, picături mari de apă scurgându-se pe covor. Nu voia să intre în nici o cameră, dacă toate erau la fel de luxoase.

– O să-ți stric covorul, observă ea, ridicând privirile de la pata din ce în ce mai mare de umezeală.

– Dacă preiei jumătate de vină, mă însărcinez eu cu cealaltă, comentă el, făcând un semn spre pata de umezeală de la propriile picioare.

Brusc, în timp ce el zâmbi larg, Sorrel uită pentru o clipă să mai fie în defensivă.

Și, ca soarele care apare printre nori, zâmbetul îi lumină întreaga figură.

Fără să-și dea seama că zâmbetul ei se reflectata și în lucirea ochilor, văzu că bărbatul o fixa cu atenție. Figura lui se întunecă brusc, iar printre dinții strânși răsună un murmur răgușit:

– Oh, Doamne, cât de mult te iubesc!

Zâmbetul lui Sorrel dispăru.

Dar, în timp ce ochii ei se măreau din pricina șocului, își dădu seama că bărbatul nu rostise aceste cuvinte. Deoarece, în clipa în care Ellis vorbi, vocea lui era normală:

– Mă duc să mă schimb.

În timp ce ea încerca să-și revină din starea de șoc, bărbatul o întrebă:

– Preferi un halat de-al meu, sau o pneumonie?

De fapt, alegerea era a ei, dacă prefera să rămână sau nu în hainele ude.

– Ai cumva un uscător? întrebă ea, când reuși să-și regăsească vocea.

Inima îi bătu din nou mai tare când el ridică din umeri, zâmbindu-i din nou:

– Sunt sigur că trebuie să fie unul pe undeva, pe aici.

– Poate în bucătărie, sugeră Sorrel.

Dar el o conducea deja la etaj.

– O să mă ocup de asta când îmi vei da hainele ude.

Urcară împreună scările, iar când ajunseră în fața dormitorului el deschise ușa larg, făcând apoi un pas înapoi.

Privind lung hainele ude care se lipiseră de pielea ei, o instrui:

– Dezbracă-te, iar eu o să-ți arunc un prosop în cameră.

Nu simțise niciodată o nevoie mai acută să fie singură, așa că nu irosi timpul, intrând în cameră și închizând ușa după ea. Fără să-și dea seama ce face, începu să se dezbrace.

În mintea ei nu mai rămăsese loc decât pentru o întrebare nebunească: oare i se păruse, sau el rostise acele cuvinte? Oare inima ei era de vină, jucându-i o festă crudă, în condițiile în care, fără să știe unde merge, pașii o purtaseră tocmai spre casa lui?

Hainele erau scoase una după alta, dar nu era atentă la ce face. Nu putea să nu-și aducă aminte cum, la șaptesprezece ani, fusese atât de sigură că Ellis era îndrăgostit de ea. Dar se înșelase, iar plata fusese amară.

Era prea mult să se înșele și a doua oară. De fapt, era puțin probabil să fi auzit bine, deoarece vocea lui Ellis sunase foarte normal când i se adresase, nu ca șoapta răgușită pe care nu era sigură c-o auzise.

În clipa următoare, deveni conștientă de locul în care se afla și de îmbrăcămintea ei sumară. Își aminti brusc promisiunea lui Ellis că-i va arunca un prosop, dar n-avu timp să reacționeze, deoarece ușa se deschise brusc, iar bărbatul intră.

Deoarece era la celălalt capăt al camerei și părea lovită de paralizie, el fu nevoit să traverseze încăperea ca să-i întindă halatul și prosopul pe care le adusese. Dar, în clipa în care bărbatul se apropie de ea, iar lumina ferestrei căzu pe silueta ei fragilă, fu rândul lui să încremenească.

Exclamația care-i scăpă de pe buze n-o ajută să-și recapete culoarea naturală.

N-avea cum să pretindă că era foarte obișnuită să stea în fața unui bărbat, îmbrăcată doar în lenjerie intimă. Înainte să-și fi revenit din

șoc și a avea vreo șansă să apeleze la fațada sofisticată, Ellis se aplecă să adune hainele ude de pe podea.

Cu spatele la ea, întrebă:

– Vrei să-ți usuc și restul hainelor care mai sunt pe tine?

– Abia dacă sunt umede, se bâlbâi ea.

Spre bucuria ei, nu întârzie prea mult după ce primi răspunsul. Cu picioarele tremurânde, Sorrel simțea nevoia să se așeze.

De ce trebuise să se îmbujoreze ca o adolescentă? De ce se dăduse de gol tocmai acum, când era foarte important să pară foarte calmă?

Supărată pe ea însăși, tânăra femeie era foarte deranjată că, după ce fusese goală în fața lui, faptul că o surprinsese în lenjerie de corp o afectase atât de mult. Oricum, probabil că explicația era că nu-l mai privise ca pe un potențial iubit, ci ca pe un străin.

Începând deja să regrete că refuzase invitația de a merge cu Rod, își scoase agrafele din păr și începu să se șteargă cu prosopul.

Oh, Doamne! murmură Sorrel, zărindu-și imaginea ciufulită în oglindă. Și nici măcar nu avea un ruj la ea. Fără urmă de machiaj, cum mai poate prezența fațada aceea rece în fața lui Ellis?

Ca să completeze imaginea foarte departe de una sofisticată, halatul pe care-l primise de la el părea cu zece mărimi mai mare. Gemând nemulțumită, își suflecă mânecile mult prea lungi și-și trecu degetele prin păr, încercând să-l facă să arate cât de cât prezentabil.

Dorindu-și să nu fi acceptat niciodată să fie condusă în această casă, auzi pașii lui Ellis coborând la parter. Fără îndoială, ducea la uscat hainele ei.

Cea mai mică dintre grijile ei era că hainele nu vor mai arăta niciodată prezentabil. Începuse să regrete că se despărțise de ele.

Cochetă o vreme cu ideea de a rămâne acolo unde se afla, până în clipa în care Ellis va urca să-i aducă hainele deja uscate. La urma urmei, era sigură că n-o voia aici mai mult decât se voia ea.

Poate că avea o întâlnire cu blonda de la petrecere. Era sigură că-i stricase planurile din clipa în care o zărise stând în ploaie.

După încă zece minute, nu se îndura să părăsească dormitorul. Dar începuse să se întrebe dacă el n-o aștepta să coboare — își imagină chiar privirea lui plină de ironie în clipa în care ar urca s-o întrebe ce o reține. Fără să mai aibă nevoie de alt stimulent, se ridică repede în picioare.

Orice femeie sofisticată ar fi coborât deja, își spuse ea. Gândul acesta fu ultimul impuls de care mai avea nevoie.

Cu toate acestea, era foarte agitată când coborî la parter. Nu știa în ce cameră îl va găsi, așa că rămase o vreme în hol, admirând câteva picturi în ulei. Zgomotul unor pași în spatele ei o făcură să tresară, reușind prea târziu să se controleze. Chiar dacă se străduia să ascundă acest lucru, gazda ei, arătând foarte bine în pulover și pantaloni, nu era prea încântată că hotărâse să coboare. Dar, amintindu-și cum arăta, își dădu seama că trebuie să fie mulțumită că nu izbucnise în râs la vederea ei.

— N-am luat un pieptene la mine, comentă ea, apoi îl urmă spre ceea ce se dovedi a fi camera de zi.

Fără să spună un cuvânt, el închise ușa privind-o cu coada ochiului, oarecum întrebător, descoperind că adoptase o atitudine care nu se potrivea în nici un fel cu reacția avută când o surprinsese la etaj.

Simțea cum o cuprinde o stare de agitație, în timp ce el se apropie și-i întinse o perie de păr. Fusese o greșeală să coboare. Dar, exact în clipa în care voia să-l anunțe că vrea să urce din nou în

dormitor, descoperi în privirea lui o lucire cunoscută. Era semn că avea ceva de spus și că, indiferent dacă durează zece minute sau câteva zile, nu va părăsi această casă înainte să audă ce avea de spus.

Strânse degetele cu nervozitate în jurul periei, pe care începu s-o treacă prin părul încă ud. Ochii ei îl fixau cu atenție și precauție, până când îi înapoie peria. Bărbatul nu spuse nimic, părând să aștepte momentul în care se va bucura de întreaga ei atenție.

Nu voia să audă ce avea de spus, așa că hotărî să-l atace prima. Fără să-și dea nici ea seama cum reușise, vocea ei era fermă în clipa când întrebă:

– Sper că hainele mele sunt deja uscate până acum, nu?

– Nu tocmai, răspunse bărbatul calm, privind-o în ochi. Ia loc, Sorrel, adăugă el. Cred că putem petrece timpul în așteptare stând puțin de vorbă.

Tânăra femeie se așeză, conștientă că nervozitatea ei ar ieși la iveală dacă ar refuza să-l asculte.

– De ce nu? răspunse ea, zâmbind fals. Picturile tale sunt remarcabile...

Dacă urmau să stea de vorbă, ea voia să fie cea care controlează discuția.

– Ellis, spune-mi...

Numai că n-avu ocazia să termine ce avea de spus.

– Nu, Sorrel, clătină el din cap, tu să-mi spui. Cum este posibil ca, fiind atât de apropiată de acest bărbat care îți plătește chiria, mașina și hainele pe care le porți, bărbatul la care susții că ții foarte mult, cum ai susținut seara trecură...

Se opri o clipă, cu o expresie hotărâtă, în timp ce privirea lui părea să vadă prin ea. Apoi se aplecă în față, continuând:

– Spune-mi, Sorrel, cum de ești încă virgină?

Capitolul 7

Chiar dacă se străduise să pară neafectată, întrebarea lui îi spulberase liniștea și o făcuse să încremenească. Era atât de evident că greșise coborând la parter! La naiba cu el și cu întrebările pe care le pune! Ba nu, a fi trebuit să coboare din prima clipă. Cu siguranță, ezitarea ei îi confirmase toate bănuielile.

– Eu... încercă ea să nege, dar privirea lui hotărâtă o opri la jumătatea propoziției.

– Cum ești? insistă el, dându-și probabil seama că avea dreptate. Doar nu vrei să mă contrazici, nu?

– Nu vreau să fac nimic, se răsti ea, nemulțumită să se simtă încolțită.

De unde aflase? se întrebă tânăra femeie. Răspunsul la atingerea lui din seara aceea, în afara acelui moment de timiditate, când o fixase cu privirea, n-avea de ce să dea de bănuit. În cele din urmă, reuși să-și recapete controlul, ridicând bărbia cu mândrie.

– O să mă duc la etaj să aștept până când mi se vor usca hainele.

Era imposibil să mai stea cu el. Dar bărbatul fu la ușă înaintea ei, privind-o cu mânie, în timp ce se răsti la ea:

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mai fugi!

– Te rog să nu strigi la mine! replică ea pe același ton. Și... să știi că nu fug!

– Nu? repetă el cu voce rece, privind-o cu severitate.

– Nu, îl înfruntă ea. Voiam doar să-ți dau de înțeles, fără să te jignesc, că n-am nici o intenție să-ți răspund la întrebările prea personale pe care le pui.

Sarcasmul ei nu părea să-l fi atins în nici un fel; avea impresia că nici n-o auzise. Nu părea dispus să renunțe la punctul lui de vedere.

– Așadar, întrebările personale par să te deranjeze?

Jenată de mintea lui cercetătoare care părea să vadă dincolo de aparențe, continuând să caute răspunsuri fără să-i dea ocazia să se apere, Sorrel se enervă, pierzându-și aparența rece, lăsându-l să vadă rana deschisă din inima ei care nu se vindecase.

– N-ai nici un drept să-mi pui întrebări personale, se răsti ea. Nici un drept! Ai pierdut orice drept în clipa în care m-ai dat afară din birou, în urmă cu opt ani!

În clipa în care încheiase această replică, ar fi vrut să existe o modalitate de a-și lua înapoi cuvintele. Răsunase atâta durere din ele! Știa că și el era conștient de această durere; era vizibil pe figura lui, în gestul lui de a întinde mâinile spre ea, ca și cum ar fi încercat s-o aline.

Încercând cu disperare să-și recapete calmul, se întoarse să plece. Dar Ellis o prinse de umeri, obligând-o să se întoarcă spre el, ca și cum ar fi refuzat să-i permită să mai fugă. Atingerea lui n-o ajuta în nici un fel să-și recapete controlul.

– Oh, Doamne, cât trebuie să te fi rănit! clătină el din cap.

Cu degete blânde, îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească. Ochii întunecați erau cuprinși de emoție, deși îi era imposibil să-și dea seama despre ce emoție era vorba.

– Dar n-am avut altă soluție, Sorrel. Știi foarte bine în ce situație mă aflam, murmură el. Aș fi putut ajunge în cele din urmă să te urăsc, iar eu...

– Nu te mai agita, îl întrerupse ea cu răceală, ignorând faptul că replica lui o luase prin surprindere.

Modul în care i se adresa o făcea să se îmblânzească, tocmai într-un moment în care nu trebuia s-o facă. Se străduia din răsputeri să țină ascuns cât de mult o rănise, sau cât de greu îi fusese să treacă peste ceea ce se întâmplase.

– A luat sfârșit în urmă cu multă vreme, minți ea.

– Poate că ai trecut peste acea durere, și poate că m-ai uitat, replică bărbatul, dar a lăsat o urmă în inima ta, nu-i așa? Am dreptate, Sorrel, ai ajuns să nu mai ai încredere nici în mine, nici în alt bărbat. Nu încerca să mă contrazici, îmi dau seama foarte bine.

Cu o mișcare bruscă, se smulse din strânsoarea lui. Se săturase de el și de întrebările lui. Dacă i-ar mai răspunde la una singură, ar însemna să-l provoace să mai pună încă o duzină.

– O să trec și peste asta, ridică ea din umeri.

Ajunsese aproape de ușă, iar ultimii pași care o despărțeau de ea fură făcuți în grabă. Dar înainte să întindă mâna s-o deschidă, vocea lui răsună provocator:

– În acest caz, de ce ești atât de grăbită?

Brusc, tânăra femeie înțelese că încercarea ei de a se îndepărta cât mai repede de el nu era tocmai acțiunea unei femei căruia nu-i

pasă de el. Gândul că bărbatul își poate imagina că-i este teamă de întrebările lui o făcu să coboare mâna. Se întoarse pe jumătate spre el, răspunzând:

– Nu mă grăbesc, doar că...

Cuvintele îi muriră pe buze, deoarece Ellis se opri în fața ei, privind-o înțelegător. Cu privirea fixată asupra ei, bărbatul declară:

– Doar că ești agitată în prezența mea, nu? Dar e vina mea, Sorrel, sau din cauza ta ești atât de irascibilă? Ți-e teamă de reacțiile tale?

Dacă ar fi fost după ea, ar fi alergat spre casa familiei Drury așa cum era îmbrăcată. Numai că vocea lui era din nou seducătoare.

– Eu... se bâlbâi ea.

Nu avu ocazia să mai spună un cuvânt.

– Ți-e teamă că, dacă te-aș prinde din nou în brațe, mi-ai răspunde la fel de fierbinte ca data trecută?

În urmă cu câteva minute, întrebarea aceasta ar fi provocat-o să se răstească la el, dar privirea lui hipnotică o împiedica să reacționeze.

– La fel cum ai făcut atunci când naivitatea cu care ai răspuns ar fi trebuit să-mi spună ce am înțeles abia azi? Ți-e teamă că, dacă ai ajunge din nou în aceeași situație, ai uita că n-ai nici un pic de încredere în mine și nimic nu te-ar mai reține?

Fermecată de privirea și de cuvintele lui, păru să treacă o eternitate până când își regăsi vocea să răspundă. Pe de o parte, ar fi vrut să continue să-i vorbească cu blândețe, s-o facă din nou să aibă încredere în el, dar un avertisment disperat începuse deja să răsune în mintea ei. Ceea ce spunea el era foarte adevărat. Dar, în timp ce-l fixa cu privirea fără să spună nimic, își dădu seama cât de

aproape e de a fi din nou rănită. Singura soluție era să mizeze pe cartea înșelăciunii, din moment ce-l convinsese data trecută că voia doar să se răzbune.

– Știi foarte bine ce ți-am răspuns data trecută, își găsi ea vocea în cele din urmă, încercând să-l înfurie.

Dorea din răsputeri să-l supere, deoarece ar fi fost singura modalitate de a se pune la adăpost, din moment ce nu putea avea încredere în propriile reacții.

– Ah, da, dădu el din cap aprobator, zâmbind larg.

Zâmbea, iar ea încercase să-l înfurie! Era uluitor!

– Ar fi mai bine să plec, încercă ea să scape. Cred că hainele mele s-au uscat deja.

– Afară încă plouă cu găleata, observă Ellis, ochii lui reflectând un amuzament interior. Cred că și restul hainelor de pe tine o să se ude dacă ieși acum în ploaie.

Amintindu-și că o văzuse în lenjerie intimă, strânse mai tare halatul în jurul corpului ei suplu. Zâmbetul lui se întinse pe toată figura.

– Știi că nu ești așteptată la masa de prânz.

Sorrel se strădui din răsputeri să nu rostească întrebarea care-i stătea pe buze, dar n-avu noroc.

– Și ce propui? se auzi ea întrebând.

– Nimic altceva decât să stai și să iei masa de prânz cu mine, o asigură el.

– Dar n-ai o altă întâlnire? se interesă ea, amintindu-și de blonda din seara trecută.

– Dacă vrei, întreaga mea zi e la dispoziția ta, zâmbi el, apoi îi făcu un semn cu ochiul.

Mănâncă împreună cu mine, Sorrel, fac niște sandvișuri cu brânză extraordinare.

Ochii ei rămaseră o vreme fixați pe buzele lui, înainte să-și aducă aminte că adusese propriile sandvișuri.

– Și ce s-a întâmplat cu pachetul cu somon afumat și cu caviar pe care l-am adus cu mine?

– S-a udat, replică el cu promptitudine.

Știind foarte bine că mințea, din moment ce pachetul era într-o cutie de plastic în care nu pătrunsese apa, tânăra femeie simți nevoia să izbucnească în râs. Chiar dacă reuși să-și păstreze expresia solemnă, nu-și putu reține replica murmurată:

– Uneori, te mai plictisești de somon afumat și caviar.

Dar trebui să zâmbească la vederea expresiei lui satisfăcute. Ellis se aplecă spre ea zâmbind, depunând un sărut ușor pe vârful nasului obraznic, în timp ce întreba:

– Cât de bine știi să tai pâinea?

Incapabilă să găsească puterea să-l lase singur să-și mănânce sandvișurile cu brânză, Sorrel replică:

– Sunt expertă.

Masa de prânz nu fu altcătuită din sandvișuri cu brânză, ci din supă, friptură cu salată, apoi biscuiți și brânză. Un vin delicios însoți una dintre cele mai bune mese de prânz de care avusese parte.

Fie era de vină atmosfera ploioasă, care făcea căldura din interior foarte primitoare, fie era efectul vinului, dar până la urmă tânăra femeie descoperi că se relaxase.

Vorbiseră despre orice alt subiect, în afară de ei doi. Discutară despre peisajele locului, despre picturile din hol și despre orice altceva le veni în minte.

– Te-ai săturat? întrebă el, în clipa în care refuză oferta lui de încă un biscuit.

– Voi avea într-adevăr nevoie de plimbarea pe jos spre casa familiei Drury, zâmbi ea, dându-și seama că e timpul să se pregătească de plecare.

O să te ajut să speli vasele, apoi o să...

– În casele cele mai bune, stăpânul casei citește ziarul în timp ce se spală vasele, o întrerupse el cu un zâmbet larg.

– Foarte bine, o să le las să se usuce mâncarea pe ele, replică ea, zâmbind la rândul ei.

Nu era decât o glumă, deoarece Ellis i se alătură la chiuvetă.

Spălarea vaselor se termină într-un timp record, iar tânăra femeie se îndreptă spre locul în care fusese depozitat costumul ei. Bărbatul îl scosese din uscător și-l pusese pe un umeraș, în speranța că-și va reveni la forma inițială.

– Presupun că pot face rost de un fier de călcat, spuse Ellis, observând modul cum privea costumul distrus.

– Nu e nevoie, dădu ea din cap, continuând să privească hainele.

După câte părea, gazda ei nu era prea dornică s-o vadă plecând. Dar bunul-simț îi cerea să plece cât mai repede, din moment ce oricum își permisese prea mult stând la prânz.

Cu toate acestea, trebuia să recunoască: faptul că Ellis nu încercase s-o convingă să mai stea o deranja oarecum.

Cu umerașul pe care se afla costumul în mână, trecu pe lângă el. Dar înainte să se îndrepte spre ușa de la bucătărie, cu mândria rănită că nu încercase s-o mai rețină, fu surprinsă de vocea lui blândă, care o anunță:

– După ce te îmbraci, vino în salon. O să prepar niște cafea.

Sorrel urcă în dormitor, mulțumită de modul în care decurseseră lucrurile. Nu că ar fi așteptat o invitație să ia masa cu Ellis. De fapt, dacă ar fi știut de la plecare că va ajunge acasă la el și vor lua masa împreună, ar fi rămas pe loc.

Se îmbrăcă în pantaloni, mulțumită că nu intraseră la apă, spunându-și că, deși Ellis începuse cu tirul de întrebări deranjante, până la urmă se purtase ca un prieten vechi, care n-o deranjase în nici un fel.

Chiar dacă prietenia lui fusese destul de impersonală, era sigură că amintirea clipelor petrecute împreună va fi foarte plăcută. Încheindu-și haina mototolită, hotărî să-și lase părul liber. Se va îndrepta direct spre casa lui Rod și, sperând că restul invitaților nu se întorsese, va urca în camera ei și va repara toate stricăciunile produse de ploaie.

Când coborî în salon, Ellis o aștepta cu cafeaua pusă în cești. Se ridică în picioare la intrarea ei și o invită să ia loc.

Sorrel îi zâmbi cu căldură în clipa în care îi întinse ceașca de cafea, gândindu-se că nu mai este în pericol. Deoarece el părea impersonal, nu se mai simțea tensionată.

Se puteau purta ca două persoane civilizate care beau cafea după masă. Dacă el nu va insista să vorbească despre alte chestiuni personale, nu era nici un motiv pentru care nu s-ar despărți în cei mai buni termeni.

Nu știu nici ea prea bine de ce, din moment ce Ellis părea la fel de relaxat, ceva nu-i dădea pace, făcând-o să pună capăt acestei stări de relaxare. Mai bine și-ar fi mușcat limba decât să fi întrebat, așa cum o făcu, dacă îi face plăcere să locuiască în regiune. Răspunsul ar fi trebuit să fie evident, din moment ce cumpărase o casă aici.

– Neville Drury mi-a spus că te-ai mutat de curând, încercă ea să-și justifice interesul.

– Îmi place să stau aici oricât de des pot, răspunse el. Cu toate acestea, serviciul îmi cere să petrec foarte mult timp la Londra.

Dându-și seama că greșise, deoarece acum îi dădea motive să-i pună la rândul lui întrebări personale, nu-și putu reține nevoia de a afla mai multe despre el.

– Cu siguranță, ți-a mers foarte bine după ce ai părăsit Kinglingham, observă ea.

Nu era surprinsă că bărbatul profită imediat de ocazia oferită, declarând cu un ton interogativ:

– Nici tu nu mi se pare c-ai fi dus-o foarte rău.

Dacă își imaginează că se va lăsa provocată, se înșală, își spuse Sorrel. Hotărâtă să nu-i spună nimic despre ea, nu știa ce răspuns să-i dea. Dar, din moment ce fusese prima care solicitase informații personale, Ellis nu părea dispus să cedeze.

– Așadar, vorbește-mi puțin despre Sorrel Maitland, o invită el, observând reacția ei de apărare. Nu e timp să-mi povestești tot ce s-a întâmplat în opt ani, timp în care te-ai transformat dintr-o crisalidă frumoasă într-un fluture minunat, dar o să mă mulțumesc să aflu ce s-a întâmplat imediat după... ce ne-am despărțit.

Tânăra femeie n-avea nici cea mai mică intenție să-i spună ceva. Dar ultimele cuvinte alungară orice urmă de relaxare ar fi simțit, făcând-o să izbucnească:

– După ce ne-am despărțit? E un mod politicos de a spune că m-ai dat afară pe ușă, nu?

Izbucnirea de mânie trecu repede, rămânând doar supărarea pe propria persoană, deoarece nu fusese în stare să-și păstreze calmul.

Cu toate acestea, Ellis nu răspundea cu aceeași monedă. Nici măcar nu făcea o încercare să se apere. Cu voce blândă, o întrebă:

– Încă mai contează atât de mult pentru tine, Sorrel? Amintirea despărțirii noastre încă te deranjează?

Câteva clipe, se încăpățână să nu răspundă. Dar, în timp ce el rămânea calm și liniștit, fără s-o grăbească în vreun fel, începu să-și dea seama că Ellis Galbraith se pricea foarte bine la psihologie. Era clar că, din clipa în care văzuse că încă suferea din pricina lui, se străduise s-o facă să se relaxeze, în timp ce încerca să-i citească în adâncul inimii. Era timpul să-și revină și să-l împiedice s-o mai facă să se simtă atât de fragilă.

– Nu, nu mă mai deranjează, clătină ea din cap, zâmbind ironic. Cred că eram destul de agitată în urmă cu opt ani, nu-i așa? Nu mă comportam așa cum ar trebui s-o facă o tânără de șaptesprezece ani care se respectă. N-ar fi trebuit să fiu atât de...

Se întrerupse brusc, incapabilă să continue.

– Inocentă? o completă el. Încrezătoare?

Stăpână din nou pe sine, ea ridică din umeri.

– Dacă insiști...

Privirea lui era grăitoare, dându-i de înțeles că nu se va mulțumi doar cu aceste cuvinte.

– După ce mi-ai tras covorul de sub picioare, m-am dus acasă și am plâns toată ziua, se strădui ea să zâmbească. Apoi, am hotărât că nu meritai să-mi irosesc lacrimile, așa că mi-am văzut de viața mea.

Nu fusese în nici un caz atât de ușor cum voia să pară, iar amintirea acelor clipe îngrozitoare amenința să-i zdruncine stăpânirea de sine. Dar nu se terminase, pentru că Ellis întrebă:

– Și ai venit imediat la Londra?

– Nu imediat, răspunse ea, înainte să gândească. Am fost...

Se opri, dorindu-și să fi mințit în legătură cu sosirea la Londra. Însă era prea târziu, din moment ce recunoscuse deja că nu. Ar fi putut, desigur, să-i vorbească despre slujba primită la familia Armitage, dar asta însemna să ajungă prea aproape de un adevăr pe care nu voia să-l mărturisească. Putea să trăiască fără dragostea lui, dar gândul că a ajuns s-o disprețuiască, așa cum făcuse cu fosta lui logodnică, era de neîndurat.

Pierdută în gânduri, nu-și dădu seama că se întrerupsese în mijlocul propoziției.

Dar Ellis interveni imediat:

– Continuă, Sorrel, o aduse el la realitate.

– De fapt.... se bâlbâi ea, neștiind cum să ascundă perioada în care fusese bonă și-l întâlnise pe domnul Ollerenshaw. Am fost bolnavă o vreme...

Abia dacă își dădea seama ce spunsese, dar cuvintele ei îl izbiră. Surprins, bărbatul exclamă:

– Ai fost bolnavă!

– Nu era nimic prea grav, încercă ea să scape ușor, dorind să nu-i spună nimic despre cât de mult slăbise și-și pierduse pofta de mâncare, sau despre zilele petrecute privind în gol, doar cu imaginea lui în minte.

Nopțile nedormite o făcuseră să arate atât de rău, încât mama ei considerase necesar s-o ducă la doctor.

Fără să fie conștientă de durerea care se întipărise pe figura ei, își reveni din amintirile neplăcute, descoperind îngrijorarea gazdei ei, care, cu o încruntare, întrebă:

– Care era problema?

Tânăra femeie oftă, mulțumită că scăpase cu bine de subiectul Cynthia Armitage, dar fără să-i placă direcția în care se îndrepta conversația.

– O să mă asigur că vei primi un raport de la medic, îl ironiză ea.

Dar nu putea să scape atât de ușor. Deoarece Ellis ignoră sarcasmul ei, clătinând din cap.

– N-ai avut niciodată nevoie să mergi la medic, în toată perioada în care ne-am cunoscut. Așadar, trebuie să fi fost ceva serios.

– N-a fost, clătină ea din cap, sătulă de întrebările lui. Dacă vrei să știi, ei bine, te anunț că era...

Nu găsea curajul să spună adevărul, dar încercările de a evita ceea ce avea de spus erau inutile. În cele din urmă, șopti cu voce răgușită:

– A fost o problemă... emoțională.

O spusese... Acum, nu rămânea decât la latitudinea lui să găsească un mod de a primi aceste informații. Ea începu să-și revină și nu-i păsa de părerea lui.

După inspirația lui grăbită, își dădu seama că bărbatul nu se gândise nici o clipă că avusese asemenea probleme. Era evident în expresia de pe figura lui. După câteva secunde în care nu putu rosti nici un cuvânt, Ellis exclamă:

– Ai avut o cădere nervoasă?

Sorrel se înfurie, dându-și seama că, după ce o dăduse afară fără să-i pese de ce simțea pentru el, se așteptase ca reacția lui să n-o afecteze în nici un fel. Sări în picioare, strigând la el:

– La naiba, erai lumea mea! Te iubeam!

Înainte să încheie ce avea de spus, bărbatul era și el în picioare. Fațada ei sofisticată căzuse de mult, iar corpul îi tremura de emoție.

Făcând un pas spre ea, o cuprinse cu brațele.

– Oh, Doamne, n-am știut, gemu el, lipindu-și obrazul de al ei. N-am știut că mă iubeai atât de mult!

Dar îi declarase iubirea ei, se gândi tânăra femeie.

– Știai care era adevărul, îl acuză ea, retrăgându-se și privindu-l cu ostilitate. Dar ai hotărât că nu e decât o copilărie.

Acum își amintea cu claritate acea dimineață în care o concediase și se îndepărtase de ea, lăsând-o singură.

– Știai, dar nu-ți păsa ce se întâmplă cu mine, continuă ea. Tu...

Vocea i se stinse brusc și neașteptat.

Ellis o trase spre el, sprijinindu-i capul pe umărul lui.

– E în ordine, draga mea, șopti el cu o voce atât de blândă, încât Sorrel ridică privirea spre el, cu ochi mari.

Bărbatul o sărută cu tandrețe, ca în seara aceea în care încercase pentru prima oară să-i aline durerea.

Tânăra femeie oftă adânc în clipa în care buzele lui o atinseră cu efectul lor vindecător. Mânia îi dispăruse. Încă în brațele lui, simți că totul revine la normal, iar după ce respiră adânc, putu să murmure:

– N-am vrut să-ți spun toate astea. Mi-aș dori să n-o fi făcut.

– Să nu-ți pară rău, replică el imediat. Îmi pare bine că știu.

– De ce? întrebă ea, privindu-l lung.

Ochii lui scurtători o fixară cu gravitate.

– Abia de curând am început să văd ce trebuia să înțeleg de mult, răspunse el. Ochii tăi erau mereu plini de veselie -– abia după ce ne-am întâlnit din nou și toată veselia dispăruse, mi-am dat seama că ascunzi o suferință profundă.

Inima ei începu să bată mai tare, iar Sorrel plecă privirea. Nu voia ca în ochii ei să se poată citi ca într-o carte deschisă.

Oare voia să-i spună că o iubește?

Clătină din cap, încercând să reziste slăbiciunii.

– Dar ce legătură au ochii mei, veseli sau mai puțin veseli, cu ceea ce tocmai am spus?

– Sunt martorii unei sensibilități pe care încerci s-o ascunzi, răspunse el fără să ezite. O sensibilitate pe care n-am văzut-o până de curând.

Sorrel se liniști, dându-și seama că nu văzuse ce sentimente ascunse avea pentru el.

– Ceea ce tocmai mi-ai spus, continuă el, m-a făcut să văd mai bine cât de sensibilă poți fi, Sorrel.

Tânăra femeie simți nevoia să dea o replică ucigătoare, dar nu-i venea nimic în minte. Fără să știe ce să mai spună, ajunse la concluzia că n-o mai poate acuza de lașitate dacă încearcă să plece acum.

Încercă să scape din îmbrățișarea lui, iar când o lăsă să plece fără să încerce s-o rețină, putu să-i spună:

– Nu mai sunt sensibilă, Ellis.

Nu-i făcu plăcere să-l vadă clătinând din cap, după cum nici cuvintele lui nu-i erau pe plac.

– Asta nu vrea să însemne decât că nu vrei ca eu sau un alt bărbat să descoperim sensibilitatea din tine. Dar este acolo, la fel de fragilă ca întotdeauna.

Din zâmbetul lui blând, își dădu seama că n-avea nevoie de nici un răspuns.

Era sigur de ceea ce spunea, și nici o încercare de a nega din partea ei n-avea vreun rost.

Hotărî că e cazul să schimbe tactica.

– Dacă vrei să sugerezi că încă te mai iubesc, să știi că te înșeli, minți ea cu răceală.

Dar se întrebă cât de mult putea citi în ochii ei, când o cuprinse de umeri și o întrebă:

– Dar nici nu mă urăști, nu-i așa?

Câteva secunde, se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-i spună că nu simte nimic pentru el. Dar, amintindu-și răspunsul fierbinte la atingerile lui, ca și zâmbetul cu care o privise, își dădu seama că nu va crede așa ceva.

Încercă una dintre ridicările din umeri indiferente, în timp ce declară:

– Cum aș putea să te urăsc, Ellis? Fără tine, i-ar fi luat ani buni fetei de la țară să se maturizeze.

În plus, îi zâmbi fals, adăugând cu toată răceala de care era în stare:

– Dacă nu-ți place imaginea, mă pot gândi la cel puțin o jumătate de duzină de bărbați care s-ar potrivi.

Aceste replici ar trebui să fie de-ajuns pentru a ucide orice idee de-a lui privind sentimentele pe care le-ar mai putea avea pentru el. S-ar fi îndreptat spre ușă cu fruntea sus, dacă el n-ar fi reținut-o.

– Inclusiv bărbatul care plătește pentru cheltuielile tale? o provocă el.

Dorind doar să plece cât mai repede, Sorrel se încruntă, întrebându-se la ce se putea gândi el în această clipă. Dar zâmbetul fals încă i se putea citi pe buze:

– Desigur, dădu ea din cap.

Zâmbetul lui sardonic nu-i plăcu deloc. Nici cuvintele tăioase care urmară:

– Draga mea Sorrel, să sperăm că respectivul domn are toată răbdarea de care va avea nevoie, în timp ce așteaptă să-i dai ceea ce vrea de la tine.

Era o remarcă referitoare la virginitatea ei, dar de care nu se simțea afectată. Ridică bărbia cu mândrie și părăsi încăperea.

Capitolul 8

Când Rod Drury o conduse înapoi la Londra, Sorrel fu foarte bucuroasă să se întoarcă în apartamentul ei singuratic. Avea nevoie disperată de timp să se gândească.

Ellis insistase s-o conducă acasă la familia Drury, dar n-avusese nici cea mai mică intenție să stea de vorbă cu el. Nici el nu fusese prea dornic de conversație. O dusese la destinație fără să-i adreseze mai mult de câteva cuvinte, iar ea alergase spre camera ei să se schimbe.

Abia terminase de reparat stricăciunile provocate de ploaie, când gazdele împreună cu invitații lor se întorseseră acasă. Rod venise direct în camera ei, s-o întrebe dacă nu avusese probleme din cauza ploii.

– Apa de ploaie este foarte bună pentru ten, remarcase ea zâmbind, păstrând secretul întâlnirii cu Ellis.

– Tenul tău n-are nevoie de alte îngrijiri, replicase el privind-o cu gravitate, destul de tulburat.

Sorrel se speriase, gândindu-se la cât de mult trebuie să-l doară respingerea ei. Dar bărbatul zâmbise, adăugând:

– Toată lumea s-a grăbit spre baie, pentru un duș fierbinte. Nu cred că mai este apă caldă. Vino să stăm de vorbă, până când se va reface rezerva.

După aceea, păruse că nu mai are nici un minut pentru ea, în care să stea și să-și pună gândurile în ordine. Cam la o jumătate de oră de când coborâseră în salon, li se alăturase Moira Drury. Când Rod plecase să facă baie, i se păruse nepoliticos să se ridice și să plece la rândul ei.

Apoi, o bună parte din invitați intraseră în salon, iar în clipa în care își spunea că se poate retrage, Rod apăruse și el, proaspăt îmbăiat și cu haine noi. Sensibilă la privirea lui tulburată, n-avusese inima să plece.

Foarte mulțumiți de comportamentul angajaților lor din seara petrecerii, gazdele hotărâseră să le dea o seară liberă, invitând toți musafirii în oraș. Cu șampania curgând în valuri, nu era nimeni prea grăbit să părăsească hotelul care fusese ales pentru restaurantul său renumit.

La acea oră târzie, copleșită de oboseală și de emoțiile zilei, Sorrel fusese prea epuizată să se mai poată gândi la ceva.

Ziua de duminică fusese la fel de umedă ca precedenta, iar invitații rămăseseră în casă, chiar dacă Sybil și-ar fi dorit din nou o partidă de călărie. Din nou, Sorrel crezuse că va fi nepoliticos să stea în camera ei.

Resemnată la gândul că va trebui să lase cugetările pentru clipa în care va ajunge acasă, răsuflase ușurată când Rod își anunțase părinții că trebuie să plece.

Toată lumea ieșise să-și ia rămas-bun de la ei, iar Moira îi spusese:

– Îmi pare bine că ai putut să vii.

Vocea femeii fusese sinceră, iar Sorrel îi mulțumise și ea pentru invitație și pentru un week-end plăcut. Nu era o minciună, din moment ce erau o familie foarte plăcută.

Cu toate acestea, fu foarte mulțumită să ajungă în apartamentul ei. Chiar dacă o lăsase singură cu gândurile ei, Rod insistă acum s-o conducă până la ușă.

– Chiar ți-a plăcut atât de mult cum i-ai spus mamei? întrebă el în clipa în care ajunseră la ușă, privind-o cu seriozitate.

– Părinții tăi sunt niște oameni drăguți, răspunse ea. Mi-a făcut plăcere să-i reîntâlnesc.

– Dacă vrei, poți să-i mai întâlnești, spuse el repede. Am putea...

Tristețea apărută în privirile ei îl făcu să se oprească.

– Chiar ai fost sinceră când mi-ai spus că răspunsul la cererea în căsătorie ar fi fost negativ și dacă aș mai fi avut răbdare?

– Da, am fost, dădu ea din cap aprobator, preferând sinceritatea.

Chiar dacă bărbatul nu părea foarte dispus să renunțe, simțea că trebuie să-și păstreze poziția. Rod îi aminti cât de bine se înțeleseseră, adăugând:

– Sorrel, putem rămâne prieteni. Nu te-am deranjat în acest week-end. Nici n-aș...

– Nu, Rod, îl întrerupse tânăra femeie. N-ar merge...

Amintindu-și cât de mult o duruse în urmă cu opt ani gândul că nu-și va mai revedea iubitul, aproape cedă impulsului de a spune că se vor mai vedea din când în când, dar instinctul o opri. Într-un fel, era sigură că bărbatul din fața ei nu simțea pentru ea acea dragoste copleșitoare pe care o simțise ea pentru Ellis.

– E mai bine așa, murmură ea cu blândețe.

Sigură în mintea ei că nu-i dăduse niciodată ocazia să creadă că simte pentru el altceva decât prietenie, tot nu reuși să se despartă de el cu inima ușoară.

Oftă ușor, amintindu-și data trecută când Rod o condusese acasă. De această dată, Ellis n-o urmă în persoană, dar era mereu prezent în gândurile ei, fără să mai lase loc și pentru nefericitul Rod Drury.

Până a doua zi dimineață, nu încetă să se certe pentru comportamentul prostesc de care dăduse dovadă din prima clipă în care Ellis Galbraith se întorsese în viața ei. Totul culminase cu intrarea în casa lui — deși ar fi putut ajunge în orice altă casă, a oricărui alt vecin.

Era sigură că trebuie să n-aibă nici un fel de milă și de înțelegere. În condițiile în care bărbatul acesta cunoștea la fel de bine adresa la care locuia, ca și numărul de telefon, nu voia să fie din nou surprinsă de un torent de emoții la vederea lui, sau la auzul vocii atât de cunoscute.

Pe la jumătatea nopții, își dăduse seama că nu va realiza mare lucru schimbând numărul de telefon. Oricum, Ellis știa unde locuia. Spre ora cinci, descoperi ceea ce putea fi ideea salvatoare.

La ora nouă și jumătate, era în picioare, cu mâna pe receptor. Dădu telefon agenților care se ocupau de închirierea apartamentului ei, cerându-le să-l subînchirieze pentru o vreme. La ora zece și jumătate, plecase deja de acasă, în căutarea agențiilor imobiliare.

Abia acum își dădea seama cât e de util să ai bani. Acum căuta un apartament modest, pe care o tânără care se întreține singură e capabilă să-l plătească.

Suma importantă de care dispunea îi permise să găsească destul de repede ceva potrivit. În mai puțin de un sfert de oră, avea în mână cheile unui apartament, pe care urma să-l viziteze pentru a decide dacă vrea să-l închirieze.

Era un apartament micuț, așa cum o avertizase agentul imobiliar, dar părea destul de prezentabil. Nu vedea nici un motiv pentru care nu s-ar muta imediat în el. Desigur, ar putea schimba tapetul și o parte de mobilier, dar era foarte potrivit. Hotărî să închirieze apartamentul aproape imediat, fără să-i pese că era într-o zonă mai puțin curată decât cea din care plecase.

Din punctul ei de vedere, viteza era cea mai importantă. Găsi o firmă care se ocupa cu transportul mobilei, hotărând să ia o parte din mobilier pentru a se simți mai confortabil în noua locuință.

Următoarele două zile fură ocupate cu împachetatul și cu alegerea lucrurilor pe care urma să le ia cu ea. Nu-i păsa prea mult că o parte din mobila inițială nu încăpea. Dacă noul chiriaș n-o dorea, putea s-o anunțe, având astfel ocazia s-o vândă.

Lucrătorii de la firma de transport nu se prezentară la ora două, cum promiseseră, ci după ora trei. Era prea bucuroasă să-i vadă, ca să le mai facă vreo observație în legătură cu întârzierea.

– Lasă lucrurile din dormitor pe mai târziu, îi spuse tânăra femeie bărbatului care supraveghea operațiunile.

Alegerea aceasta se datora în primul rând dorinței de a se odihni măcar câteva minute, după plecarea echipei. Se străduí să nu-i împiedice pe cei care se ocupau de mutatul mobilelor, urmărindu-i cu privirea. Doi dintre el plecaseră, purtând patul cu ei, iar când auzi pași în apropiere, nu putea însemna decât că unul dintre ei se întorsese.

– Ați fost foarte rapizi... începu ea, dar cuvintele îi muriră pe buze când întoarse capul.

Să-l vadă pe Ellis Galbraith în pragul ușii, privind în jurul lui nedumerit, o făcu să-și dorească din toată inima ca angajații firmei de transport să fi venit la timp. Poate că ar fi ajuns deja în noul apartament, iar el n-ar fi știut unde s-o găsească.

Fără să spună un cuvânt, îl urmări cu privirea în timp ce intra în cameră, sigură pe ea că nu-i va spune în nici un caz noua adresă.

Spera că, din moment ce nu-i spusese nimic, bărbatul va fi nevoit să vorbească primul, anunțând motivul pentru care se găsea aici. Dar, amintindu-și că nici dățile trecute nu-i spusese mai multe, n-ar fi mirat-o să nu fie mai comunicativ nici de data asta.

– Te muți? întrebă Ellis cu voce calmă, fără să pară afectat de ostilitatea din privirea ei.

– Sunt cu plata la zi, ridică ea din umeri, străduindu-se să fie evazivă.

Din modul în care se sprijinise de spătarul unui scaun, privind-o cu sprâncenele ridicate, își dădu seama că va avea curând parte de un comentariu acid.

– Dar îi datorezi ceva celui care plătește pentru tine, nu-i așa, Sorrel?

Nu terminase cu întrebările insolente, și, fără să aștepte răspuns, o provocă din nou:

– S-a săturat deja să te aștepte?

– Ești un... începu tânăra femeie, dar auzi pașii bărbaților care mutau mobila. Sunt ocupată, se răsti ea, întorcându-se cu spatele. Dacă ai ceva concret de spus, te ascult. Dacă nu...

Se întrerupse la vederea bărbaților care intrau în apartament.

Numai că lui Ellis nu-i păsa cine auzea ce avea de spus, ceea ce o punea într-o situație delicată.

– Am venit să te invit la cină, zâmbi el, iar zâmbetul nu-i părăsi figura nici la vederea expresiei ei nemulțumite.

– Adevărat...?

Privirile pline de interes ale bărbaților necunoscuți o făcură să se oprească. Nu era stilul ei să dea o replică doar ca să-l facă să se simtă prost în fața altora.

– Vino în dormitor, se hotărî ea în cele din urmă.

Ar fi vrut să-l ucidă cu mâinile goale, când îl auzi comentând:

– Aceasta este o invitație pe care nu pot s-o refuz!

Supărată pe el, fără să găsească nimic amuzant în această situație, Sorrel se îndreptă cu pași mari spre dormitor, lăsându-l s-o urmeze dacă vrea.

Zgomotul ușii care se închise în urma lui îi spuse că o urmase. Se întoarse imediat pe călcâie, pregătită să-l înfrunte. Din punctul ei de vedere, nu va avea nevoie de mai mult de jumătate de minut.

– În cazul în care n-ai înțeles cum stau lucrurile, Ellis Galbraith, sunt mai mult decât dispusă să-ți explic.

– Mi se pare că o să fie o conversație interesantă, observă el, întrerupând-o.

– O să fie, dădu ea din cap iritată, mai ales când o să reușesc să te fac să înțelegi că aș fi foarte fericită să nu te mai văd vreodată!

Expresia lui era în continuare relaxată, dar tinerei femei nu-i scăpă îngustarea pleoapelor, înainte să-i audă comentariul:

– Sorrel,ți-e teamă?

Mânioasă că reușise din nou să vadă prin ea, încercă să răspundă cu aceeași monedă.

– Ellis, îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc tocmai eu, dar nu ești imaginea cavalerului pe cal alb pe care îl așteaptă orice fată!

O deranja extrem de mult că, în loc să admită că nu voia să accepte invitația la cină, Ellis clătină din cap, privind-o gânditor. Ar fi dat orice să afle la ce se gândea. Nu-i plăcu următoarea declarație, la fel cum nu-i plăcuse nici prima:

– Continui s-o faci.

– Ce să fac? se răsti ea, dorindu-și să nu fi răspuns provocării.

– Încerci să fugi,

– Ba nu...

Incapabilă să nege, ridică din umeri cu indiferență.

– Dacă așa vrei să înțelegi mutatul meu, n-ai decât.

Imediat, îi veni să-și dea palme pentru prostia de care dăduse dovadă.

Uimirea de pe figura lui era dovadă că nu sugerase că fuge fizic, ci doar că evită conversația.

– Oh, Doamne, murmură el șocat, să nu-mi spui că te muți doar pentru că știu unde locuiești!

Singura ei apărare era sarcasmul. Îl privi lung, străduindu-se să-și recapete stăpânirea de sine.

– Ellis, cred că ți-am mai spus și cu altă ocazie cât de mult te poți înșela.

Din nou, descoperi că orice încercare de a-l prinde pe picior greșit era sortită eșecului. Bărbatul își revenise din șocul descoperirii, iar săgeata ei veninoasă părea să nu-și fi atins ținta. Zâmbetul rece de pe buzele lui era grăitor, în timp ce o provocă:

– Desigur, nu mai trebuie să te întreb dacă îmi vei lăsa noua ta adresă.

Sorrel zâmbi la fel de prefăcut.

– Desigur, zâmbi și ea. Numele tău este în capul listei de preferințe.

Amuzamentul de pe figura lui era cât se poate de vizibil.

– Deoarece sunt aici, o să te scutesc de palata taxelor poștale.

La naiba cu el! își spuse Sorrel. În nici un caz n-avea să-i dea noua adresă. Oricum, era sigură ce bărbatul bănuia ce gânduri îi treceau prin cap.

Dându-i foarte puțin timp de gândit, el atacă din nou:

– Și iubitul tău știe ce faci?

– Te referi la Rod Drury? întrebă ea, încercând să câștige timp de gândire.

– Te simți mai sigură pe tine când sunt mai mulți? o ironiză el, citind din răspunsul ei că are mai mulți iubiți.

Nu-i plăcea insinuarea lui, după cum nu-i plăcea nici conversația pe care o aveau.

– Nu mă voi mai vedea cu Rod Drury, răspunse ea cu voce calmă, dorindu-și din toată inima să-l vadă plecat.

Camera vecină era tăcută, iar tânăra femeie simțea nevoia să se ducă să verifice dacă totul este în regulă. Cu toate că nu era sigură că Ellis nu va pune mișcarea ei pe teama de a sta prea mult în aceeași cameră cu el, fu din nou luată prin surprindere de întrebarea lui:

– Ai crezut că e mai bine pentru el să te muți, decât să-i dai un răspuns la cererea în căsătorie?

Sorrel ridică privirea spre el, sperând că figura ei era lipsită de orice urmă de emoție. Apoi îl văzu zâmbind, în timp ce observa:

– Dacă procedezi așa de fiecare dată, cred că ai o adevărată listă de vechi adrese.

Din cuvintele lui, reieșea că era de părere că fusese cerută în căsătorie de mulți bărbați. Gândul era amuzant, iar Sorrel fu nevoită să-și plece privirea ca să nu-i zărească sclipirea de veselie din priviri. Abia după ce reuși să-și controleze expresia, ridică privirea spre el, făcând o grimasă:

– Galbraith, văd că ești foarte darnic la complimente, observă ea, îndreptându-se spre fereastră. Sunt foarte ocupată...

Refuză să-l mai privească, sperând că va înțelege aluzia.

– Așadar, iei cina cu mine în această seară? întrebă el.

– Nu, mulțumesc, veni răspunsul.

În cameră se lăsă tăcerea. În curând, Ellis va pleca, fără să știe noua ei adresă, și fără măcar să-și imagineze cât de mult ar fi dorit să meargă oriunde o invita.

N-avea nici cea mai mică idee la ce se gândea, în timp ce stătea nemișcat. Dar vocea lui profundă rupse tăcerea:

– Să fii fericită!

Sorrel știu că acesta era modul lui de a-i spune că accepta refuzul de a-l mai vedea vreodată.

Nu se mișcă de lângă pervazul ferestrei, în timp ce ușa de la dormitor se deschise și apoi se închise încet. În ochii ei se adunară lacrimi pe care nu putea să le verse, în timp ce ecoul pașilor lui se stingea încet. Oh, Doamne, cât de mult îl iubea!

Ellis nu ridică privirea spre fereastră, în clipa în care păși în stradă. Pentru Sorrel, era clar că era ultima oară când îl mai vedea. În timp ce unul dintre bărbații care îi mutau mobila îi admiră mașina parcată în apropiere, Ellis se opri o clipă, schimbând câteva cuvinte cu ei. Chiar dacă nu putea auzi despre ce era vorba, tânăra femeie își imagină că discutau despre performanțele tehnice ale autovehiculului.

Când reuși în cele din urmă să se despartă de bărbații care mutaseră mobila, se simțea deja epuizată. Ajunsese în noul apartement, iar mobila cunoscută îi dădea un aer de intimitate.

Până când termină de despachetat, reuși să se calmeze. Chiar începu să i se facă foame, în timp ce scoatea hainele din valize. Cu toate acestea, descoperise că activitatea fizică o împiedica să se gândească prea mult la Ellis, așa că nu voia să se oprească pentru masă.

Hotărâtă să nu se gândească la el, se concentră asupra viitorului. Avea de gând să fie o femeie emancipată, departe de aparența sofisticată, care nu i se potrivise niciodată cu adevărat. Dacă voia să se simtă bine, trebuia să mizeze pe propriile forțe. Dragul domn Ollerenshaw dorise să-i facă viața mai ușoară, dar nu era fericită, fără nimic de făcut. Oricât de mult ar fi încercat, ultimele cuvinte pronunțate de Ellis ajunseseră aproape s-o obsedeze. Era mai pregătită decât fusese la șaptesprezece ani. Ar putea încerca să lucreze din nou în domeniul secretariatului; fusese foarte bună în urmă cu opt ani, n-avea de ce să nu fie la fel de bună și acum.

Din senin, se gândi că era foarte bună în ceea ce făcea doar de dragul lui Ellis. Cel mai important pentru ea în acea perioadă fusese să-l mai elibereze de sarcini. Gonindu-l din nou din mintea ei, și terminând de așezat hainele pe rafturi, continuă să se întrebe ce putea să lucreze. Era sigură că bucuria de viață îi va reveni după o vreme, indiferent de șeful pentru care va lucra.

Însă, cu toate că se gândea cu încântare la femeia emancipată care va fi, fu pe punctul să rateze de la prima încercare. Descoperi că la raftul de la bucătărie, care fusese demontat și montat din nou, șuruburile nu erau prea bine prinse.

Nu se pricepuse niciodată la activități manuale, iar acum era sigură că e incapabilă să-și fixeze raftul.

Recunoscând că era prea femeie ca să se priceapă la așa ceva, alese în cele din urmă să nu se lase bătută. După o jumătate de oră de muncă, trebui să recunoască: nu se pricepea deloc la gătit. Mormăia nemulțumită, când sunetul soneriei o făcu să tresară.

Cu părul prins la spate, îmbrăcată în blugi și un tricou larg, se îndreptă spre ușă. Presupunea că e vorba despre unul dintre vecini care voia să-i ureze bun venit. Cu această ocazie, o să-l poată ruga să-i fixeze raftul de la bucătărie.

Dar șocul o lăsă mută, în clipa în care deschise ușa. Ochii lui Ellis Galbraith alunecară asupra corpului ei, studiindu-i îmbrăcămintea uzată. Cu o urmă de amuzament, Sorrel își spuse că nici măcar nu-l poate ruga să-i fixeze raftul, din moment ce era sigură că invitase pe altcineva la cină.

– Cum naiba... începu ea, când reuși să-și recapete vocea.

– Hei, zâmbi el bine dispus, ridicând la nivelul ochilor o pungă dinspre care veneau niște arome îmbietoare, apoi arătându-i o sticlă de vin. Nu prea cred că ai avut timp să mănânci ceva, și nici nu sunt sigur că-ți poți găsi farfuriile și tacâmurile.

Sorrel simțea că leșină. Se străduise din greu să se mute, doar pentru a fi la adăpost de el. Dar Ellis zâmbi larg, cu zâmbetul lui fermecător:

– Renunță, Sorrel — știi foarte bine că mori de foame!

Recunoscând că, cel puțin pentru moment, fusese mai isteț decât ea, n-avu altceva de făcut decât să-i deschidă ușa. Cu o expresie războinică, îl întrebă:

– Știi să folosești o șurubelniță?

Capitolul 9

Repararea raftului din bucătărie trebui să mai aștepte. Ellis declară că și el este mort de foame și că nu voia să mănânce mâncarea rece.

Așadar, tânăra femeie eliberă imediat masa și făcu rost de două farfurii, în timp ce el căuta două pahare pentru vin.

Cu toate că le găsi, pe nicăieri nu putu da de un tirbușon.

– O să-ți arăt un vechi truc de cercetaș, declară el cu un zâmbet fermecător, deși ea n-avea nici cea mai mică intenție să se lase fermecată.

Scoase foarte repede dopul de la sticlă cu ajutorul unui cuțit, în timp ce Sorrel încerca să-și imagineze cum arăta într-un costum de cercetaș. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care putea da dovadă pentru a nu avea în fața ochilor copilul pe care l-ar fi avut împreună.

Manierele lui Ellis fură ireproșabile pe parcursul mesei, iar când mâncarea fu consumată, tânăra femeie își spuse că era de vină vinul pentru starea de relaxare pe care o simțea.

Numai că trebuia să recunoască: și dacă ar fi băut apă simplă, s-ar fi simțit la fel, deoarece starea ei n-avea nici o legătură cu mâncarea sau cu băutura.

În clipa în care farfuria lui fu goală, Sorrel se ridică în picioare.

– E târziu, observă ea, în timp ce aduna farfuriile și tacâmurile și le ducea la chiuvetă.

Auzi zgomotul provocat de picioarele scaunului în clipa în care se ridică și el, iar inima începu să-i bată mai tare doar pentru că se afla foarte aproape de ea și-i murmură la ureche:

– Aș părăsi eu o doamnă care are nevoie de ajutor?

Imediat, Sorrel își aduse aminte ziua când o părăsise, fără să privească în urmă. Da, ai făcut-o, își spuse ea în gând, cu durere, dar se întoarse spre el cu o figură calmă și liniștită. Numai că bărbatul n-o privea, ci fixa cu atenție raftul care trebuia reparat.

– O să chem pe cineva să-l repare mâine, ridică ea din umeri, vrând să-i dea de înțeles că n-are nevoie de ajutor.

– Nu-mi place să las pe mâine ce pot face azi, murmură el, privind-o cu ochii lui adânci și întunecați.

Privirea lui atentă o făcu pe tânăra femeie să se crispeze. Până în urmă cu câteva clipe, comportamentul lui relaxat o făcuse să se simtă în siguranță, dar brusc, starea aceea dispăruse. O privea tăcut și răbdător, ca și cum i-ar fi cerut să aibă încredere în el. Până și remarca lui se referea la relația lor, pe care și-ar fi dorit-o consolidată și relaxată.

Tensiunea urca în ea, în timp ce-și dădea seama că, dacă ar fi avut încredere în el, așa cum îi cerea, ar fi trebuit să-i spună și cine plătea pentru cheltuielile ei.

Cu un efort conștient, privi în altă direcție.

N-ar fi fost în stare să suporte transformarea privirii lui într-una plină de dispreț, dacă i-ar fi spus adevărul despre banii ei.

– Ei bine, spuse ea în cele din urmă, străduindu-se să controleze starea de rău care amenința s-o copleșească, din moment ce singurul motiv pentru care te-am lăsat să intri a fost să-mi repari raftul, nici n-aș visa să te opresc... dacă insiști.

Ignoră privirea lui atentă și se întoarse spre chiuvetă, rugându-se să accepte lucrurile așa cum erau. Începuse să spele deja farfuriile, când îi auzi pașii care se îndepărtau de bucătărie.

Auzi ușa de la intrare, iar în timp ce se gândea că se săturase să încerce să se înțeleagă cu ea, dispăruse, fără măcar să-și ia rămas-bun. Dar, în clipa în care era pe punctul să fie copleșită de disperare, îl auzi întorcându-se. Respiră adânc, străduindu-se să-și mobilizeze și ultimele resurse de hotărâre de care mai putea da dovadă.

Spre ușurarea ei, bărbatul părea să-și fi regăsit starea de relaxare inițială.

– În absența unei șurubelnițe, comentă el, ridicând o piesă de metal pe care se dusese s-o colecteze din mașină, nu rămâne decât să urmăm sfatul lui Confucius.

– Și care era acesta? se interesă ea cu un zâmbet.

– Când n-ai șurubelniță, folosești altceva, cită el cu un accent chinezesc îngrozitor.

Epuizată nervos din pricina stărilor contradictorii prin care trecuse, simți nevoia să izbucnească în râs, dar își controlă amuzamentul cu un efort voluntar, declarând cu solemnitate:

– Nu prea cred că existau șurubelnițe pe vremea lui Confucius.

Zâmbetul lui îi încălzea privirea.

– Femeie neîncrezătoare, clătină el din cap, îndrăznești să te îndoiești de autenticitatea citatului meu?

– Nu e ca și cum aș fi spus că minți! replică Sorrel, copleșită de un sentiment de satisfacție provocat de schimbul de replici amuzante. Am niște treburi de făcut în dormitor, declară ea, imediat ce terminase de spălat vasele.

Conștientă că nu mai era capabilă să se controleze, trecu în grabă pe lângă el și se îndreptă spre dormitor. Din bucătărie nu veni nici un zgomot, în timp ce se străduia să-și recapete stăpânirea de sine.

Dar numai când auzi zgomote din bucătărie care îi spuneau că, data viitoare când va intra acolo, va găsi raftul reparat, își spuse că ar vremea să se întoarcă, chiar dacă nu era prea sigură pe ea.

Deoarece nu voia să riște să fie prea aproape de el, rămase pe loc, spunându-și că Ellis o va anunța când va termina de reparat raftul.

Nu va trebui decât să-i mulțumească pentru ajutor și pentru cină, iar dacă el nu va da nici un semn că intenționează să plece, o să-i dea de înțeles că este obosită și o să-i spună noapte bună.

Dar lucrurile nu merseră așa cum planificase. În primul rând, repararea raftului îi luă mult mai puțin decât crezuse ea. Iar Ellis n-o chemă în bucătărie să-i admire rezultatul muncii, ci veni în dormitor, nu ca s-o cheme, ci să-i spună:

– Sorrel, vino să-mi arăți unde vrei să agăți tablourile. Le-am văzut pe o masă în hol.

– Eu...

Din câte se vedea, n-avea nici cea mai mică intenție să plece. Dar trebuie să plece, repetă ea în gând, clătinând din cap. Nu mai poate suporta multă vreme să fie atât de aproape de el.

– Este prea târziu să începem să batem cuie în pereți, reuși tânăra femeie să spună, cu un mic zâmbet. Nu vreau să fiu urâtă de vecini înainte chiar de a mă fi prezentat!

Se aplecă să întindă mai bine cuvertura de pe pat, reușind să se controleze. Numai că era doar temporar, deoarece șocul o lovi cu putere descoperind, în clipa în care se ridică brusc, că Ellis o privea drăgăstos.

Conștientă că imaginația îi făcea din nou probleme, incapabilă să se controleze, se bâlbâi:

– E târziu... cred că e mai bine să pleci.

În cele din urmă, îndrăzni să arunce o privire spre el, știind cât de prostesc ar fi să creadă că privirea lui exprima dragostea. Acum, pe figura lui nu se vedea decât amuzament, în timp ce remarcă încet, cu voce calmă:

– Dacă ai fi o adevărată doamnă, m-ai invita să stau peste noapte și să dorm... pe acea canapea, încheie el, după ce aruncase o privire semnificativă spre pat. Zâmbetul lui larg o luă prin surprindere.

– Dacă aș putea fi sigură că un adevărat domn doarme pe canapeaua mea... cine știe. Poate că aș fi tentată.

Râsul îi îngheță pe buze când Ellis se apropie, punându-i o mână pe umăr. Doar atingerea lui era suficientă s-o facă să se simtă slabă, dar, spre bucuria ei, cuvintele lui o liniștiră:

– Vino să mă conduci la ușă.

Incapabilă să spună ceva de teamă că vocea îi va suna ciudat, se îndreptă spre ușa de la intrare, cu umerii cuprinși de brațul lui. Simțea o nevoie arzătoare să-și lase capul pe umărul lui și să se odihnească măcar câteva secunde. Încă se lupta cu acest impuls, când cuvintele lui rupseră tăcerea care se instalase între ei.

– O să agăț tablourile mâine, zâmbi el. O să fiu aici la prima oră.

Dar Sorrel clătină din cap. Din clipa în care-l văzuse la ușă, știuse că se va ajunge aici. Trebuia să se termine aici, de dragul liniștii ei sufletești. Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de confortul brațelor lui. Nu voia ca atingerea pe care și-o dorea atât de mult s-o împiedice.

– Ellis... nu vreau să te mai văd, spuse ea încet, sperând c-o va înțelege.

Chiar dacă o va acuza din nou că fuge, tot nu putea să-și schimbe apartamentul la fiecare cinci minute, deși aceasta ar fi soluția, dacă ar refuza s-o asculte.

Tăcerea care se lăsă în încăpere când bărbatul nu răspunse nimic, părea să dureze la nesfârșit. În cele din urmă, fu nevoită să-l privească. Nu știa nici ea prea bine la ce se aștepta. Prima bănuială ar fi fost că se va interesa de persoana pentru care a luat această decizie, dar expresia lui nu dădea de înțeles așa ceva. Desigur, buna lui dispoziție dispăruse, dar privirea gravă cu care o fixă o făcu să se tensioneze brusc. Iar răspunsul la declarația ei fu o întrebare pusă printre dinții strânși, ceea ce însemna că voia un răspuns sincer la o întrebare clară:

– Pot să știu de ce nu vrei să mă vezi din nou? întrebă el, părând atât de concentrat în așteptarea răspunsului, încât dădea impresia că a încetat să mai respire.

Sorrel îl fixă cu privirea, fără să spună nimic. Realizase că trebuie să fie important pentru el și că ar fi mai bine să fie sinceră. În plus, simțea că nu vrea să-l mintă.

– Crezi cumva că vei fi tentată dacă ne vom vedea mai des? insistă el, dându-i de înțeles că așteaptă în continuare răspunsul.

O secundă, se gândi să dea o replică ironică, sau un comentariu despre siguranța de sine de care dădea dovadă, fiind mai degrabă un semn de aroganță. Dar ideea muri imediat. Oricum ar fi încercat să întoarcă lucrurile, în ultimul timp nu dăduse dovadă de aroganță. Ellis refuza să facă vreo mișcare, iar ochii lui întunecați o fixau cu hotărâre, părând să îndepărteze fațada sofisticată sub care se ascunsese de atâta vreme.

Ca și cum ar fi fost obligată de o forță mai puternică decât ea, mărturisi o parte de adevăr:

– Ellis, ai avut dreptate... când ai spus că m-ai rănit foarte mult în trecut.

Gâtul i se uscase, iar cuvintele ieșeau cu greutate. Dar se strădui să continue, descoperindu-i adevăratul motiv pentru care nu voia să-l mai vadă:

– Nu te pot lăsa să-mi faci din nou rău.

Emoția din vocea ei îi transformă cuvintele în șoapte. Dar, după câteva clipe agonizante, în care bărbatul părea să n-aibă nimic de spus, vocea lui răsună în încăpere, răgușită de emoție:

– Vrei să spui că hotărârea pe care am luat-o în urmă cu opt ani m-a costat pierderea încrederii tale pentru totdeauna?

Lacrimile amenințau să se adune în ochii ei, la auzul emoției din vocea lui. Însă nu mai era nimic de făcut, iar Sorrel clătină din cap:

– Ellis, mi-ai urat să fiu fericită. Tot ce pot spune este că sunt mai fericită fără tine.

Degetele lui se strecurară sub bărbia tinerei femei, obligând-o să-l privească în ochi, în timp ce se străduia cu toate forțele ei să ascundă tristețea copleșitoare din priviri. Fixând-o cu privirea, îi mângâie încet obrazul, atingerea lui fiind ca un balsam vindecător.

Dacă tânăra femeie nu s-ar fi simțit atât de tulburată, dacă n-ar fi fost conștientă că singurul lucru pe care l-ar regreta toată viața ar fi un moment de slăbiciune, s-ar fi prăbușit la auzul vocii lui:

– Te iubesc, să știi, murmură bărbatul, observând privirea ei neîncrezătoare și șocată. Sorrel, te iubesc foarte mult, așa cum am făcut-o totdeauna.

O sărută cu tandrețe, iar inima ei aproape se rupse în două. Deoarece, în clipa în care ridică privirea, ochii lui exprimau acceptarea dorinței ei de a nu-l mai vedea vreodată.

Nu se aplecă din nou s-o sărute. Deși știa foarte bine că o poate face să-i răspundă, declarația ei că va fi mai fericită fără el nu-l împinse s-o mai sărute o dată. Încet, bărbatul se întoarse și ieși din apartament.

Sorrel plânse în acea noapte cum nu mai plânsese de ani buni. Nu voia să fie din nou rănită de Ellis, dar era. Îi spusese că nu mai vrea să-l vadă, dar adevărul era că aproape înnebunea la gândul că nu-l va mai vedea. Oh, Doamne, de ce trebuise să spună că o iubește?

Când veni dimineața, era capabilă să gândească mai clar. Chiar dacă o privire în oglindă îi spuse că va trebui să rămână întreaga zi acasă, deoarece nimic n-ar fi putut să-i reducă pleoapele umflate la forma inițială.

Mâncarea n-avea nici un gust, așa că renunță la micul dejun, luând o ceașcă de cafea. Singura soluție ar fi să-i mărturisească adevărul. Da, îi spusese că o iubește, dar era sigură că o iubise și pe fosta lui logodnică, pe care ajunsese acum s-o deteste.

Amintindu-și privirea disprețuitoare cu care o fixase pe Wenda la teatru, se întrebă dacă ar fi capabilă de eroismul de a-i spune adevărul, știind că o va privi la fel.

Poate că spusese că o iubește, dar și iubirea pentru Wenda murise, nu?

Conștientă de fragilitatea de care dădea dovadă în ceea ce-l privea, împărțită între dorința de a-i mărturisi adevărul și teama de disprețul lui, rămase multă vreme pe gânduri.

La ora prânzului, după ce revăzuse fiecare cuvânt pe care și-l spuseseră de la revedere, reușise să domine partea care refuza să mărturisească. Era sigură că s-ar fi făcut de râs dacă l-ar fi căutat să-i spună un astfel de lucru. Lacrimile începură să-i curgă din nou pe obraz, în clipa în care începu să agațe pe pereți picturile de care dorise să se ocupe Ellis.

Poate că folosi mai multă forță decât era necesar când bătu cuiele, deoarece își aduse aminte de declarația lui că o iubise dintotdeauna, ceea ce nu putea fi decât o minciună sfruntată.

Dacă o iubise dintotdeauna, cum de se logodise cu altă femeie? se întrebă ea, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei.

După ce trecurădouă săptămâni fără ca Ellis să dea vreun semn de viață, Sorrel își dădu seama că avea dreptate când își spusese că totul a luat sfârșit. Bărbatul acceptase în cele din urmă că nu vrea să-l mai vadă... că e chiar mai fericită fără el. Oh, Doamne, ce minciună putea să fie aceasta!

La începutul celei de-a treia săptămâni de la ieșirea lui Ellis din viața ei, tânăra femeie își rezervă un loc la un curs de secretariat, urmând să înceapă orele din septembrie.

Dar septembrie părea foarte departe, iar ea avea nevoie de o ocupație. Deja viața ei sofisticată părea la ani lumină distanță. N-avea nici o dorință să ia legătura cu vechile cunoștințe, ținând cont de faptul că acel stil de viață nu i se mai potrivea.

Cu gândul că va petrece o parte din timp redecorând noul apartament, hotărî să le facă o vizită părinților. Tatăl ei fusese cel care se ocupase de casă, așa că putea avea niște idei utile.

Mama ei era în grădina din fața casei, când lui Sorrel opri mașina. Dar Helen Maitland nu-și văzu sau auzi fiica până când nu împinse poarta care scârțâia și se opri în fața șirului de trandafiri.

– De ce nu ne-ai...?

– De ce n-am anunțat că vin? încheie Sorrel pentru ea, sărutând-o pe obraz și explicând apoi: știam că dacă anunț, o să lași totul baltă și o să petreci tot timpul în bucătărie, pregătind ceva bun de mâncare.

Helen Maitland avea degetele verzi de la plantele pe care le îngrijea cu dăruire, iar după ce o studie pe fiica ei cu atenție, o conduse spre casă cu un singur comentariu:

– Ai slăbit. Ți-ar prinde bine niște mâncare de casă.

Restul zile de sâmbătă trecu într-o atmosferă liniștită, iar tânăra femeie le povesti părinților despre noul apartament, cerându-le sfatul pentru redecorare. Duminică, tatăl ei îi sugeră să facă o plimbare ca să-și recapete culoarea din obraji, dar Sorrel preferă să meargă cu mașina.

Își dădu seama de ce făcuse această alegere când se apropie de Kinglingham. Întotdeauna evitase să se apropie de această localitate, unde se înțelesese atât de bine cu Ellis. Dar acum găsise curajul să se întoarcă.

Când descoperi că vechea clădire din cărămidă fusese demolată și înlocuită cu o clădire modernă, care adăpostea o firmă de spălătorie, își dădu seama că totul luase sfârșit. Întoarse mașina și se îndreptă spre casă, cu ochii umezi și sperând că durerea surdă care-i măcina inima va dispărea în cele din urmă.

Plecă de la părinții ei duminică seara, chiar dacă mama ei încercase s-o convingă să plece a doua zi dimineață. Dar Sorrel clătină din cap.

– A fost foarte plăcut, spuse ea, dar mâine dimineață vreau să mă duc la prima oră să cumpăr tapet.

Urmând sfaturile tatălui ei, în două săptămâni reuși să redecoreze apartamentul în întregime. Acum, avea nevoie de o altă activitate cu care să-și ocupe timpul.

În curând, asta deveni o problemă, care o făcu să devină neliniștită și agitată. Chiar dacă i-ar fi făcut plăcere să se ducă din nou la părinții ei, era sigură că aceștia vor observa și-și vor face probleme. Până la urmă, luă ziarul și căută un eveniment monden care putea s-o intereseze.

O expoziție de păpuși chinezești nu părea prea palpitantă, și nici târgul filatelic. În domeniul artei, singura ofertă era o expoziție de peisaje, la care n-avea să se ducă, orice ar fi.

După cinci minute de gândire, se revoltă. Și de ce să nu se ducă? E chiar atât de lașă încât să se teamă că, din pricină că Ellis avea pe perete câteva peisaje, o să dea peste el la expoziție?

Și ce importanță mai are, chiar dacă o va face? Ar putea să-l întâlnească oriunde. Nu hotărâse că e o nouă persoană. Această nouă persoană nu va fi decât o replică a celei vechi, evitând mereu locurile în care ar putea să-l întâlnească pe Ellis? La urma urmei, de ce-i era teamă?

Supărată pe propria persoană și dorind să nu fi citit niciodată acel anunț, începu să se întrebe dacă exista sau nu riscul să-l vadă. Coincidențele sunt niște lucruri stranii.

Ce fusese altceva decât o coincidență reîntâlnirea lor acasă la familia Drury?

Oricum, își spuse ea în timp ce se îmbrăca într-una dintre cele mai elegante rochii, dacă Ellis Galbraith nu se bucură acum de liniștea și pacea reședinței lui de la țară, mai mult ca sigur e la plimbare cu una dintre blondele acelea superbe care păreau foarte atrase de el.

Galeria de artă era liniștită și nu foarte aglomerată, dar după câteva momente începu să-și dorească să nu fi venit. Imaginea lui Ellis o bântuia. În fiecare peisaj vedea figura lui. Îl vedea în casa lui, unde o condusese ca s-o pună la adăpost de ploaie.

Oh, Ellis, exclamă ea în gând. Simțea o nevoie atât de acută să fie sprijinită, încât se apropie de un stâlp masiv și se sprijini de el, până fu în stare să-și revină. Când momentul de slăbiciune trecu, Sorrel hotărî că își demonstrase deja că nu e lașă venind la galeria de artă. Putea să se întoarcă acasă, cu conștiința împăcată.

Dar înainte să facă un pas ca să se îndepărteze de stâlpul care o ascundea parțial vederii, semnale de alarmă se declanșară în fața ochilor ei. Deoarece în liniștea care domnea în galerie răsună vocea proprietarului acesteia, care spunea:

– Bună seara, domnule Galbraith! În legătură cu tabloul despre care am vorbit...

Încremenită locului, nu mai auzi restul. Cuprinsă de panică, aruncă o privire cercetătoare în jur, căutând o altă cale de ieșire.

În timp ce încerca disperată să se calmeze, vocea lui răsună din apropiere:

– O să mă uit acum la el, Charles.

I-ar fi recunoscut vocea oriunde!

Încercă să raționeze, spunându-și că dacă Ellis voia să vadă o pictură din apropierea intrării principale, ar trebui să se îndrepte spre ieșirea din spate.

Sperând că era prea concentrat asupra picturii ca să observe prezența ei, și rămânând în apropierea pereților încăperii și în umbra stâlpilor de piatră, se îndreptă în grabă spre ieșirea din spate. Nu-i veni ideea că ar putea la fel de bine să se îndrepte spre intrarea principală, cu bărbia ridicată și cu încredere în ea, iar dacă el ar fi zărit-o ridicând privirea de la ce avea de făcut, să-i facă doar un semn indiferent din cap. Panica o ținea ferm în strânsoarea ei, în timp ce se îndrepta spre ușă.

Nesigură că aceasta era totuși ieșirea, puse mâna pe clanță și apăsă. Grăbită, pătrunse într-o altă încăpere, care avea tablouri agățate pe pereți.

Dar n-avu timp să observe conținutul acestora. La vederea cuplului care ocupa un fotoliu în încăpere, respirația i se opri. Dacă tot vorbea de coincidențe...

După privirea veninoasă din ochii femeii care se ridicase la vederea ei, era clar că ironia întâmplării o lovise din nou. Niciodată Cynthia Armitage nu arătase vreun interes pentru artă, dar acum se afla aici, împreună cu soțul ei! Expresia femeii era o indicație că, de această dată, nu voia s-o lase să plece înainte să-i spună ce părere avea despre ea.

– Tu din nou! strigă femeia, vocea ei stridentă răsunând în încăpere.

Alarmată, Sorrel întoarse capul spre ușa pe care o lăsase deschisă. Dar Cynthia îi văzuse privirea și nu ezită să se plaseze între ea și ieșire.

– Oh, nu! exclamă ea. De data asta nu te mai las să pleci cu nasul pe sus. Până când n-o să termin cu tine...

– Toată lumea te aude, interveni soțul ei, încercând s-o facă să tacă.

– Tu să taci și să mă lași în pace! se răsti ea. Îi vorbesc lui Sorrel Maitland și nu-mi pasă cine aude! E timpul ca toată lumea să știe ce cățea trădătoare și perfidă este!

– Te rog, spuse Sorrel, auzindu-și numele strigat cu voce puternică și știind că, dacă Ellis era în apropiere, auzise. Nu cred că este cazul să...

– Nu mă interesează ce crezi, se încruntă Cynthia, o să...

Apariția unor bărbați în camera în care se aflau o obligă să se oprească. Ellis Galbraith văzu dintr-o privire cum stăteau lucrurile și hotărî să preia controlul asupra acestei situații. Se întoarse spre Sorrel, încercând s-o liniștească din priviri. Tânăra femeie simțea însă că mai degrabă ar muri decât să fie de față la scena care urma.

– Charles, dacă vrei să te ocupi de ceilalți clienți, se întoarse Ellis spre bărbatul care-l urmase în încăpere, o să rezolv eu această problemă. Domnișoara Maitland este o bună prietenă de-a mea, îi spuse el Cynthiei. Că Ellis era unul dintre cei mai valoroși clienți se vedea după expresia lui Charles. Se întoarse pe călcâie, vizibil ușurat, închizând ușa după el. Fusese o idee bună, deoarece Cynthia își reveni repede din surprindere și se întoarse spre el, plină de furie:

– Sorrel Maitland este o prietenă de-a ta, așa e? comentă ea, văzându-i hainele scumpe. Dacă știi să asculți un sfat bun, ar trebui să renunți la o astfel de prietenie!

– Din această declarație nu pot concluziona decât că domnișoara Maitland nu este prietena dumneavoastră, observă Ellis cu voce calmă. Chiar dacă abia v-am cunoscut, nu pot spune că o învinovățesc.

– Câtă nerușinare! exclamă femeia, ultragiată, aruncând o privire spre soțul ei în căutare de sprijin. N-ai fi atât de mândru de tine dacă te-ar păcăli la fel cum l-a păcălit pe bietul meu tată!

Oh, Doamne, gemu Sorrel, dorindu-și să intre în pământ. Cynthia îi va spune tot, iar ea n-avea nici o soluție s-o oprească. Se simțea prea paralizată să se miște, să vorbească sau să-l roage pe Ellis să n-o asculte. Din privirea lui tăioasă, știa oricum că nu-l mai poate opri până când nu va afla totul și nu va rezolva această situație tensionată. Curând, expresia lui se va schimba în una de dezgust, aflând ce avea de spus femeia din fața lui.

– Doamnă, cuvintele dumneavoastră sunt jignitoare. Vă avertizez să aveți grijă ce spuneți.

– Să am grijă? se răsti Cynthia. Nu eu sunt cea care trebuie să aibă grijă, ci tu, dacă nu vrei să fii păcălit de cățeaua cu ochi verzi și plină de răutate! Sorrel văzu încleștarea maxilarului lui. În același timp, pumnii i se strânseră. Ridică bărbia cu agresivitate, declarând:

– Dacă vorbiți cumva despre ochii frumoși ai domnișoarei Maitland, țin să vă informez că n-am văzut niciodată urmă de răutate sau de înșelăciune în ei!

– N-ai văzut? veni replica, plină de răutate. Poate să fie foarte ascunsă, când are un plan de urmărit. Ar trebui să fii atent și să-mi urmezi sfatul: să n-o prezinți niciodată tatălui tău, altfel o să-l ușureze de o sumă importantă de bani, cum a făcut cu tatăl meu!

Genunchii lui Sorrel se înmuiară la vederea expresiei de pe figura lui Ellis, pe măsură ce asculta cuvintele femeii. Devenise atent și dornic de a afla mai multe, iar în curând acea privire va deveni una plină de dispreț.

– Aha, nu știai, nu-i așa? continuă Cynthia triumfătoare, descoperind că-l pusese pe gânduri. Nu ți-a trecut niciodată prin minte să întrebi de unde are atâția bani? Cu banii cui crezi că plătește apartamentul acela luxos în care trăiește? Sau pentru zdrențele scumpe cu care se împopoțonează?

În timp ce Sorrel se prindea de marginea fotoliului din apropiere ca să nu cadă, descoperind că se întâmplase lucrul de care se temea cel mai mult, Cynthia Armitage continuă, fără măcar să respire:

– De la tatăl meu, de acolo vin banii! Această femeie, se întoarse ea privind-o pe Sorrel cu ură, a mințit și a înșelat pentru a primi cât mai mulți bani. Tânăra femeie era pe punctul de a leșina înainte ca fosta ei angajatoare să fi terminat ce avea de spus. Dar ponegrirea caracterului ei în fața bărbatului care conta cel mai mult pe lume, nu luase încă sfârșit, deoarece Cynthia, ignorând privirea lui rece și periculoasă, continuă să-l tachineze:

– Ce crezi acum despre ea? Ce mai crezi despre frumoasa vrăjitoare cu ochi verzi care și-a făcut loc cu de-a sila în inima unui bătrân, fără să-i pese de nimic? Un bătrân singur de multă vreme și care nu putea rezista farmecelor unei femei de teapa ei; de fapt, cum crezi că poate cineva ca ea să-l facă pe un bărbat să-i lase o sumă importantă de bani moștenire? Văzându-și în fața ochilor sentința și condamnarea, Sorrel nu era sigură că nu va leșina. Șuvoiul de ură aruncat în direcția ei o lăsase aproape fără suflare. Până și Cynthia părea mulțumită de ea însăși și nu mai avea nimic de adăugat.

Cu gura uscată, tânăra femeie nu avea curajul să privească în direcția lui Ellis. Nici nu voia să audă ce avea de spus. Dacă picioarele ar fi ținut-o, nu era sigură că n-ar fi ieșit în fugă, încercând să evite să mai dea ochii cu el. Cu toate că nu putea să se miște, nu voia să vadă privirea lui plină de dispreț. Crezuse că nu poate suporta disprețul lui, dar dacă nu putea pleca, va fi nevoită să-l înfrunte.

Capitolul 10

În agonia provocată de cuvintele nemiloase, Sorrel se simți înfrântă și degradată. Dar era mai mult ca sigur că nu era nimic acum, în comparație cu ceea ce va simți după ce Ellis va termina de șters podeaua cu ea. Era sigură că va începe curând.

Dar, în timp ce se așteptase s-o atace pe ea, s-o distrugă cu comentariile legate de asemănarea cu fosta lui logodnică, descoperi că persoana pe care o ataca nu era ea, ci Cynthia Armitage!

Uluită, Sorrel îl privi cu ochi mari, auzindu-l cum se adresează femeii cu o voce rece și tăioasă:

– Dacă n-ați încheiat încercarea de a distruge reputația domnișoarei Maitland, înainte de a mai adăuga altceva țin să vă avertizez că, dacă mai spuneți un cuvânt defăimător, o să vă dau în judecată pentru defăimare.

– Ce o să faci? exclamă Cynthia, uluită. N-ai înțeles ce ți-am spus? Această fată l-a stors de bani pe tata până când...

– Am auzit fiecare minciună pe care ați spus-o, o întrerupse Ellis, cu voce calmă. De fapt, în ciuda instinctului care mă avertiza, v-am

permis chiar să arătați o urmă de omenie, dar n-am văzut nici una. Și am auzit destul.

– La naiba, n-ai auzit destul! strigă femeia, aruncându-i soțului ei o privire veninoasă, pentru că nu sărea s-o apere. Tata i-a lăsat moștenire...

– Dacă tatăl dumneavoastră a lăsat ceva moștenire domnișoarei Maitland, o întrerupse din nou Ellis, sunt sigur că a făcut-o drept mulțumire pentru bunătatea de care a dat dovadă față de el.

Uluită de ceea ce se întâmpla în fața ochilor ei, Sorrel își dădu seama că bărbatul înțelesese la cine se referea când spunea că ține foarte mult la cel care îi plătește datoriile.

– Știu din surse sigure că domnișoara Maitland ținea foarte mult la tatăl dumneavoastră, continuă el. Ceea ce este mai mult...

– Ba ținea mai mult la portofelul lui, interveni Cynthia cu fața schimonosită de ură și de furie.

Dar Ellis suportase destul. Fără să mai piardă timp cu discuțiile, se îndreptă cu pași mari spre ușă.

– O să-mi faceți plăcerea să părăsiți această galerie, luând și pe el cu dumneavoastră, declară el arătând spre Leslie, înainte să-mi pierd calmul și să vă dau pe amândoi afară.

Continuând să se țină de spătarul fotoliului, Sorrel abia avu timp să-și dea seama că Ellis era pe punctul să-și piardă stăpânirea de sine, când văzu să Leslie înțelesese din privirea lui ostilă că era foarte serios și o prinsese pe soția lui de braț.

– Așteptam proprietarul acestei galerii, murmură el, dar o să venim în altă zi.

Cynthia recepționase și ea mesajul și nu părea foarte încântată la ideea de a fi aruncată afară. Cu toate acestea, în timp ce se retrăgea la brațul soțului ei, încercă să mai dea o ultimă lovitură:

– Această femeie... începu ea.

– Ne vedem în sala de judecată? o provocă Ellis, dând de înțeles că nu erau vorbe goale.

– La naiba cu tine! se răsti ea, dar se retrase învinsă.

Nerăbdarea se citea pe figura lui în clipa în care închise ușa după ei. Sorrel își dădu seama de asta înainte să-l audă murmurând:

– Oh, Doamne!

Când se întoarse spre ea privind-o lung, își dădu seama că e timpul să pună lucrurile la punct. Încă nu știa cum va primi disprețul lui, dar era bucuroasă că măcar nu erau decât ei doi de față.

– Îmi pare rău că ai ajuns implicat în așa ceva, își ceru ea scuze.

Fusese o experiență neplăcută pentru ea, iar după expresia lui, nici el n-o găsise mai atrăgătoare.

– Îmi pare bine că am fost de față, replică el scurt. Nu e genul tău să porți o astfel de luptă.

– Spui asta pentru că nu m-am apărat? întrebă ea, știind că o astfel de replică o lăsa fără apărare în fața lui.

Dar avu din nou o surpriză. Deoarece Ellis nu părea dispus să asculte ce avea de spus în apărarea ei. Părea să știe, în ciuda a ceea ce aflase de la Cynthia, că lucrurile stăteau cu totul altfel. Singura lui replică fu liniștitoare:

– Scorpia aceea nu te-ar fi lăsat să scoți un cuvânt, chiar dacă ai fi încercat.

Și, cu toate că se aștepta să fie certată, rămase surprinsă că singurul lucru pe care îl spuse Ellis când privi spre ea fu:

– Arăți încă foarte palidă.

O să fii în ordine dacă te las singură? Te pot duce acasă cu mașina, dacă vrei.

– Mă simt bine, reuși ea să spună, simțind că inima îi bătea mai tare la gândul că Ellis n-avea nici cea mai mică intenție s-o judece sau s-o disprețuiască. Am mașina parcată în apropiere.

Vocea i se opri în gât, în timp ce încerca din răsputeri să înțeleagă ce văzuse.

Mâna lui se îndreptă spre clanța ușii, iar expresia de pe figura lui era aceeași cu cea din seara petrecută în noul ei apartament, când o sărutase de rămas-bun și o lăsase convinsă că nu se vor mai vedea vreodată.

Abia acum începea să vadă clar cum stăteau lucrurile între ei, și nu se simțea dispusă să-l lase să plece. Gândul că nu-l va mai vedea vreodată era prea greu de suportat.

– De ce? reuși ea în cele din urmă să întrebe, cu o voce răgușită care îl opri exact în clipa în care mâna îi cobora pe clanță.

Fără să se miște, bărbatul o privi lung, ca și cum aștepta să audă ce voia să spună.

– De ce ai făcut asta? continuă ea, încercând să depășească starea de confuzie care o cuprinsese. De ce m-ai apărat în fața Cynthiei Armitage, asta vreau să știu...

Mâna lui se îndepărtă de clanță, dar nu făcu nici o mișcare. Când se întoarse s-o privească cu gravitate, era foarte sigur pe el:

– În urmă cu opt ani, m-am îndrăgostit de o tânără cinstită și bună și mult mai sensibilă decât credeam.

Bătăile propriei inimi aproape o asurzeau.

– La douăzeci și cinci de ani, continuă bărbatul, poate că aparent s-a schimbat, dar în realitate este în continuare acea persoană cinstită și bună.

Încrederea oarbă în cinstea ei o făcu să se înfioare.

Ceva în interiorul ei se destinse, iar mâinile i se încleștară mai tare pe spătarul fotoliului, în timp ce de pe buzele ei ieșiră cu greu cuvintele pe care și-ar fi dorit să le poată rosti de multă vreme:

– Spune-mi, ezită ea, oprindu-se o clipă să-și recapete vocea, încă o mai iubești pe acea tânără? O mai iubești și acum, când ai descoperit că nu este mai bună decât fosta ta logodnică?

Privirea lui severă nu trăda nici un semn dacă are sau nu intenția să răspundă. Dar răspunsul lui era foarte important pentru ea — era singurul lucru care mai conta acum pe lume.

– Mai trebuie să întrebi? replică el.

Numai că nu era suficient. Avea nevoie de mai mult decât atât. Dacă trebuia să treacă de bariera pe care o ridicase împotriva propriilor sentimente în urmă cu opt ani, avea nevoie de mai mult.

– Aceste sentimente pentru mine te-au determinat să-mi iei apărarea, fără să știi ce am de spus? insistă ea. Toate răspunsurile de care avea nevoie se concentrară într-unul singur.

– Deoarece nu eram îndrăgostit de Wenda Sykes, n-am considerat niciodată necesar să privesc dincolo de ceea ce era evident. Cu tine, spuse Ellis, dragostea este atât de mare, încât n-am nevoie de nici un fel de informație care să-mi spună că ești nevinovată și că acuzațiile sunt false.

– Continui să ai încredere în mine și în cinstea mea după cele auzite de la Cynthia Armitage? nu se putu ea abține să nu întrebe, incapabilă să creadă că o iubea atât de mult.

– Te iubesc și am încredere în tine, declară Ellis cu voce răgușită, privind-o ca și cum nu mai suporta să vorbească din nou despre aceste lucruri.

Mâna lui se îndreptă din nou spre clanța ușii.

– La revedere, Sorrel, murmură el, sper că vei găsi tot ce cauți în viață.

– Ellis!

Bărbatul se întorsese deja cu spatele, dar Sorrel nu putea să-l lase să plece.

La auzul numelui lui, încremeni, dar nu se întoarse, așteptând răbdător. Abia acum tânăra femeie vedea câtă încredere avusese în ea, iar înțelegerea acestui lucru îi dădu curaj. Vedea, pentru prima oară, cât de complet putea să aibă încredere în el. Poate că o rănise foarte mult la un moment dat, dar știa că acum n-ar mai răni-o niciodată cu bună știință.

– Ellis, repetă ea, hotărâtă să-l țină pe loc, înspăimântată că va dispărea din viața ei înainte să poată rezolva toate neînțelegerile.

Aveau multe lucruri de spus și de împărtășit, dar dacă spera să-și poată găsi la un moment dat fericirea, singura soluție era să aibă încredere în el, la fel de mult cum el avusese în ea.

– Oh, Ellis, șopti ea cu voce tremurată, cred că tocmai am descoperit ceea ce căutam.

Bărbatul era în continuare cu spatele la ea, iar Sorrel, cu lacrimi de speranță pe obraji, simțind că poate în sfârșit avea încredere oarbă în el, se încredință lui, întrebând cu voce tremurată:

– Ellis, vrei să te căsătorești cu mine?

Prin perdeaua de lacrimi, văzu că șocul îl făcuse să se crispeze. Ceea ce tocmai spusese era ultimul lucru pe care se aștepta să-l audă, știa foarte bine. Dar când se întoarse încet spre ea, cu o expresie foarte gravă pe figură, Sorrel își dădu seama că trebuie să-și păstreze încrederea în el.

Fără să facă un pas, el o întrebă direct:

– De ce?

Tânăra femeie își dorea să-l vadă zâmbind. Ar fi vrut din toată inima să-i vadă colțul gurii ridicându-se în zâmbetul acela poznaș pe care-l adora. Numai că pe figura lui nu era nici urmă de zâmbet, nimic să-i vină în ajutor, dar încrederea recăpătată atât de curând îi spunea că n-o va mai respinge a doua oară. Ținându-se cu fermitate de acea încredere, Sorrel clipi des, încercând să vadă printre lacrimi.

– La șaptesprezece ani, eram foarte îndrăgostită de tine, mărturisi ea.

Expresia lui era tensionată, iar vocea răgușită, când o întrebă:

– Și acum? Ce simți pentru mine în acest moment?

– Acum... începu ea, dorind să nu-l mai vadă stând lângă ușă, cu expresia aceea înghețată.

Ar fi vrut să fie în brațele lui. De fapt, avea o nevoie disperată de atingerea și de mângâierile lui.

– Te iubesc din toată inima, declară ea.

O venă pulsa vizibil pe fruntea lui, dar tânăra femeie, simțind că toate barierele din jurul inimii ei cădeau, începu să-i spună:

– În ziua în care te-am reîntâlnit în casa familiei Drury, am știut că n-am încetat niciodată să te iubesc. Chiar dacă am încercat să-mi spun că mă vindecasem pentru vecie...

Se opri din nou, văzând că el nu face nici un pas spre ea, s-o cuprindă și s-o aline. Vocea îi ceda din nou, când își aduse aminte ceva.

– Dacă nu vrei să te căsătorești, ezită ea, amintindu-și cât de neplăcut fusese acest gând pentru el în urmă cu opt ani, ei bine, este în ordine pentru mine.

– Vrei să spui că ai fi a mea fără căsătorie? se încruntă el.

– Dacă asta vrei, murmură ea cu solemnitate.

Fu cuprinsă din nou de panică la auzul cuvintelor lui:

– Nu te vreau nici pe tine și nici căsătoria propusă, dacă toate izvorăsc din recunoștință pentru atitudinea luată în fața acelei femei.

Respirând din nou ușurată la auzul explicației, Sorrel sesiză din nou severitatea din vocea lui, când o întrebă:

– Așadar, despre ce este vorba?

Sorrel clătină din cap, o reacție sinceră pe care era sigură că va ști s-o aprecieze.

– Am fost îngrozită în clipa în care ai intrat pe ușă, mărturisi tânăra femeie. Știam că Cynthia Armitage ar fi încântată să aibă o audiență largă, în fața căreia să mă vorbească de rău. Declarația ta că-mi ești prieten mi-a dat de înțeles că va profita cât de mult posibil de această ocazie. N-a suportat niciodată gândul că tatăl ei mi-a lăsat o sumă de bani moștenire. Era un bătrân adorabil, dar imaginea zugrăvită de ea era de-a dreptul îngrozitoare. Îmi era teamă că o să văd în ochii tăi doar dispreț și dezamăgire. Dar, continuă ea, din moment ce Ellis nu dădea nici un semn c-ar vrea s-o întrerupă, dornic să afle care erau adevăratele ei sentimente, în clipa în care am văzut că nu m-ai atacat ci, dimpotrivă, mi-ai luat apărarea împotriva ei cu o încredere oarbă care te onorează, am simțit deodată că pot avea încredere în tine. Că pot să-ți vorbesc despre dragostea mea, deoarece...

– Vino la mine.

Păstrându-și în continuare o expresie înghețată, Ellis o întrerupse. Dar cuvintele lui erau un ordin, pe care nu putu decât să-l asculte. Fără ezitare, părăsi locul în care părea să fi prins rădăcini, se desprinse de spătarul fotoliului și se îndreptă spre ușă.

Se opri la mai puțin de un metru de el, privindu-l cu calm, fără să clipească sub privirea lui scrutătoare. Dacă o iubește cu adevărat,

își spuse ea, o s-o ia în brațe. La auzul unor pași în camera alăturată, el o prinse repede de braț.

– O să fim întrerupți, observă Ellis cu enervare. Am așteptat prea mult ca să risc să dea cineva buzna...

Se întrerupse când văzu mișcându-se clanța ușii. Figura lui era serioasă când se întoarse spre ea și o întrebă:

– Vrei să vii cu mine?

Cu inima bătându-i cu putere, chiar dacă Ellis nu răspunsese cererii ei în căsătorie, Sorrel n-avea nici cea mai mică intenție să revină la tânăra femeie sofisticată care își ascundea sentimentele sub o fațadă rece și calmă.

– Oriunde, replică ea, simțind că degetele lui se încleștează pe brațul ei. Odată cu acest simplu cuvânt, exprimase toată încrederea de care era în stare.

Ellis nu pierdu timpul.

– O să-ți dau telefon curând, îl anunță el pe Charles, care tocmai intrase în încăpere fără ca tânăra femeie să fi observat.

Ca într-o bătaie de inimă, era afară din galerie, apoi în mașina lui Ellis. Nu se întreba nici unde o duce, nici ce se va întâmpla cu mașina ei, parcată la intrarea în galeria de artă.

Când bărbatul opri în fața unui bloc impresionant, trăgând-o după el, își dădu seama că o adusese în apartamentul lui din Londra.

Cu toate acestea, el nu rosti nici un cuvânt în timp ce descuia ușa și o conducea în interior. Cu mâna pe brațul ei, o ghidă până în sufragerie. Apoi se opri în fața unei canapele confortabile.

Timp de câteva minute lungi, rămase privind-o lung. Apoi, cu aceeași gravitate care se citise pe figura lui tot timpul, ridică mâinile spre părul ei, scoțându-i agrafele una după alta.

Aproape fără să respire, cu inima bătând să-i spargă pieptul, Sorrel rămase în picioare în timp ce el îndepărta cu grijă și ultima agrafă. Abia când părul îi căzu în cascadă pe umeri, Ellis putu să vorbească.

– Acum, declară el cu satisfacție, semeni mult mai mult cu mica mea Sorrella.

– Obișnuiai să-mi spui așa, îi aminti Sorrel cu vocea ca un murmur.

– N-am uitat nimic despre tine și nici despre vremurile acelea, replică bărbatul.

Dar apoi, spre ușurarea ei, vocea lui deveni răgușită, în timp ce exclama:

– Pentru numele lui Dumnezeu, vino aici!

Ellis o cuprinse brusc în brațe, strângând-o cu putere, apoi privind-o lung în ochi:

– Ai idee ce adevărat coșmar au fost ultimele zile pentru mine?

– Dacă au fost la fel ca ale mele, dădu ea din cap, simțind că toată durerea și suferința dispar, atunci au fost mai rele decât chinurile iadului.

Nu încercase în nici un fel să se prefacă. Ochii verzi ridicați spre el erau limpezi și încrezători, iar dragostea din ei era reală. Timpul părea să stea în loc în timp ce se devorau din priviri, ca niște flămânzi în fața unui festin. Sorrel era mulțumită să se afle în brațele lui, iar Ellis părea să dorească doar s-o țină în brațe.

Fără să se miște, rămaseră o vreme în picioare, iar el, ca și cum n-ar fi crezut că este cu adevărat în fața lui, ridică o mână și-i atinse ușor obrazul. Degetele coborâră apoi mângâietor din ce în ce mai jos.

Un geamăt scăpă de pe buzele lui, în timp ce se apleca spre ea. Nu se mai putea abține, iar gura lui îi luă în stăpânire buzele. Sărutul

dură parcă la nesfârșit, purtându-i într-o lume doar a lor. Sorrel cuprinse cu brațele bărbatul visurilor sale, al cărui sărut o lăsa fără respirație.

Când în cele din urmă se așezară pe canapea, bucuria îi cuprinse inima la auzul geamătului lui:

– Dragostea mea...

Apoi Ellis se apropie din nou, mai flămând și mai dornic de atingerea ei decât fusese înainte. Minute nenumărate trecură, deoarece Sorrel flămânzise și ea după el, iar foamea care o stăpânea era la fel de mare. Foarte aproape de trupul lui puternic, îi simți palmele mângâindu-i fața, apoi gâtul, umerii și sânii.

– Oh, Ellis! gemu ea în extaz, ridicându-se să-l mângâie la rândul ei fără reținere.

Ridică mâna spre fața lui, mângâindu-i conturul viril al maxilarului, neputând să-și desprindă privirea din a lui. Abia în acea clipă revăzu zâmbetul pe care îl adora apărând în colțul buzelor lui, în timp ce-i spunea cu voce răgușită:

– Domnișoară Maitland, dacă intenționezi să continui astfel, cred că va trebui să răspund cât mai repede la cererea în căsătorie pe care mi-ai făcut-o!

După opt ani de suferință, Ellis putea s-o facă atât de ușor să zâmbească și să uite tot. Sorrel își dădu brusc seama că, deși păruse să primească foarte bine reacția la săruturile lui, nu se lăsase totuși purtat de pasiune.

Îmbujorată, respirând adânc, trebui să întrebe:

– Vrei să te căsătorești cu mine, Ellis?

Dar neliniștea o cuprinse brusc, făcând-o să adauge repede, înainte ca el să poată răspunde:

– Nu trebuie s-o faci dacă...

Buzele lui îi opriră cuvintele.

În cele din urmă, primi și răspunsul dorit, după câteva minute în care nu putu decât să răspundă cât mai fierbinte la atingerea lui. Deodată, Ellis o ridică, lăsând un pic de spațiu între ei.

– Dorința de a te ține în brațe și a face dragoste cu tine trebuie să mai aștepte, declară el. Ți-am făcut prea mult rău în trecut ca să te mai las să trăiești măcar o zi cu îndoieli.

– Dar eu nu...

Voia să-i vorbească despre noua încredere în el, și despre faptul că nu se mai îndoia că merită să-i acorde tot ce-i cerea. Dar Ellis o făcu să tacă, continuând s-o țină în brațe în timp ce-i spunea:

– Femeie, vreau să fiu soțul tău, desigur! Am dorit-o întotdeauna.

Ea îl asculta cu ochi mari, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Am avut întotdeauna intenția să te iau de soție, chiar când erai doar o adolescentă. Nici nu-ți dai seama prin ce agonie am trecut, spunându-mi că e prea târziu.

Abia acum Sorrel își aminti că spusese la un moment dat că o iubise dintotdeauna. Sigură pe sentimentele lui și încrezătoare, se simțea liniștită. Noua încredere dobândită era atât de completă, încât, chiar dacă nu înțelegea de ce spunea că o iubise dintotdeauna, îl credea doar pentru că susținea acest lucru.

Deoarece sinceritatea era acolo, în ochii lui. Și nu avea nevoie de alte dovezi, din moment ce-și stăpânise dorința arzătoare de a o poseda doar pentru că era important pentru ea să știe ce simte cu adevărat.

Chiar dacă în urmă cu opt ani se despărțiseră atât de neașteptat și de dureros pentru ea, iar acum susținea că dorise mereu să fie soția lui, Sorrel avea încredere în cuvântul lui. Avea încredere în

dragostea lui. Sigură pe ceea ce simțea, mai degrabă amintindu-și că auzise fiecare cuvânt din cererea în căsătorie a lui Rod decât din neîncredere în ceea se tocmai susținuse, ridică privirea spre el și, zâmbind larg, îl întrebă:

– În seara în care ai auzit cererea în căsătorie a lui Rod Drury, ai crezut că voi răspunde "da"?

– Nu-mi aduce aminte, clătină el din cap, cred că am fost pe punctul să fac un atac de cord în acea seară. Degetele lui păreau să aibă voință proprie, plimbându-se pe obrazul ei.

– Nici acum nu-mi dau seama cum am reușit să stau ascuns, continuă Ellis. În clipele de tăcere, eram sigur că te sărută. Nu aveam decât o gelozie vecină cu crima în fața ochilor, așa că am avut nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu apărea în fața ta să te anunț că, dacă te vei căsători vreodată, atunci eu voi fi soțul tău, nimeni altul.

– Oh, Ellis, oftă ea, adorând fiecare cuvânt pe care-l pronunța. Seamănă foarte mult cu gelozia care era să mă facă să-i scot ochii blondei cu care dansai la petrecerea familiei Drury.

– Așadar, a mers, spuse el cu un zâmbet larg.

Copleșită de fericire, tânăra femeie îl acuză:

– Diavole, voiai să mă faci geloasă?

– În acea clipă, eram gata să fac orice, recunoscu el. Eram foarte supărat pe tine, dar când mi-am revenit mi-am dat seama că, în ciuda a ceea ce spuneai, în seara aceea în care aproape te-am făcut a mea, n-a existat nici o clipă de prefăcătorie în răspunsul rău, Dar știam, între timp analizasem totul cu grijă, că data viitoare când te voi vedea, bariera pe care insistai să o ridici în fața mea, va fi deja mai sus.

– Oh, dragul meu, exclamă Sorrel, ți-am făcut probleme chiar atât de mari?

– Nu, dragostea mea, răspunse el repede. Când mă gândesc la suferința îngrozitoare pe care ți-am provocat-o...

Se întrerupse singur, incapabil să continue, deoarece o cuprinsese cu tandrețe în brațe și o legăna ca pe un copil supărat.

O vreme, domni tăcerea. După un timp, Ellis își reveni din supărarea produsă de amintirea suferinței ei și, după ce o sărută și-și drese vocea, continuă:

– Să mă întorc la seara aceea. N-aveam nici cea mai mică intenție să mă duc la petrecerea familiei Drury.

– Nu?

El clătină din cap.

– După ce te-am auzit respingându-l pe Rod, am fost sigur că nici tu nu te vei duce. Iar după despărțirea noastră, îmi spuneam că nu mă mai interesa, chiar dacă voiai să te duci.

– Bietul de tine, erai bosumflat?

– Nesuferito, nu era decât vina ta!

– Sunt îngrozitoare, nu-i așa? întrebă Sorrel, copleșită de dragostea pe care o simțea pentru acest bărbat.

– Teribil de îngrozitoare, fu el de acord, sărutând-o din nou, pentru că nu putea rezista buzelor ei ispititoare.

– Cu toate acestea, ai venit la petrecere.

– Mă aveai la picioarele tale, mărturisi el, spre marea ei satisfacție. N-aveam nici o intenție să mă duc, după cum spuneam, dar pe măsură ce trecea timpul, mă plimbam neliniștit prin casă, căutând spre uimirea mea tot felul de modalități ingenioase de a depăși bariera ridicată de tine, astfel încât să pot ajunge la adevărata

persoană de dincolo de ea. Continuam să mă gândesc la modul în care ajunsesei atât de diferită de Sorrel pe care o cunoșteam.

– Era doar o aparență, se gândi ea să menționeze.

Zâmbetul lui îi arătă că nu era nevoie să facă această mențiune și că văzuse prin ea.

– Știu că era doar o impresie. Te purtai exact pe dos de cum mă așteptam, iar cum timpul trecea repede, mă forța să mă gândesc. Din moment ce reacțiile tale mi se păreau inversate, era firesc să fi venit la petrecerea familiei Drury chiar dacă ai refuzat cererea în căsătorie. Până la urmă, am ajuns la concluzia că te aflai la doar câteva minute de mine.

– Am acceptat să merg la petrecere doar pentru că Rod a spus că fericirea părinților lui ar fi micșorată dacă ar fi bănuit că este trist din cauza despărțirii noastre...

Sorrel se întrerupse, ridicând ochii zâmbitori spre partenerul ei.

– Ai venit la petrecere doar pentru că îți imaginai că pot fi acolo?

El dădu din cap aprobator.

– Apoi mi-am dorit să n-o fi făcut, ținând cont de faptul că-mi spuneai cu seninătate cât de mult țineai la bărbatul care îți plătea datoriile.

– Oh, zâmbi ea, dar încă nu ți-am spus totul despre domnul Ollerenshaw.

– Nu trebuie s-o faci, o întrerupse el brusc. Dacă bătrânul te-a menționat în testamentul lui, nu trebuie să-mi spui că ai fost bună cu el, indiferent de condițiile în care trăia sau de banii de care dispunea. Sunt sigur că bunătatea ta n-a fost condiționată de nimic.

Lacrimile apărură în ochii ei, la vederea încrederii de care dădea dovadă.

– Oh, Ellis, murmură ea. Domnul Ollerenshaw a lăsat cea mai mare parte a averii lui Cynthiei. Numai că...

Privirea lui spunea că n-are nevoie de alte amănunte, dar pentru Sorrel era important să-i spună tot adevărul, s-o lase să continue.

– Cynthia n-are nici cea mai mică idee cum să utilizeze banii cu cap.

Chiar dacă cea mai mare parte a averii a ajuns la ea și la copiii ei, în cele din urmă avocații care se ocupă de ei i-au limitat accesul.

– Presupun că tu ai avut acces imediat la banii tăi, dădu el din cap, conștient cât de mult trebuie s-o fi afectat acest lucru pe Cynthia Armitage.

– Domnul Ollerenshaw știa că dacă nu limitează în vreun fel accesul la fonduri, în câțiva ani totul va dispărea fără urmă. Bietul de el, continuă ea cu tristețe, a muncit atât de mult să adune o avere, dar la bătrânețe n-a avut parte de nici o alinare. Dacă n-ar fi lăsat o notă împreună cu testamentul în care spunea că, dacă nu accept banii, nu se va odihni în pace...

– Când scorpia aceea te-ar fi atacat, ai fi cedat, declară Ellis, părând s-o cunoască foarte bine.

Ea dădu din cap aprobator.

– Deși nu le-ar fi fost de prea mare folos Cynthiei și copiilor. Dacă n-aș fi acceptat, banii ar fi intrat într-un fond de cercetări.

– Mi se pare că se descurcă foarte bine și cu bani mai puțini, comentă Ellis.

Descoperind că Sorrel îi împărtășise ceea ce avea de spus, bărbatul spuse încet:

– Pentru mine este foarte clar că bătrânul ținea la tine... poate chiar mai mult decât la propria lui fiică.

– N-am văzut-o niciodată să-i arate vreun pic de afecțiune, fu ea de acord. Și am locuit cu ei vreme de...

– Ai locuit cu ei? În aceeași casă cu femeia aceea îngrozitoare? întrebă el uimit, ca și cun ideea i se părea de neconceput.

– N-a fost chiar atât de rău, ridică ea din umeri. Sau cel puțin... Oh, dragul meu, nu pot să te mint. Majoritatea timpului era îngrozitor, dar...

– De ce naiba ai rămas acolo? o întrerupse el ultragiat, dar motivul supărării era doar starea ei. Erai angajată ca secretară sau ceva asemănător? Sau ce făceai acolo?

Se opri brusc, iar tânăra femeie interpretă corect privirea lui.

– Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știm unul despre altul, nu-i așa?

Mâna lui îi mângâie din nou obrazul.

– Prea multe, draga mea, fu el de acord. În ceea ce mă privește, n-a fost nimic foarte interesant în acei ani goi, în care ai fost departe de mine. Ai încredere în mine, draga mea?

– Completă, afirmă ea fără să ezite, fiind imediat răsplătită cu un sărut.

– Draga mea Sorrel, oftă el satisfăcut, sărutând-o cu tandrețe pe obraz. Avem atât de multe de recuperat, dar sunt plin de o asemenea dorință de a te atinge tot timpul, ca să mă asigur că nu ești doar rezultatul unui vis produs de un zeu care te va răpi din nou. De aceea, îmi este foarte greu să stau departe de tine.

– N-am nici o obiecție de ridicat împotriva îmbrățișărilor tale, replică Sorrel cu solemnitate, cu o sclipire amuzată în ochi.

– Ești din nou foarte îndrăzneață, observă el, ceea ce mi se pare adorabil.

Zâmbetul fermecător dispăru când se aplecă din nou s-o sărute, mângâindu-i corpul ademenitor cu mișcări lungi, cuprins de o pasiune de nestins. Când privi lung în ochii ei, Sorrel fu copleșită de emoție.

– Când mă săruți așa, murmură ea cu voce răgușită, nu cred că vreau să mai spun vreun cuvânt.

Aceeași dorință copleșitoare se citea și în ochii lui. Dar se abținu s-o sărute din nou, spunându-i la ureche:

– N-ai încetat să mă dorești, așa cum nici eu n-am încetat s-o fac timp de opt ani, draga mea Sorrella.

Dându-și seama că retragerea lui era o încercare de a mai răcori atmosfera, tânăra femeie își odihni capul pe umărul lui.

– Ai fi continuat să mă vrei, fără să faci nimic în această privință, dacă n-am fi dat accidental unul peste altul acasă la familia Drury? întrebă ea.

– Probabil, replică el, ceea ce o făcu să-l privească nedumerită.

Din ceea ce știa, Ellis era un bărbat care urmărea întotdeauna scopurile pe care și le propunea.

– Dar, adăugă el, ca răspuns la întrebarea care arde în ochii tăi, eram sigur că te-am pierdut pentru totdeauna. Credeam că ești căsătorită deja și că ai o căsnicie fericită.

– Ai crezut... murmură ea, privindu-l lung.

– Eram sigur, o corectă el. Atât de sigur, încât în clipa în care am descoperit acea creatură rece și uluitor de frumoasă din sufrageria lui Neville Drury, am fost distrus. Când l-am urmat pe stăpânul casei în birou, nici n-am putut să mă concentrez la afaceri. Nu mă puteam gândi decât că frumoasa mea Sorrel se transformase dintr-o adolescentă frumoasă într-o femeie fermecătoare. Nu puteam trece

peste faptul că păreai implicată într-o relație serioasă cu Rod Drury. Dar mai mult decât orice, nu înțelegeam de ce nu purtai un inel de logodnă.

– Dar ce te-a făcut să crezi că sunt căsătorită? exclamă Sorrel.

– Nu te-ai gândit niciodată s-o faci? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Niciodată. După ce m-ai dat afară, când am reușit să-mi revin...

Se întrerupse la vederea încruntării lui Ellis, care părea să nu fie prea fericit să i se amintească de trecut. Trecu peste acest moment, continuând:

– Am încercat să lucrez în satul vecin, pentru Cynthia Armitage. Avea nevoie de o bonă pentru...

– Bonă? Ai lucrat ca bonă? exclamă el.

Un geamăt îi scăpă de pe buze, și o mângâie cu tandrețe.

– Oh, Doamne, tot timpul ăsta... clătină el din cap. Până de curând, când mi-ai spus că n-ai avut niciodată copii, am crezut că băiatul și fata cu care te-am văzut erau ai tăi...

– Ai mei? fu rândul ei să exclame. Dar spuneai că doar ți s-a părut că sunt eu, în ziua în care ai trecut prin Kinglingham.

– Cu sau fără sclipirile naturale ale părului tău care pare aur topit, te-aș recunoaște oriunde, draga mea. Dar nu în Kinglingham te-am zărit, adăugă el, făcând-o să-l privească nedumerită, ci în Salford Foley.

– Ai fost în Salford Foley?

Ellis dădu din cap, zâmbind cu ironie.

– Și nu era o călătorie de afaceri.

– Ai venit să mă vezi?

Copleșită de ceea ce aflase, nu se putuse abține să nu facă această presupunere.

El dădu din nou din cap, chiar dacă zâmbetul îi dispăruse.

– Nu eram încă un nume în afaceri în acea clipă, dar eram pe drumul cel bun și nu mai puteam aștepta să vin după tine.

– Adică... se bâlbâi ea, vrei să spui că ai venit după mine?

– Speram din toată inima că nu era prea târziu, confirmă el.

– Oh, Ellis, exclamă ea, de ce n-ai venit să stai de vorbă cu mine?

– N-am putut, replică el. Condusesem tot drumul spre satul părinților tăi, cu gândul că sunt un prost dacă îmi imaginez că mai am o speranță după cinci ani de la despărțire, bazându-mă doar pe declarația ta că mă vei iubi toată viața. În clipa în care te-am văzut în curtea părinților tăi, cu un copil la picioare și unul în brațe, am ajuns imediat la concluzia că ești mamă. Eram convins că atitudinea mea ucisese toată dragostea pe care o simțisei pentru mine, iar curând după despărțire te-ai căsătorit.

Luată prin surprindere de ceea ce aflase, Sorrel nu era în stare decât să-l privească lung. Își aducea aminte cum Cynthia Armitage îi ceruse "să ia plozii din picioarele ei". Pentru că vremea era plăcută, mersese pe jos până în satul vecin, unde locuiau părinții ei. Nu-și aducea aminte dacă Arabella o trăsese de fustă în curtea părinților ei, dar gândul că Ellis fusese atât de aproape era șocant. Mai ales că venise acolo s-o ia la el.

– Dar... încercă ea să-și revină. Oh, Doamne, Ellis, dacă măcar m-ai fi salutat, adevărul ar fi ieșit imediat la iveală!

– Eram într-o stare foarte proastă, mărturisi el. Nu voiam să-mi cred ochilor... Să cred că ești căsătorită și fericită și că venisei doar în vizită la părinții tăi. Când am auzit-o pe fetiță care încerca să-ți atragă atenția spunându-ți "mami", a trebuit să cred. Am pus piciorul pe accelerator și nici nu mi-am dat seama când am ajuns la Londra.

Sorrel rămase o vreme tăcută, apoi gemu, cu o expresie la fel de suferindă ca a lui.

– Arabella a fost o copilă dificilă, își aminti ea. Insistența ei de a-mi spune "mami" a durat o veșnicie. Nu s-a oprit decât în ziua în care Cynthia a amenințat-o că o închide în cameră dacă nu încetează să-mi spună astfel.

– Ce copil nesuferit, clătină el din cap, apoi se întoarse spre ea s-o sărute cu tandrețe.

Îmbujorată și fericită, Sorrel se desprinse cu greu din îmbrățișare, dorind să-i pună o întrebare:

– Vrei să spui că ai vrut să fiu soția ta, chiar dacă m-ai dat afară din apartamentul tău?

– Oh, Doamne, nu-mi mai aminti, gemu el. Am știut de la primul sărut că sunt îndrăgostit de tine.

– Da? îl privi ea cu ochi mari, amintindu-și primul sărut.

– Dar am știut și că trebuie să mă calmez, murmură el, sărutând-o din nou înainte să-i explice ce se întâmplase.

– Pentru că nu voiai să mă iei de soție?

– Doream cu disperare să fii soția mea, o contrazise Ellis, dar eram foarte ambițios. Soția și copiii ar fi trebuit să fie pe primul plan; nu voiam să risc o căsătorie ratată, care să se termine cu un divorț.

Brusc, Sorrel își dădu seama că avusese dreptate în presupunerile ei din lungile nopți care urmaseră refuzului lui.

– Adică la fel cum s-a terminat căsnicia părinților tăi? întrebă ea, simțind că brațul lui o cuprinde după umeri.

– Ți-ai amintit ce ți-am spus despre tatăl meu, care era dominat de aceeași ambiție, dar nu s-a gândit nici o clipă la asta când s-a căsătorit.

Sorrel dădu din cap aprobator.

– Din această cauză n-ai vrut...?

– Am crescut văzând cum dragostea părinților mei s-a transformat încet încet în ură, dădu el din cap. Viața în casa aceea era o ceartă permanentă... nu puteam să las să ni se întâmple așa ceva. Dar ce puteam face? Aveai șaptesprezece ani, iar eu eram vârât până peste cap în afaceri și în încercarea de a face ceva cu viața mea. Ai fi vrut să mă pot angaja atunci, iar eu te iubeam prea mult ca să permit ca dragostea noastră să se transforme în ură, să risc să ne căsătorim și să descopăr într-o zi că veselia din ochii tăi a murit.

Când termină de povestit, tânăra femeie n-avea nici cea mai mică intenție să-i facă vreun reproș. Nu se putea gândi decât că, dacă ar fi știut, i-ar fi fost mai ușor să îndure respingerea.

– Oh, Ellis, cum mi-aș fi dorit să știu toate astea atunci!

– Draga mea, n-ar fi avut nici un sens să afli atunci, ridică el din umeri. Mersesei deja prea departe.

O sărută cu tandrețe pe frunte, apoi continuă:

– Câtă vreme m-am simți în stare să mă despart de tine cu câteva săruturi caste, am crezut că voi putea suporta până când voi putea să te iau de soție. Dar, după ce am trecut de stadiul acelor săruturi caste...

– În acea dimineață, am venit la tine pentru că mi-am uitat cheile acasă, își aminti Sorrel.

– Exact, zâmbi el. Erai acolo, vorbind despre copii și despre căsătorie, despre viața noastră comună. Trebuia să te scot cât mai repede din apartamentul meu, deoarece mă temeam că nu mă mai pot abține. Te doream atât de mult încât, dacă nu te-aș fi scos cât mai repede din casă, nu mai răspundeam de reacțiile mele.

– Credeam că încetasei să mă mai vrei!

Cu un zâmbet amuzat, el clătină din cap.

– Cât de puține știi, mica mea inocentă, murmură el. Câtă suferință mi-ai provocat, femeie!

– N-am știut niciodată... șopti ea.

Figura lui Ellis deveni din nou gravă, în încercarea de a explica:

– Cât timp ignorai pasiunea fizică, eram capabil să-mi țin dorințele în frâu. Dar în acea zi, după plecarea ta, mi-am dat seama că mi-ai arătat că mă dorești la fel de mult cum te doream. Era imposibil să ne întoarcem la săruturile caste. Pentru binele amândurora, trebuia să fiu dur.

– Așadar, m-ai concediat, spuse Sorrel, știind că, indiferent cât îi costase, alegerea fusese una bună.

Deoarece, așa cum observase și el, odată ce ar fi gustat din fructul pasiunii comune, n-aveau șanse să se întoarcă la săruturi caste și nevinovate. Ellis, care știa mai multe decât ea, fusese capabil să vadă aceste lucruri cu claritate.

Mâna lui îi mângâie obrazul, iar privirea cu care o fixă era plină de afecțiune.

– A trebuit să te las să crezi că nu-mi pasă, murmură el.

– De aceea ai început să te întâlnești aproape imediat cu Jenny Pearson?

– E vorba despre fata care locuia în același sat cu tine? întrebă el, părând să-i fi uitat numele. Într-adevăr...

– Te-ai logodit cu Wenda, își aminti ea brusc.

– Fără dragoste, o asigură el. S-a întâmplat la un an după ce fusesem nevoit să accept că te-am pierdut pentru totdeauna. Nici nu m-a durut când am descoperit care era sursa ei de venit.

– Și nu crezi...

– Dacă vrei să vorbești despre banii tăi, se încruntă el, să știi că este vorba despre cu totul altceva. Recunosc, nu mi-a făcut plăcere să aflu că un bărbat plătește pentru tine. Numai că, imediat ce mi-am dat seama că nu este vorba despre plata unui anume serviciu, am sperat din toată inima că o să poți găsi o urmă de încredere în mine.

– Voiai încrederea mea?

– Cu disperare, dădu Ellis din cap. Am încercat toate modalitățile să trec dincolo de bariera ridicată de tine, să te conving să descui ușa, dar nu găseam nici o soluție. Eram pe punctul să te implor să-mi acorzi încrederea, recunoscu el fără rușine.

– Oh, dragul meu, exclamă tânăra femeie, aveai atâta nevoie de ea?

– Speram că, dacă te voi face din nou să ai încredere în mine, poate am o șansă să te fac să ții din nou la mine, mărturisi el. De aceea, când aș fi putut foarte bine să mă duc acasă la părinții tăi și să aflu tot ce era de aflat despre tine, am preferat să aștept să-mi spui. Voiam să-mi spui tu... era foarte important pentru mine.

– Așadar, dacă ți-aș fi spus eu, ai fi ajuns la concluzia că am încredere în tine, șopti Sorrel, dându-și seama că ar fi fost capabil să afle de la părinții lui orice ar fi dorit.

Ellis zâmbi larg.

– Credeam că inima mi se va opri în loc în această seară, când m-ai cerut în căsătorie, murmură el. Timp ce câteva secunde, nu mi-a venit să cred. Oh, Doamne, mi-am spus, asta înseamnă că are încredere în mine, asta este clar. Așadar, să însemne cumva că mă iubește?

– Toate acestea ți-au trecut prin minte când...

– Da, draga mea, zâmbi el, strângând-o mai aproape.

Dar nu cred că a durat mai mult de câteva secunde.

– Așadar, a trebuit să mă întrebi de ce.

– Mulțumesc cerului că ai avut destulă încredere în mine să-mi spui. Ultima oară când ne-am văzut mi-ai spus că ai fi mai fericită fără mine... N-a fost tocmai plăcut...

Obrazul lui era aproape de al ei, iar Sorrel depuse un sărut tandru pe pielea fermă.

Dornici de a se simți mai aproape unul de altul, se strânseră în brațe, uitâmd din nou de lume.

Ellis ridică privirea spre ochii ei plini de dragoste.

– Din fericire, oftă el ușurat, chiar dacă mai avem multe de spus, cel puțin ne-am împărtășit informația cea mai importantă.

Din punctul ei de vedere, Sorrel se văzuse ca fiind foarte îndrăzneață.

– Ai vorbit serios când a fost vorba despre căsătorie? hotărî ea să meargă până la capăt. Își dădu seama că înțelesese bine când Ellis o sărută pe vârful nasului și o tachină:

– Domnișoară Maitland, nu ezita tocmai acum, dacă nu vrei să te fac să aștepți o săptămână până primești răspunsul la cererea în căsătorie, în loc să fii doamna Galbraith în trei zile.

– Sper că nu mi-ai face una ca asta...

– Nu, râse el. Am așteptat prea mult ca s-o fac, gemu el.

Izbucniră amândoi în râs, privindu-se lung. Își regăsiseră dragostea, în sfârșit.

Sfârșit